

ЧАРЛС МАРТИН

ПЛАНИНАТА ПОМЕЖДУ НИ

Превод от английски: Анета Макариева-Лесева, 2017

chitanka.info

ПРЕЛЮДИЯ

Хей...

Кое ли време е? Това тук би трябвало да покаже. Събудих се преди няколко минути. Тъмно е. Нямам представа колко дълго съм бил в безсъзнание.

Снегът се сипе през липсващото предно стъкло и замръзва по лицето ми. Едва мигам. Чувствам го като засъхнала боя по кожата си. Само дето няма нейния вкус.

Треперя... и сякаш някой е седнал на гърдите ми. Не мога дъх да си поема. Може би имам две-три счупени ребра. Възможно е да съм получил колапс на белия дроб.

Вятърът не стихва. Блъска по опашката... или поне по останалото от нея. Нещо, може би клон, драци по плексигласа над главата ми като нокти по черна дъска. Мразовито течение пронизва гърба ми. Оттам, където беше опашката.

Надушвам миризма на керосин. Предполагам, че двете крила са все още пълни. Иска ми се да повърна.

Нечия ръка ме обгръща. Грубите пръсти са вкочанени. Има брачна халка, изтъркана по ръбовете. Това е Гроувър.

Беше мъртъв още преди да докоснем върховете на дърветата. Никога няма да разбере как успя да приземи това чудо, без да ме убие.

Когато излитахме, температурата беше малко над нулата. Не съм сигурен сега колко е. Струва ми се по-студено. Сигурно се намираме на над три хиляди метра височина. Приблизително. Не може да сме падали повече от сто и петдесет — двеста метра, след като Гроувър наклони крилото. Контролното табло е тъмно. Поръсено със сняг. През няколко секунди джипиесът премигва, после отново потъва в мрак.

Някъде тук имаше и куче. Цялото зъби и мускули. Къса козина. С размерите на кутия за хляб. Като диша, издава гневно гъргорене.

Сякаш скоростта на движение го нахъсва. Чакай...

— Ей, момче... чакай... не. Не тук. Добре, оближи ме, само не скачай. Как се казваше? Страх ли те е? Как не... и мен ме е страх.

Не мога да си спомня името му.

Дойдох на себе си... колко ли дълго съм бил в безсъзнание? Я, куче. Заровило се е в палтото, под мишницата ми.

Казах ли ви вече за него? Не мога да се сетя за името му. Трепери, а кожата около очите му потръпва. Щом вятърът зафучи, скача и ръмжи.

Мислите ми са в мъгла. Двамата с Гроувър си приказвахме, той управляваше самолета, като че ли зави надясно, контролното табло беше осеяно в сини и зелени светлинки, под нас се стелеше тъмнина, нито една светлинка нямаше докдето поглед стига, обаче... имаше и жена. Опитваше се да се прибере при годеника си за репетицията за сватбата им. Я да се огледам.

... А, ето я. В безсъзнание е. Учестен пулс. Очите ѝ са затворени, подпухнали. Зениците — разширени. Вероятно има сътресение. Виждат се порезни рани по лицето. Нуждаят се от няколко шева. Дясното рамо е извадено, а лявата бедрена кост — счупена. Няма разкъсване на кожата, но бедрото стои под ъгъл и опъва крачола на панталона. Трябва да го прегледам... само да си поема дъх.

... Температурата пада. Явно бурята най-после ни застигна. Ако не намеря нещо да се покрием, до сутринта ще сме вкочанени. Утре ще трябва да оправя тоя крак.

Рейчъл... не знам колко време ни остава, не знам дали изобщо ще оцелеем... но... вземам си думите назад. Не бях прав. Оставих се на

гнева. Изобщо не трябваше да казвам онова. Ти си мислела за нас. Не за себе си. Сега те разбирам.

Правя си. За всичко си права. Винаги има шанс.

Винаги.

1.

Летище Солт Лейк Сити

Дванайсет часа по-рано

Гледката е неприятна. Сив, потискащ януарски ден. От телевизионния екран зад гърба ми водещият в нюйоркското студио съобщава, че летището е затворено. Опрях чело във витрината. Долу на пистата мъже в жълти униформи карат цели композиции колички с багаж, които се вият между самолетите и завихрят облаци снежинки зад себе си. На крачка от мен уморен пилот седи на износения си от пътувания кожен куфар, нетърпеливо върти шапка в ръцете си и очаква да се отвори възможност да се добере до дома си и да прекара нощта в собственото си легло.

На запад облаци захлупват пистата. Нулева видимост. На моменти силният вятър прочиства небето и отваря прозорци надежда. Летището на Солт Лейк Сити е оградено от планини. На изток заснежени върхове пронизват стелещата се върху им пелена. Планините са моя страст от години. За миг се замислям какво ли има отвъд тях.

Полетът ми беше обявен за 6:07 следобед, но с тези закъснения, изглежда, ще остане последен. Ако изобщо излетим. Хвана ме яд на мигащия надпис „Закъсняващ“ и се преместих в отсрещния ъгъл. Настаних се на пода, отворих пациентските досиета и започнах да диктувам бележки, диагнози и предписания на диктофона си. За хората, които бях преглеждал в седмицата преди да замина. Лекувах предимно възрастни, но част от досиетата в скута ми бяха на деца. Преди години Рейчъл, съпругата ми, ме убеди да се фокусирам върху спортната медицина за деца. И се оказа права. Обичах да ги гледам как тичат.

Имах още работа, но индикаторът на батерията ми светеше в червено, затова отидох до магазина на терминала, където установих, че мога да купя две батерии АА за четири долара или дванайсет за седем.

Дадох на продавачката седем долара и смених батериите в диктофона си, а останалите десет пъхнах в раницата.

Връщах се от медицинска конференция в Колорадо Спрингс, където бях поканен да взема участие по тема „Пресечната точка между педиатричната ортопедия и спешната медицина“. Разгледахме неотложните манипулации и специалния подход към страхливите деца. Мястото беше красиво, обсъжданите теми — важни за професионалното ми развитие, а още по-хубавото бе, че благодарение на това събитие отделих четири дни за любимото си занимание и катерих Колиджиът Пийкс близо до Буена Виста, Колорадо. Съчетах служебните с личните интереси. Много колеги лекари си купуват поршета, големи къщи или плащат скъпо членство в клубове, които рядко посещават. Аз обаче предпочитам дългите кросове по морския бряг и планинските преходи, когато мога да си ги позволя.

Този път отделих цяла седмица.

От Колорадо Спрингс пристигнах в Солт Лейк, за да хвана директния полет до дома. Самолетните полети винаги са ме удивлявали — излиташ на запад, за да се озовеш на изток. Тълпата на летището беше оредяла. В неделя вечер повечето хора отдавна се бяха прибрали при близките си. А неуспелите чакаха на изходите да бъдат повикани или убиваха време на бара с бира и начос или пържени крилца.

Походката ѝ грабна вниманието ми. Дълги, стройни крака крачеха целеустремено, но същевременно с грация и женственост. Явно се чувстваше удобно и уверено в собствената си кожа. Беше висока около метър и осемдесет, тъмнокоса, привлекателна, без излишна суета. Може би трийсетинагодишна. Представете си Уиона Райдър в „Луди години“. Или пък Джулия Ормънд в римейка на „Сабрина“ с Харисън Форд. Излъчване, заради което много момичета в Манхатън хвърляха луди пари да придобият. Обзалагам се, че на нея ѝ е струвало съвсем малко. А може и да е вложила много средства, за да изглежда като че нищо не е дала.

Приближи се, огледа множеството на терминала и си избра място на пода на три-четири метра от мен. Наблюдавах я с крайчеца на окото си. Тъмен костюм с панталон, кожено служебно куфарче и малък ръчен багаж. Вероятно се връщаше от кратка командировка. Остави чантите на земята, обу си маратонки „Найк“, после пак хвърли поглед

на терминала, настани се на пода и започна да се разтяга. Като видях как прилепи глава, гърди и корем към бедрата си, а после и към пода между краката си, стигнах до извода, че го е правила и преди. Имаше мускулести крака като на инструкторка по аеробика. След няколко минути стречинг тя извади два-три жълти тефтера от куфарчето си, взе да прехвърля изписаните на ръка страници и се залови да пише на лаптопа си. Пръстите ѝ се движеха като крилца на колибри.

След няколко минути лаптопът ѝ изписука. Тя смръщи вежди, ухапа молива между зъбите си и заоглежда стената за свободен контакт. Аз бях заел единия. Застана пред мен с висящия кабел в ръка.

— Нещо против да се включа?

— Заповядайте.

Пъхна щепсела в мрежата и седна с кръстосани крака на пода, заобиколена от тефтерите си. Аз продължих с моята работа.

— Ортопедична консултация от... — погледнах календара си, опитвайки се да си спомня деня — ... двасет и трети януари. Лекуващ лекар: доктор Бен Пейн. Пациент: Ребека Питърсън. Лични данни: дата на раждане 6 юли 1995, досие номер ВМС2453, жена, индоевропейски произход, дясно крило със стаж във футболния отбор, голмайстор на Флорида, специални предложения да бъде привлечена от различни отбори в страната, според последна информация — четиринайсет оферти от Първа дивизия; оперирана преди три седмици; следоперативен период нормално протекъл, без усложнения, последван от интензивна физиотерапия; изпълнява всички възможни движения; тест за огъване на коляното на 127 градуса, подобрени показатели в теста за натоварване, както и за подвижност. Съвсем като нова е, а както самата пациентка твърди, дори още по-здрава. По сведения на Ребека движенията не са съпроводени с болка и тя може да поднови всякаква физическа дейност... освен скейтбординг. Препоръчително е да стои далеч от скейтборда поне до навършване на трийсет и пет години.

Прелистих на следващия случай.

— Първичен ортопедичен преглед от двасет и трети януари. Докладва доктор Бен Пейн.

Изричам това всеки път, защото в електронния свят, в който живеем, всеки запис е отделен и ако бъде загубен трябва да бъде идентифициран.

— Пациент: Рашид Смит. Лични данни: дата на раждане 19 февруари 1979, досие номер ВМС 17437, мъж, тъмнокож, начинаещ защитник в „Джаксънвил Джагуарс“, едно от най-бързите човешки същества, които някога съм срещал. ЯМР потвърждава, че няма разкъсване на коленните връзки, препоръчва се интензивна физиотерапия и въздържане от изяви в баскетболните състезания на Християнската младежка асоциация, докато не приключи кариерата си на професионален футболист. Ограничени движения заради болки и нестабилност, които се очаква да отшумят след терапията извън активния сезон. Разрешени са леки тренировки с намалено натоварване след блокиране на болката. Следва двуседмично наблюдение и прекратяване на членството в Християнската младежка организация.

Пъхнах папките в раницата си и забелязах, че тя се усмихва насреща ми.

— Лекар ли сте?

— Хирург — отвърнах и вдигнах купчината досиета. — Пациентите от миналата седмица.

— Изглеждате добре запознат не само със случаите им, а и с живота им. Извинете, че любопитствам. Неволно ви чух. — Тя повдигна небрежно едното си рамо.

— Нещо, на което ме научи съпругата ми — кимнах аз.

— А то е?

— Че хората са нещо повече от пулс и индекс на телесна маса.

Тя отново се разсмя.

— Вие сте от моя тип лекари.

— А вие? — посочих с глава тефтерите й.

— Водя колонка. — Тя махна с ръка над купчината листа пред себе си и продължи: — Пиша за няколко женски списания.

— На какви теми?

— Мода, актуални тенденции, повече хумор и сатира, някои лични истории, не се занимавам с криминални случаи и клюки.

— Мен хич ме няма по писането. Колко материала годишно пишете?

Тя килна глава наляво-надясно и обобщи:

— Четиридесет, може би петдесет. — Погледна диктофона ми. — Повечето лекари, които познавам, мразят тези машинки.

Завъртях го в ръката си.

— Рядко се разделям с него.

— Като камък на шията ли?

— Нещо такова — засмях се аз.

— Изглеждате привързан към диктофона си.

— Неразделни сме. Вече не бих могъл да живея без него.

— Охо, надушвам някаква история тук.

— Рейчъл... съпругата ми — тя ми го подари. Заради мен трябваше да се преселим в Джаксънвил. Завръщане към дома. Там започнах работа. Плашеше я натовареният ми график. Не й се искаше да се превърне в „сламена вдовица“, прикована на дивана пред телевизора с кофа сладолед „Хагендас“. Това... беше нашият начин да чуваме гласовете си, да бъдем заедно, да споделяме малките неща... между операциите, консултациите с пациенти и алармата на часовника в два през нощта. Стоеше при нея ден-два, тя записваше мислите и чувствата си, после предаваше щафетата на мен. Аз го носех ден-два, понякога три, после й го връщах.

— Мобилният телефон не върши ли същата работа?

— Различно е — свих рамене и минах на „ти“: — Пробвай някога и ще разбереш какво имам предвид.

— Откога сте женени?

— Женени сме... тази седмица ще станат петнайсет години. — Неволно погледнах ръката й. На лявата носеше годежен пръстен с диамант. Липсваше брачна халка. — На теб да не би да ти предстои?

— Опитвам се да се добера до вкъщи за репетицията на тържествената вечеря, която ще е утре — не сдържа усмивката си тя.

— Поздравления.

Тя поклати глава видимо доволна и се загледа в събралата се тълпа.

— Хиляди неща ми висят на главата, а аз си седя тук и си драскам бележници за някаква си мимолетна модна тенденция, която дори не харесвам.

— Сигурно си добра писателка — вметнах.

— Търпят ме още — сви рамене тя. — Говори се, че има хора, които си купуват списанията само заради моите колонки, макар че досега не съм се запознала с никого от тях. Още ли живеете в Джаксънвил? — попита и изведнъж осъзнах неустоимия й чар.

— Да. А ти?

— В Атланта. — Подаде ми картичката си. Ашли Нокс.

— Ашли.

— За всички, освен за баща ми, който упорства да ме нарича Ашер. Искал син, бил бесен на майка ми, когато съм се появила с грешните атрибути, или по-скоро без очакваните, затова променил само последните букви. И вместо на балет и софтбол ме влачеше на таекуондо.

— Чакай да позная... значи си една от онези странни птици, които ритат разни неща от главите на хората?

Тя кимна.

— Това обяснява стречинга и допирането на пода с гърди.

Отново просто кимна, сякаш нямаше желание да се докарва пред мен.

— Какъв дан?

Вдигна три пръста.

— Преди няколко седмици имах такъв пациент. Поставих му няколко пирона и винта в пиццала.

— Как се е подредил така?

— Ритнал опонента си, който го блокирал с лакът, и пиццалът се прекършил.

— Виждала съм подобно нещо.

— Казваш го сякаш си го преживяла.

— Много активно се състезавах като момиче, чак до началото на двайсетте си години. Стигнах до национални шампионати. И някои с международно участие. Дала съм своя дял счупени кости и стави. По едно време в Атланта имах личен ортопед на постоянно разположение. А твоето пътуване какво е — по работа, за удоволствие или и за двете?

— Връщам се от медицинска конференция, бях в организационния борд, но... — ухилих се — намерих и време за катерене.

— Катерене?

— Планинско.

— Това ли правиш, когато не кълцаш хора?

— Имам две хобита — разсмях се аз. — Едното е тичането... така се запознах с Рейчъл. Започнах в гимназията. Трудно бих се отказал. Когато се върнахме в родния ми край, си купихме място на

брега, за да се радваме на приливите и отливите. Второто е алпинизмът — захванахме се, докато следвахме медицина в Денвър. По-точно аз се захванах, а тя ми вливаше разум. В Колорадо има петдесет и четири върха с височина над четири хиляди метра, известни са още като „четирихилядници“. Има неофициален клуб на катерачите, покорили всичките. Ние започнахме да ги отхвърляме в студентските години.

— До колко ги докарахте?

— До двайсет. Току-що добавих връх Принстън — 4732 метра, един от групата Колиджиът.

Отговорът ми я накара да се замисли за момент.

— Това са почти пет километра над морско равнище.

— Приблизително.

— Колко време отнема катеренето на такъв връх?

— Обикновено един ден или по-малко, но условията в този сезон са, да кажем — раздвижих глава напред-назад, — по-тежки.

— Имаш нужда от кислород ли? — засмя се тя.

— Не, но аклиматизацията помага.

— Беше ли покрит с ледове и снегове?

— Да.

— А беше ли кучи студ, валеше ли, брулеха ли те ветрове?

— Обзалагам се, че си добра журналистка.

— Е... така ли беше?

— На моменти.

— И ти успя да се изкачиш и да слезеш жив?

— Очевидно — разсмях се аз.

— Значи си от онези странни птици? — попита тя, вдигнала едната си вежда.

— Кои по-точно?

— От типа „човекът сред дивата природа“.

Поклатих глава в несъгласие.

— Само неделни подвизи. Повечето време съм си у дома на морското равнище.

Докато оглеждаше трупащата се тълпа, тя попита:

— Съпругата ти не е ли с теб?

— Този път не.

Уханието, което се носеше от „Калифорния пица кичън“ по терминала, накара стомахът ми да закъркори и ме подтикна да се

изправя.

— Би ли наглеждала багажа ми за малко?

— Разбира се.

— Веднага се връщам.

Върнах се със салата „Цезар“ и пица „Пеперони“ с размерите на голяма чиния точно когато високоговорителят изквака:

— Уважаеми пасажери, ако побързаме да се натоварим, може и да изпреварим бурята. Не сме толкова много, така че моля всички пътуващи от всички зони да се отправят към гейта за полет 1672 до Атланта.

На осемте гейта в близост до нас беше обявено закъснение. Притеснени лица се виждаха покрай стените и по пейките на терминала. Майка и баща тичаха и подвикваха през рамо на две момчета, които тътреха куфарчета с мотиви от „Междузвездни войни“ и пластмасови светлинни мечове.

Грабнах раницата и храната си и последвах други седем пасажери, сред които и Ашли, към самолета. Намерих мястото си, седнах и се закопчах. Стюардесите ни провериха и се отправиха към своите седалки. Не бях виждал по-светкавично качване.

Самолетът спря отново. По интеркома се разнесе гласът на пилота:

— Уважаеми пътници, чакаме на опашка за обработване на крилата против обледяване. Ако стигнат до нас, може и да изпреварим бурята. Между другото, напред има много свободни места. Всъщност, ако не пътувате в първа класа, самите вие сте си виновни. Има място за всички.

Пътниците започнаха да се местят.

Единственото свободно място се оказа до Ашли. Тя вдигна поглед и ми се усмихна, докато закопчаваше колана си.

— Мислиш ли, че ще се измъкнем оттук?

— Съмнявам се — отвърнах, надзъртайки през прозореца.

— Май си падаш песимист?

— Лекар съм. Което означава умерен оптимист.

— Добре казано.

Седяхме в самолета половин час, през което време стюардесите ни сервираха всичко, каквото си поръчвахме. Аз си избрах доматен сок с подправки. А Ашли се спря на каберне.

Отново се обади гласът на пилота. Тонът му не ми вдъхна надежда.

— Уважаеми пътници... както вече знаете, направихме всичко възможно да изпреварим бурята.

Забелязах, че говори в минало време.

— Диспечерите в кулата ни съобщават, че имаме прозорец от около час, преди бурята да затвори...

Разнесе се всеобща въздишка. Може би все пак имаше надежда.

— Наземният екип току-що ни информира, че една от двете цистерни против обледяване се е развалила. Което означава, че само един камион се опитва да обслужи всички чакащи самолети на пистата. Ние сме двајсети на опашката. С една дума, тази вечер няма да излетим оттук.

В самолета се разнесе дружно стенание. Ашли разкопча колана си и поклати глава.

— Това е гаден номер.

Един здравеняк на седалката отляво измърмори под носа си:

— Кучи...

Пилотът продължи:

— Представители на нашата авиокомпания ви очакват в дъното на гейта. Ако имате нужда от ваучер за хотел, моля потърсете Марк — червена униформа и бронежилетка. След като вземете багажа си, ще бъдете откарани до хотела. Още веднъж искрено се извинявам.

Върнахме се отново на терминала и забелязахме, че всички надписи „Закъсняващ“ се замениха с „Отменен“.

От името на всички на терминала обобщих:

— Това не е добре.

Отидох до гишетото. Една стюардеса гледаше втренчено в екрана на компютъра и клатеше глава. Преди да успее да си отвори устата, тя се обърна към телевизора, включен на синоптичния канал.

— Съжалявам, нищо не мога да направя.

На четирите екрана зад гърба ми огромно зелено петно се движеше в посока изток-югоизток от Вашингтон, Орегон и Северна Калифорния. Полето в долния край на екрана съобщаваше за сняг, поледица, температури около нулата и студени ветрове. Някаква двойка наблизко се прегръщаше и се целуваше страстно. Младежите се усмихваха щастливо заради допълнителния ден ваканция.

Марк започна да раздава ваучери за хотел и да упътва хората към лентата за багаж с нужда и без нужда. Аз имах един ръчен — малка раница вместо служебно куфарче — и един регистриран багаж. На път към лентата загубих от поглед Ашли, която се отби в магазина за биохрани. Докато се озъртах за нея, през плъзгащата стъклена врата забелязах светлините на частно летище на около километър разстояние. На стената на най-близкия хангар с блажна боя бяха изписани огромни букви: ЧАРТЪРИ.

В един от всичките хангари все още светеше. В този момент чантата ми се появи на лентата. Метнах я през рамо, обърнах се и се блъснах в Ашли, която тъкмо забеляза своя багаж.

— Виждам, че не се шегуваше. Да не си катерил Еверест? Наистина ли ти трябваше всичко това?

Багажът ми представлява съвсем нова керемиденооранжева раница от „Оспрей 70“. Използвам я вместо куфар, защото събира много неща, макар че е предназначена за алпинизъм, при това ми лепва като ръкавица. Натъпкал съм я с всичко необходимо за планински преход в зимни условия на Колиджиът Пийкс. Спален чувал. Надуваем дюшек на „Търмарест“, газов котлон „Джетбойл“ — може би най-подценяваната, но най-ценната част от оборудването ми след спалния чувал — две шишета за вода от „Налджин“, няколко листа полипропилен и още някои джунджурии, които ми помагат да оцелявам и ми предоставят известно удобство, когато се налага да пренощувам на три-четири хиляди метра височина. Вътре има още и тъмносин костюм на дискретни райета и красива синя вратовръзка, подарък от Рейчъл, и чифт обувки от „Джонстън & Мърфис“, които обух веднъж по време на конференцията.

— Знам си възможностите и че не съм за Еверест. От четири хиляди метра нагоре започва да ми прималява. До тази височина съм добре. Всичко тук — повдигнах раницата — са основни принадлежности. Хубаво е да са ми подръка.

Тя се обърна да свали пъплещата към нея чанта, след което ме погледна с болезнено изражение. Явно мисълта, че може да пропусне собствената си сватба, се загнезди в съзнанието ѝ и набързо изпари очарователното ѝ излъчване. Протегна ръка. Ръкостискането ѝ беше здраво и същевременно сърдечно.

— Беше ми приятно да се запознаем. Надявам се, че ще успееш да се прибереш вкъщи.

— Ами да, ти...

Тя така и не ме изслуша. Обърна се, прехвърли чантата си през рамо и забърза към стоянката на такситата, където вече се виеше опашка от стотици хора.

2.

Грабнах багажа си и излязох през стъклената плъзгаща се врата, за да хвана летищната совалка. Обикновено имаше опашки от пътници, които чакаха да бъдат превозени между терминалите и частното летище, но точно сега всички се опитваха да напуснат по най-бързия начин и заварих микробуса празен. Шофьорът тактуваше някаква мелодия с пръсти по волана.

Пъхнах глава през прозореца на пасажерското място:

— Ще ме закарате ли до частните хангари?

— Скачай. И без това нямам друга работа.

Когато пристигнахме, той попита:

— Да те изчакам ли?

— Да, моля.

Шофьорът остана в буса, без да изключва мотора. Изтичах към хангара с вдигната яка и пъхнати под мишниците ръце. Бръснещият вятър бе разгонил облаците и небето беше съвсем ясно. Температурите падаха.

Вътре заварих нагорещена до червено електрическа печка и беловлас мъж до един от трите самолета — малка едномоторна машина. Отстрани се четеше надпис „Чартъри Гроувър“, а под него „Чартъри за лов и риболов в отдалечени райони“. На опашката се виждаше регистрационният номер 138GB.

Застанал с гръб към входа, мъжът стреляше със съставен лък по мишена на далечната стена — може би на около трийсет и пет метра. Прекрачих прага в мига, в който той пусна тетивата и стрелата изсвистя във въздуха. Носеше изтъркани сини джинси и риза със секретни копчета, с навити ръкави. На кръста му на кожен колан бе закрепен калъф инструменти „Ледерман“, на който също имаше надпис „Гроувър“. Токовете на ботушите му бяха здравата изтъркани и краката му оформяха буквата О. До петите му неотлъчно стоеше малък териер, душеше въздуха и ме преценяваше.

— Здравейте — поздравих.

Мъжът отпусна ръце, обърна се и въпросително повдигна вежди. Беше висок, красив, със силна, квадратна челюст.

— Здравсти. Ти ли си Джордж?

— Не, сър. Не съм Джордж. Казвам се Бен.

Той вдигна лъка и се прицели в мишената.

— Жалко.

— И защо да е жалко?

Той дръпна тетивата докрай и продължи да говори, докато се взираше през мерника:

— Двама ме наеха да ги откарам до островите Сан Хуан. Трябваше да ги оставя на малка ивица суша близо до Юрей. — Пусна тетивата и стрелата се понесе със свистене. — Единият се казва Джордж. Та помислих, че си ти. — После зареди нова стрела.

Приблжих се до него и се загледах в мишената му. Дупките около центъра подсказваха, че е прекарвал много време да тренира с лъка. Усмихнах се.

— Май сте нов в занаята.

Мъжът се разсмя и опъна лъка за трети път, като отвърна, сдържайки дъха си:

— Правя го, когато съм отегчен и чакам клиенти. — Пусна стрелата и тя се закова в мишената, точно до първите две. Остави лъка си на седалката на самолета и се отправи към мишената.

Извади стрелите.

— Някои хора се пенсионира само за да преследват малка топчица из нечий заден двор, докато не олюскат бялото й покритие със скъпи метални пръти — усмихна се той. — Аз пък ходя за риба и ловувам.

Хвърлих поглед към самолета му.

— Някакъв шанс да ви убедя да ме откарате оттук тази вечер?

Той ме изгледа изпод вежди.

— От закона ли бягаме?

— Не — поклатих глава и се засмях. — Просто се опитвам да се прибера преди бурята.

Мъжът погледна часовника си.

— Тъкмо се канех да ударя ключа, да си ида вкъщи и да се пъхна под юргана до жена ми. — Забеляза халката на ръката ми и продължи: — Сигурно и на теб това ти се ще — ухили се насреща ми със

снежнобелите си зъби. — Ама не с моята жена де — уточни и сърдечният му смях разсея неловката атмосфера.

— И още как.

— Къде е домът ти? — попита той.

— Флорида. Мислех си, че ако изпреваря бурята, може би ще успея за последния полет от Денвър. Или поне ще хвана първия на сутринта. — Замълчах за миг. — Някакъв шанс да те наема да ме закараш където и да е на изток от Роки Маунтин?

— Защо си се разбързал толкова?

— Предстои ми операция на коляно и смяна на две тазобедрени стави след... — погледнах часовника си — тринайсет часа и четиридесет и три минути.

Гроувър избухна в смях. Дръпна някакъв парцал от задния си джоб и взе да изтрива смазката от пръстите си.

— Утре вечер ще наблегнеш на обезболяващите, значи.

Сега дойде моят ред да се разсмея:

— Не, аз ги правя. Хирург съм.

Той надзърна през вратите на хангара към летището в далечината.

— Големите птици не летят ли тази вечер?

— Отмениха полетите. Една от двете цистерни против обледяване се е развалила.

— Не им е за пръв път. Мисля, че профсъюзите имат пръст в тая работа. Знаеш ли какво... може да ти пренасрочат операциите. — Той взе замислено да хапе устна. — Преживял съм го лично няколко пъти. — Потупа гърдите си: — Работи с машинка.

— Отсъствах цяла седмица. Бях на медицинска конференция. Налага се да се връщам... плащам.

Мъжът натъпка парцала обратно в джоба си, прибра стрелите в колчана, привързан към лъка, и ги пхна в противоударна кутия зад пасажерската седалка в самолета. До лъка се виждаха три тубуса, простиращи се по протежение на самолета. Той ги потупа.

— Въдици.

До тях се подаваше някаква завързана дървена дръжка.

— А това какво е?

— Брадва. За отдалечени райони. Много неща мога да направя с всичко това тук. — После потупа издутия сак на спален чувал, заврян

под седалката. — По местата, където летя, е добре да съм оборудван.

Зад седалката висеше елече, накичено с изкуствени мухи за риба, малка ножица и мрежа, закачена отзад на яката. Той махна с ръка към тази галерия:

— Клиентите ме водят на чудни места, до които не мога да си позволя да отида сам, затова го ползвам като извинение да се забавлявам с любимите си хобита. Жена ми също идва понякога. — Навярно бе прехвърлил седемдесетте, но имаше тяло на петдесетгодишен и сърце на юноша.

— Твой ли е самолетът?

— Аха. „Скаут“.

— Прилича на самолета на Стив Фосет^[1].

— Съвсем същият. Мотор „Локоман 0360“ — сто и осемдесет конски сили. Максимална скорост 220 километра в час.

— Не е много — учудих се аз.

— Отдавна не съм по високите скорости. — Подпря се на перката. — Може да каца с шейсет километра в час, което означава, че мога да го приземя на площ колкото ей тоз хангар.

А той беше приблизително двацет на четиресет метра.

— Кое то означава — добави с усмивка, — че мога да ходя на лов и риболов в много диви райони. Това ме прави изключително търсен сред клиентите. — Засмука въздух през зъбите си и се загледа в големия часовник на стената, като взе да пресмята времето. — Дори да те откарам в Денвър, може и да не излетиш оттам тази вечер.

— Ще рискувам. Служителите на летището казаха, че бурята може да засипе със сняг всичко наоколо тази вечер и утре.

— Няма да е евтино.

— Колко?

— Сто и петдесет на час, но ще трябва да ми платиш и обратния курс. Ще ти излезе около деветстотин долара.

— Кредитни карти приемаш ли?

Той отново засмука въздух през зъбите, присви едното си око и взе да ме преценява. Сякаш убеждаваше себе си. Накрая кимна, пусна тънка усмивка и протегна ръка.

— Гроувър Рузвелт.

Ръкувахме се. Дланта му беше мазолеста, загрубяла.

— Да не сте роднини с някогашния президент?

— Далечни, макар те да не ме броят — усмихна се той.
— Аз съм Бен Пейн.
— И наистина ли носиш бяла престилчица, на която пише доктор Пейн?
— Точно така.
— И пациентите ти плащат да се грижиш за тях?
— Дори понакълцвам някои от тях. — Подадох му визитката си.
Най-отдолу пишеше:

Има проблем? Няма Бен.
Има Бен? Няма проблем.

Той почука с пръст по визитката:
— Исус може да ти се ядоса, че му вземаш функциите.
— Е... с него имаме сметки за оправяне.
— Да не би да си оперирал Исус?
— Нямам спомен.
Той се усмихна, извади от джоба на ризата си лула, напълни я с тютюн, после извади от панталона си месингова запалка „Зипо“. Запали я и взе да дърпа от лулата, за да привлече пламъка. Щом тютюнът се разпали до червено, угаси запалката и я прибра в джоба си.
— Ортопед, значи?
— Да, и... спешна медицина. Двете често вървят заедно.
Гроувър пхна ръце в джобовете си.
— Дай ми петнайсет минути. Трябва да звънна на жена си. Ще й кажа, че ще закъснея, но като се върна, ще я водя на пържоли. После...
— посочи с палец зад гърба си към банята — имам да свърша една важна работа. — Запъти се към телефона, подвиквайки през рамо: — Мятай чантите отзад.

— Това място има ли безжичен интернет?
— Разбира се. Парола „Танк“.

Отворих лаптопа, открих мрежата, логнах се и влязох в пощата си, където имах достъп и до личната, и до служебната гласова поща — всички аудио файлове бяха прехвърлени в електронната ми поща. Заради отсъствието си реших да отговоря на повечето съобщения. Когато приключих, синхронизирах диктофона с компютъра си, после

изпратих с имейл файловете, които бях диктувал, към отдела по транскрипция, а същевременно направих копия на два други сървъра за по-сигурно. Акция ВСГ — Вържи си гащите. После затворих лаптопа, защото реших, че ще отговоря на останалите по време на полета и ще им дам команда да се изпратят автоматично веднага след като кацнем.

Гроувър се появи няколко минути по-късно и ме подмина с телефон в ръка на път към банята. Изведнъж в съзнанието ми изплува образа на Ашли Нокс, която се чудеше как да се добере до дома си.

— Колко души можеш да вземеш на борда?

— Още двама, освен мен, ако нямат против да търкат бедра.

Хвърлих поглед към летището през рамо.

— Нещо против да ме почакаш още десетина минути?

Той кимна:

— Ще се подготвям за полета. — Надзърна навън. — Все пак побързай. Прозорецът се стеснява.

Новият ми приятел от летищната совалка ме върна до сектора за получаване на багаж и тъй като бях единственият му клиент, отново ми предложи да ме изчака. Открих Ашли на тротоара на опашката за такси. Върху сакото си бе облякла пухено яке от „Норт Фейс“ с вдигнат до брадата цип.

— Наех чартър да ме откара до Денвър. Може би ще изпреварим бурята. Осъзнавам, че едва ме познаваш, но все пак да ти кажа, че има още едно свободно място.

— Ама ти сериозно ли?

— Ще отнеме по-малко от два часа. — Разперих длани: — Знам, че изглежда малко... както и да е. И тъй като съм преживял цялата дандания около една сватба, и особено ако ти приличаш на жена ми, знам, че няма да мигнеш през следващите два дни, за да се увериш, че всяка подробност е идеално изпитана. Приеми го като искрен опит за помощ между професионалисти. Няма уловки.

По лицето й пробяга сянка на скептицизъм.

— И не искаш нищо от мен? — Тя взе да ме оглежда от глава до пети. — Защото... повярвай — взе да клати глава, — борила съм се и с по-едри мъжаги от теб.

Нервно завъртях халката на пръста си и отвърнах:

— На задната веранда на къщата ми, където си пия кафето и се наслаждавам на океана, жена ми постави три купички, за да храни всички улични котки, които се въртят на паркинга. Вече си пием кафето заедно всяка сутрин. Измислих име на всяка от тях и дори свикнах с мъркането им.

Между веждите ѝ се появи бръчка.

— Искаш да кажеш, че ти приличам на улична котка?

— Не. Казвам, че изобщо не ги забелязвах, докато тя не ми ги доведе. Докато не започна да ги храни. Направо ми отвори очите. Сега ги забелязвам навсякъде. Донякъде така се отнасям и с хората. Кое е добре, защото на нас, лекарите, това общуване ни омръзва след известно време. — Замълчах за миг. — Не бих искал да пропуснеш сватбата си. Това е.

За пръв път забелязах, че постоянно тъпче на място, сякаш е напрегната или нещо подобно.

— Ще приемеш ли да си разделим разноските?

— Ако това ще те накара да се чувстваш по-спокойна, но така или иначе те каня — свих рамене аз.

Тя се загледа в пистата, като продължи да пристъпва от крак на крак.

— Трябва да заведе шестте си шаферки на закуска утре сутрин, а после за няколко часа в спа център. — Хвърли поглед към совалката и светлините на хотела в далечината. Въздъхна дълбоко и се усмихна: — Да се измъкна оттук тази вечер ще бъде... фантастично. — После погледна навътре в залата и добави: — Би ли ме изчакал три минути?

— Разбира се, но... — На екрана зад нас се виждаше как зеленото петно се приближава все повече към летището.

— Извинявай. Пих твърде много кафе. Едва щях да стигна до хотела. Предполагам, че тук тоалетната ще е по-голяма от тази в самолета.

— Твърде вероятно е — разсмях се аз.

[1] Джеймс Стивън Фосет, известен като Стив Фосет — американски бизнесмен, милиардер, въздухоплавател, моряк и пътешественик, първият човек, обиколил самостоятелно Земята на въздушен балон без почивка и прекъсване на полета. — Б.пр. ↑

3.

Гроувър се бе настанил на мястото си пред контролното табло със слушалки на ушите, натискаше бутони и въртеше копчета.

— Готови ли сте?

— Гроувър, това е Ашли Нокс, писателка от Атланта. Ще се омъжва след четиридесет и осем часа, та си помислих, че можем да я вземем с нас.

— Удоволствието е мое — отвърна той, докато поемаше чантите й да ги натовари.

Натъпка багажа ни зад задната седалка, което предизвика любопитството ми.

— Нямах ли багажник в опашката?

Той отвори малка вратичка в задната част на опашката и се ухили.

— В момента е заето — посочи яркооранжева машинария с акумулатор. — Нарича се ААП.

— Приличаш на доктор с тези акроними.

— Автоматичен аварийен предавател. В случай на удар, при натиск по-силен от тринайсет килограма, изпраща аварийен сигнал на честота 122.5. Така другите самолети разбират, че имаме проблем. Диспечерите улавят сигнала, два самолета триангулират местонахождението ни и изпращат кавалерията на помощ.

— Тогава защо им отне толкова дълго да открият самолета на Стив Фосет?

— ААП не са устроени да понасят удари при скорост над триста и двайсет километра в час.

— Разбирам.

Качихме се в самолета и той затвори вратата след нас. Включи мотора, докато ние с Ашли си слагахме слушалките, които висяха над главите ни. Оказа се прав — беше си тесничко. Бедро до бедро.

Излязохме от хангара. На път към пистата той продължи да човърка още копчета, да движи кормилото между коленете си и да

върти ключове. Не разбирам от самолети, но Гроувър ми приличаше на човек, който би могъл да управлява това нещо и насън. На конзоли от двете страни на контролното табло бяха монтирани джипиес устройства.

Понеже съм си любопитен по природа, го потупах по рамото и попитах:

— Защо са две?

— За всеки случай.

Пак го потупах.

— За всеки случай, ако какво?

Той се разсмя:

— Ако единият ми откаже.

Докато той се занимаваше с предполетните операции, аз набрах гласовата си поща. Имах едно съобщение. Притиснах телефона до ухото си.

„Хей... аз съм — гласът ѝ звучеше приглушено. Уморено. Сякаш току-що се бе събудила. Или плачеше. Дочувах прибоя на океана. Ритмичното плискане на вълните по брега. Това означаваше, че стои на верандата. — Не обичам да си тръгваш. — Въздъхна дълбоко. Замълча. — Знам, че се тревожиш. Недей. След три месеца всичко ще е забравено. Ще видиш. Ще те чакам — опита да се засмее. — Всички ние ще те чакаме. За кафе на плажа. Връщай се бързо... Обичам те. Всичко ще се нареди. Довери ми се. И нито за миг не си помисляй, че те обичам по-малко. Обичам те все така силно. Дори повече. Знаеш го... Не ми се ядосвай. Ще се справим. Обичам те. От цялото си сърце, обичам те. Връщай се бързо. Ще се срещнем на плажа.“

Изключих телефона и останах загледан през прозореца.

Гроувър ме погледна с крайчеца на окото си и леко натисна напред кормилото, продължихме по битумната настилка. Подвикна ми през рамо:

— Искаш ли да ѝ се обадиш?

— Какво?

Той посочи мобилния ми телефон.

— Искаш ли да ѝ се обадиш?

— Не... — махнах небрежно с ръка, пъхнах телефона в джоба си и се загледах в бурята навън. — Няма проблем. — Чудех се как ли е чул думите ѝ през вибрациите на перката. — Имаш добър слух.

Той посочи микрофона, свързан към моите слушалки.

— Микрофонът ти прехвана гласа й. Все едно говореше в ухото ми. — После кимна към Ашли. — В такъв малък самолет няма тайни.

Тя се усмихна, потупа слушалките си и кимна, като внимателно следеше работата му с контролното табло.

Той намали и почти спря.

— Мога да почакам, докато й се обадиш.

— Не... наистина, всичко е наред — поклатих глава аз.

— Контролна кула, тук е едно-три-осем-браво, искам разрешение за излитане — изрече той в микрофона.

Изминаха няколко секунди и някакъв глас се обади в слушалките ни:

— Едно-три-осем-браво, излитането разрешено.

— Това устройство има ли радар за времето? — посочих аз джипиеса.

Той натисна някакъв бутон и екранът показва нещо, наподобяващо картината на синоптичния канал в терминала. Същото зелено петно се придвижваше от ляво надясно и бързо ни настигаше. Гроувър почука с пръст по екрана.

— Това тук е страшна работа. Много сняг ще падне от тоя зелен облак.

Две минути по-късно вече се носехме във въздуха и набирахме височина. Той се обърна към нас двамата по микрофона:

— Ще се изкачим на три и половина километра и ще прекосим около осемдесет километра в посока югоизток през долината Сан Хуан към езерото Струбери. Покаже ли се то, поемаме на североизток през високопланинския масив Юинтас и кацаме в Денвър. Продължителността на полета е малко повече от два часа. Настанете се удобно, отпуснете се и се чувствайте свободни да се поразтъпчете из кабината. Храната и развлеченията ще ви се предоставят веднага.

Всъщност бяхме натъпкани като сардини в консерва.

Гроувър се пресегна и извади от джоба на вратата две пакетчета пушени бадеми, които ни подаде през рамо, и започна да си пее „Отлитам“.

Спря наред изречението.

— Бен?

— Да.

— От колко време си женен?

— Тази седмица ще станат петнайсет години.

Ашли шумно изсумтя.

— Признай си... все още ли е така вълнуващо, или е просто навик? — Това беше нещо повече от въпрос.

Гроувър се разсмя.

— Женен съм почти петдесет години и, повярвай, става все по-хубаво. Не по-лошо. Не скучно. Днес я обичам повече, отколкото в деня на сватбата ни, когато стоях под юлското слънце и потта се стичаше по гърба ми, и си мислех, че това не е възможно.

Тя ме погледна.

— Какво ще кажеш? Имаш ли планове?

— Мислех да ѝ занеса цветя — кимнах аз, — да отворя бутилка вино и да се любувам на плисъка на вълните по пясъка.

— Още ѝ подаряваш цветя?

— Всяка седмица.

Тя се обърна ребром, приведе глава и повдигна едната си вежда с тънка крива усмивчица — типичната поза на жена, която не вярва на нито една твоя дума.

— Носиш ѝ цветя всяка седмица?

— Да.

— Браво на теб — изстреля Гроувър.

— Кои са любимите ѝ? — Журналистката в нея не мирясваше.

— Орхидеи в саксии. Само че те не цъфтят винаги когато ти трябват, затова, ако не намеря орхидея, отскачам до един цветарски магазин до болницата и ѝ купувам нещо цъфтящо.

— Ама сериозно ли?

Кимнах.

— И какво прави с толкова много орхидеи? — учудено поклати глава тя. — Моля те, само не ми казвай, че просто ги хвърляш.

— Построил съм ѝ оранжерия.

— Оранжерия ли? — Едната вежда се повдигна отново.

— Точно така.

— Колко орхидеи имате?

— Последния път ги изкарах двеста петдесет и седем — небрежно свих рамене аз.

Гроувър не сдържа смеха си.

— На това му се казва истински романтик. — После добави през рамо: — Ашли, къде се запозна с твоя годеник?

— В съдебната зала. Пиших материал за процеса на известна личност в Атланта. Той беше адвокат на противната страна. Взех интервю от него. Той ме покани на вечеря.

— Супер. Къде ще отидете на сватбено пътешествие?

— В Италия. За две седмици. Тръгваме от Венеция и приключваме във Флоренция.

Силна турбуленция разтресе самолета.

Тя пое щафетата с въпросите.

— Извинете за любопитството, господин — щракна с пръсти в опит да си припомни името му.

— Наричай ме Гроувър — улесни я той.

— Колко летателни часа имате?

Той рязко наклони самолета надясно, после издърпа кормилото към себе си и ни изстреля нагоре, което качи стомаха ми до гърлото.

— Искаш да знаеш дали мога да ви откарам до Денвър и до сватбата ти, без да заровим нос в планините?

— Ами... нещо такова.

Гроувър завъртя кормилото наляво-надясно, като заклати самолета.

— Със или без военната ми служба?

Бях се вкопчил с побелели кокалчета на ръцете в дръжката над главата си.

— Без — отвърна Ашли, заела същата поза.

Той изправи самолета и го закова като покривка.

— Около петнайсет хиляди.

— А с военната служба? — Тя отпусна хватката си.

— Малко повече от двайсет хиляди.

Въздъгнах с облекчение и пуснах дръжката. Отвътре пръстите ми бяха кървавочервени. Той се обърна към двама ни и долових усмивката в гласа му.

— Сега вие двамата по-добре ли се чувствате?

Кучето изпълзя изпод седалката, скочи в скута му и ни зяпна над рамото му. Ръмжеше и ни налиташе като катерица, пила стероиди. Цялото му тяло беше само мускули, но краката му бяха най-много петнайсетина сантиметра. Сякаш някой му ги беше отсякъл до

коленете. Разполагаше с доста голяма лична територия и съдейки по езика на тялото му, в кабината се чувстваше в свои води.

Гроувър се обади:

— Вие двамата, запознайте се с Танк. Моят втори пилот.

— А той колко летателни часа има? — попитах аз.

Гроувър килна глава, помълча секунда-две и отвърна:

— Някъде около три-четири хиляди.

Кучето се обърна и се загледа през предното стъкло. След като задоволи любопитството си, скочи от скута на Гроувър и отново се сви под седалката.

Леко се приведох напред и надзърнах над облегалката към ръцете на пилота ни. Загрубели. Едри. С изпръхнала кожа. Големи кокалчета. Брачна халка, изтъркана по краищата от времето. Стоеше някак хлабаво в основата на пръста му, но за да я свали през възлестата става, щеше да му е нужен сапун.

— За колко време ще стигнем?

Той измъкна от ризата си сребърен джобен часовник и отвори капачето му с палец. От вътрешната страна бе залепена снимка на жена. Погледнах надолу. Джипиесът му бе изчислил времето на пристигане, но имах чувството, че бе навикнал да се подсигурява. Щракна обратно капачето.

— С този насрещен вятър... точно след два часа.

Снимката, която мернах, бе избледняла от времето и напукана, но дори така си личеше, жената на нея бе красива.

— Имате ли деца?

— Пет и тринайсет внуци.

— Не сте си губили времето — разсмя се Ашли.

— Някога беше така — усмихна се той. — Три момчета. Две момичета. Най-малкото сигурно е по-голямо от теб. — Той се извърна и попита през рамо: — Бен, на колко години си?

— На трийсет и девет.

— А ти, Ашли?

— Не знаеш ли, че не е редно да питаш една дама за възрастта ѝ?

— По принцип не е редно и да возя двама души отзад, но понеже съм старо куче, това не ме спира, а и вие двамата добре се справяте.

— Каква е разликата между един и двама пасажери? — потупах го аз по рамото.

— Умните глави от Федералното управление по гражданска авиация ми позволяват да возя само един пасажер на задната седалка.

Ашли се усмихна и вдигна пръст във въздуха:

— Значи това е нелегално?

— Пиши го легално — разсмя се той.

— А като кацнем... къде отиваме — на терминала или в затвора? Това го развесели още повече.

— Фактически никой не знае, че сте на самолета, така че се съмнявам да ви чакат, за да ви арестуват. Ако са там обаче, ще им кажа, че сте ме отвлекли, и ще искам обезщетение.

— Е, сега ми олекна — погледна ме Ашли.

— Този самолет е конструиран да лети ниско и бавно. И заради това не спазвам ПВП, което ще рече „Правила за визуални полети“.

Нищо не разбрах от казаното, затова попитах:

— Което ще рече?

— Което ще рече, че не трябва да регистрирам полетен план, ако мога да се ориентирам. А аз мога. Което пък значи, че ако не знаят нещо, то не ги засяга. Е? — отметна глава назад, подканяйки с поглед Ашли: — Години?

— Трийсет и четири.

Гроувър впери поглед в контролното табло, после в един от двата джипиеса и поклати глава.

— Дрейфът е убийствен. Задава се сериозна буря. Добре че си знам пътя, иначе вятърът ще ни отнесе — подсмихна се той. — Младоци сте вие двамата. Целият живот е пред вас. Какво не бих дал да съм на трийсет и нещо и да знам колкото сега.

Седяхме необичайно притихнали на задната седалка. Ашли бе сменила позата си. Изглеждаше по-напрегната. Не толкова пленителна. Не се чувствах много удобно с мисълта, че я бях поставил в това положение.

Гроувър усети напрежението ни.

— Ей, вие, не се притеснявайте. Незаконно е само ако ви хванат, а мен никога не са ме хващали. След няколко часа ще сте на твърда земя и ще сте поели по пътя си. — Той се разкашля, прочисти гърлото си и пак се изсмя.

През стъклото виждах нощното небе, което се стелеше над главите ни. Звездите изглеждаха толкова близо, все едно можех да ги

докосна.

— Е, добре де. — Гроувър замълча за миг и взе да проверява уредите. Покашля се отново. — Като се има предвид бурята, която се задава отляво, и че сега излезе добър попътен вятър, а също, че нямам кислородни маски, ще трябва да държим височина под пет километра, за да не се приземим с главоболие.

— Но... — обади се Ашли.

— Но — продължи Гроувър — се дръжте здраво, че приближаваме Юинтас.

— Ю-какво?

— Високопланински масив Юинтас. Най-голямата планинска верига, която пресича континента от изток на запад, с нейните милион и триста хиляди акра пустош, където годишно падат между дванайсет и седемнайсет метра сняг, а в най-високите места и повече. Има над седемстотин езера, някои от тях са най-добрите за лов и риболов изобщо.

— Изглежда ми откъснато от света.

— Гледали ли сте филма „Джеремая Джонсън“?

— Един от любимите ми.

Той посочи надолу. Кимна замечтано.

— Точно тук е сниман.

— Шегуваш се?

— Не се шегувам.

Подскачахме все по-силно. Стомахът ми се качи в гърлото.

— Гроувър? Нали ги знаеш онези 3-D пътешествия в увеселителните паркове, където пътуваш, без да мърдаш от мястото си?

Той завъртя кормилото към лявото си коляно.

— Аха.

— Наричам ги повръщащите комети. Същото ли ще стане и тук?

— Няма нищо общо. Прилича повече на увеселително влакче. Просто е забавно. Ще ви хареса.

Той вторачи поглед в предното стъкло, същото направихме и ние. Кучето скочи отново в скута му.

— Голяма част от тази територия е обявена за национален парк, което означава, че не се допускат никакви превозни средства. Затова се смята за едно от най-дивите места на планетата. Прилича повече на

Марс, отколкото на Земята. Трудно се излиза оттук, но е голям зор и да влезеш. Ако обереш банка и искаш да се скриеш, това е идеалното място.

Ашли се разсмя.

— От опит ли го знаеш?

Под нас се стелеше безбрежна пустош.

— Гроувър?

— Да.

— Колко далеч можем да виждаме през стъклото?

Той се замисли.

— Може би на около стотина километра.

Не се виждаше нито една светлинка, докдето погледът ми стигаше.

— Колко пъти си минавал по този маршрут?

Той килна леко глава.

— Повече от сто.

— Значи можеш да го направиш и с вързани очи?

— Може би.

— Хубаво, че да не забършем заснежените върхове.

— Няма страшно... — Той, изглежда, се забавляваше с нас. — Минаваме на цели трийсет метра над тях. Макар че от гледката може свят да ви се завие.

Ашли се разсмя. Гроувър измъкна кутийка с хапчета против киселини от джоба на ризата и тръсна две в устата си, задъвка ги и пак се покашля. Потупа се по гърдите, закри микрофона с ръка и се оригна.

Докоснах рамото му и го попитах:

— Я ми кажи нещо повече за твоята машинка. Откога кашляш така и нагъваш антиацидни хапчета?

Той дръпна кормилото, вирна носа на самолета и се издигнахме над нещо като плато, промушихме се между две възвишения. Луната се показва през левия прозорец и освети застланата в бяло шир под нас.

Известно време той не отговаряше, само се оглеждаше наляво и надясно.

— Не е ли красиво?

— Направо сюрреалистично — възхити се Ашли от името и на двама ни.

— Докторе — започна Гроувър, — миналата седмица посетих кардиолога си. Точно той ми предписа хапчетата против киселини.

— Тогава кашляше ли?

— Ами да. Жена ми настоя да отида.

— Направиха ли ти ЕКГ?

— Аха. Всичко е наред.

— Направи си услуга и иди пак. Може да няма нищо. Но може да има нещо.

— Така ли мислиш?

— Мисля, че си струва да се направи още една проверка.

Той кимна.

— В живота си имам няколко правила. Едно от тях е, че се занимавам само с това, в което ме бива, и уважавам хора, които вършат онова, в което тях ги бива.

— Значи ще отидеш?

— Сигурно утре няма да успея, но ще отида в средата на седмицата. Това достатъчно скоро ли е?

Облегнах се назад.

— Само гледай да е тази седмица? Става ли?

— Разкажи ми за жена си — прекъсна ни Ашли.

Гроувър прелиташе с изключителна прецизност между планинските върхове. Остана смълчан за известно време, после заговори някак приглушено:

— Момиче от Средния запад. Омъжи се за мен, когато имах единствено любов, мечти и страст. Дари ме с деца, остана с мен, когато загубих всичко, повярва ми, когато я уверявах, че всичко ще се оправи. Без да се обиждат присъстващите, но тя е най-красивата жена на планетата.

— Няма място за обиди тук. Какво би посъветвал едно момиче, което след четиридесет и осем часа ще застане пред олтара?

— Когато сутрин отварям очи, тя държи ръката ми. Правя кафе и после тя се настанява до мен, докосва колене до моите, докато го пием.

Явно обичаше да говори и го оставихме, без да го прекъсваме. Не че имахме избор.

А и той се възползва от тази възможност.

— Не очаквам да разберете всичко това — примиренчески сви рамене. — Може би някой ден и това ще стане. Женени сме от дълго

време, видели сме много, преживели сме много, но колкото по-дълго обичаш един човек, толкова по-хубаво става. Може и да не ви се вярва, но макар да съм синодален старец, още се паля, като я видя да прекосява спалнята в избелялата си памучна нощница. И с нея е същото — разсмая се. — Въпреки че не нося памучни нощници.

Може да не е така напрацяла като на дваисет, може кожата на ръцете ѝ да е провиснала, а задните ѝ части да са малко смъкнати. Може да има бръчки, които не харесва, може клепачите ѝ да са отпуснати, може бельото ѝ да не е така изрязано, както някога, може всичко това да е вярно... но и аз не съм младежът от сватбените снимки. Сега съм побеляло, сбръчкано, мудно, загоряло от слънцето подобие на това момче. Дори да ви прозвучи като клише, но аз се ожених за жена от моята черга. Аз съм нейната половинка.

Ашли отново се обади:

— А какво най-много обичаш у нея?

— Смахът ѝ... винаги ме кара да се усмихна. А когато плаче, по моето лице също се стичат сълзи. — Той кимна. — Не бих заменил това за... за... нищо.

Целият самолет вибрираше от бръмченето на мотора, докато се носехме над планинските върхове и през долините. Гроувър посочи джипиеса, после през стъклото към пустошта под нас.

— Тук прекарахме медения си месец. Катерехме се. Гейл обича да е сред природата. Оттогава идваме всяка година. — Той се засмя. — Имаме каравана „Уинибаго“. Спим в туристически чували. Имаме електрическа кафеварка. Спартански живот.

Размърда се на седалката си.

— Питаш ме за съвет. Ще ти кажа каквото казах и на моите момичета, преди да се омъжат. Омъжи се за човек, с когото ще можеш да извървиш следващите петдесет или шейсет години. Който ще ти отваря врати, ще те държи за ръката, ще ти прави кафе, ще втрива крем в напуканите ти пети, ще те поставя на пиедестал, където е мястото ти. За лицето ти ли се жени, или за платиненорусата ти коса, или ще те обича и такава, каквато ще станеш след петдесет години?

Наруших мълчанието си:

— Гроувър, сбъркал си професията си.

Той се изхили и провери уредите.

— Как така?

— Доктор Фил^[1] ще ти диша прахта. Трябваше да имаш свое телевизионно предаване. Само ти, психотерапевтът, и всеки път по един слушател насреща ти.

Отново последва смях.

— Вие двамата се появихте в хангара тази вечер и видяхте синьо-жълт самолет, пилотиран от свадлив старец със старчески петна по ръцете си и малко заядливо кученце до краката му. Искате бързо да отскочите до Денвър, да се върнете към забързания си, разпределен по часове, засипан от имейли и всевъзможни съобщения живот. — Той поклати глава. — А аз виждам една капсула, която ви издига над земните проблеми и ви разкрива истини, до които не бихте стигнали долу, на земята. Отвежда ви там, където бихте прогледнали.

Той замахна към простора под нас, който сенките завладяваха.

— Всички ние прекарваме живота си, гледайки го през омазани, замъглени, издраскани и често счупени очила. Но това тук — той почука по кормилото, — това ви маха очилата и за няколко кратки мига ви връща нормалното зрение.

— Затова ли обичаш да летиш? — промълви Ашли.

Той кимна и продължи:

— Понякога с Гейл идваме тук и прекарваме два-три часа. Без да си кажем думичка. Не изпитваме нужда да говорим. Без напрежение във въздуха. Тя сяда ей тук, слага ръка на рамото ми и обикаляме над земята. И когато се приземим, светът изглежда както трябва.

Няколко минути не продумахме.

Кашлицата му прекъсна мълчанието ни.

Гроувър изстена някак приглушено, гърлено. Хвана се за гърдите, приведе се напред, свали слушалките и главата му клюмна настрани и се тресна в стъклото. Изви гръб, сграбчи ризата си и я съдра. Хвърли се напред върху кормилото, изви го рязко надясно, после наклони крилото под прав ъгъл към земята.

Планината летеше към нас. Сякаш падахме от маса. Точно преди да се ударим, той изправи самолета, дръпна силно кормилото и скоростта рязко взе да пада. Почти спряхме и помня, че дочух стърженето на върховете на дърветата по корема на корпуса.

После, като че ли го бе правил хиляди пъти, той залепи самолета към планинския хребет като палачинка.

Най-напред се удари опашката, после лявото крило, което се блъсна в нещо и се прекърши. Дясното натежа и заора като котва. Някъде в този момент Гроувър угаси двигателя. Започнахме да се въртим, да се премятаме и опашката се отцепи. След това нещо шумно изпраця, Ашли изпиця неистово, кучето се разлая и полетя във въздуха. Сняг се ръсеше по лицето ми, клони на дървета се трошаха, последва силен удар.

Последното, което помня, бе зеленото петно, пъплек по синеещия екран на джипиеса на таблото.

[1] Има се предвид известния американски психолог и телевизионен водещ Фил Макгро. — Б.пр. ↑

4.

Запознанството ми с Ашли, която толкова ми напомня за теб, ме върна към деня, в който те срещнах.

Беше след училище. Чувствах се загорещен повече, отколкото в момента. Правехме обиколки на стадиона, когато отборът по кроскънтри навлезе през затревената площ. Всички тичаха в пакет, а на няколкостотин метра пред тях се бе откъснало и бягаше самотно едно момиче.

Ти.

Направо се носеше във въздуха. Едва докосваше тревата. Ръцете ти се движеха в пълен синхрон с краката, сякаш дърпани от невидим кукловод. Бях за втора година в отбора по кроскънтри и знаех коя си. Говореше се, че дългите разстояния са твоята стихия. Косата ти бе подстригана късо като на Джули Андрюс в „Звукът на музиката“. С лекота прескочи пейката край пистата, после високото препятствие до мен. Дишаше дълбоко, ритмично, тренирано. Прелитайки над поредното препятствие, ти ме стрелна с поглед. Бялото на очите ти подчерта изумруденозеленото в средата.

От ритмичното движение на ръцете и пръстите ти ме изби пот по краката и корема. Чух се да възкликвам „леле“ и в следващия миг съборих едно препятствие, което падна с трясък. Само за миг ти наруши концентрацията си. Допусна вниманието ти да бъде отклонено. Повдигна едното ъгълче на устните си. Очите ти блеснаха. После краката ти докоснаха земята, изумруденозеленото изчезна, мернах само бялото и ти отпраши.

Наблюдавах те как летиш напред. Над препятствията. Рядко ги заобикаляше. Земята като че ли се надигаше и спускаше под теб, без да нарушава ритъма на движението ти нагоре-надолу. Безупречна концентрация, и все пак лицето ти изглеждаше някак независимо от тялото. Беше на отделно управление. Изглежда, бях повторил онова „леле“, защото съотборникът ми Скот ме тупна по тила.

— Не смей да си го помисляш.

— Кое?

— Рейчъл Хънт. Заета е, нямаш никакъв шанс.

— Защо пък не?

— Две думи — вдигна два пръста той. — Нейт Келси.

Не можех да откъсна поглед от теб. Образът на Нейт изплува в съзнанието ми. Играеше мидъл лайнбекър^[1]. Нямаше врат. И държеше щатския рекорд по щанги от тилеи лег през последните три години. Ти прекоси инфилда и съседното игрище и изчезна от погледа ми в посока на женската съблекалня.

— Мога да го изместя.

Скот пак ме тупна по тила.

— Момче, имаш нужда някой да те наглежда.

И това беше.

Съпругата на треньора ми работеше в деканата. Все се опитваше да ме сватосва. И когато я попитах за разписанието на часовете ти, тя на драго сърце ми принтира твоята програма. Скоро след това открих, че изпитвам неустово желание да сменя свободноизбираемия предмет за третия семестър. Груповият ми ръководител остана смаян.

— И с какво ще го замениш?

— С латински.

— Защо?

— Защото звучи супер, когато хората го говорят.

— Хората не говорят латински от падането на Рим.

— Рим е паднал?

Въпросът ми не го учуди.

— Бен.

— Е... а трябва да се говори. Време е за ренесанс на латинския.

Той поклати глава.

— Как се казва тя?

— Рейчъл Хънт.

Подписа заявлението ми и се усмихна.

— Трябваше направо да ми кажеш.

— Следващия път така ще направя.

— Късмет. Ще ти е нужен.

— Благодаря.

После се приведе през катедрата си и попита:

— Имаш ли здравна застраховка?

— Ами да. Защо?

— Виждал ли си гаджето ѝ?

Пристигнах рано в стаята и те видях да влизаш. Ако не бях седнал, коленете ми със сигурност щяха да се подкосят. Ти ме погледна, усмихна се и тръгна право към мен. Остави учебниците си на масата отляво. После се обърна, наклони глава, усмихна се и протегна ръка.

— Аз съм Рейчъл.

— Здравсти. — Е, добре де. Може и да съм заеквал малко.

Помня, че погледнах в очите ти и си помислих, че никога не съм виждал други толкова зелени. Големи, кръгли. Напомняха ми за онази змия от „Книга за джунглата“, която постоянно се опитваше да хипнотизира хората.

— Ти си Бен Пейн — каза ти.

Ченето ми увисна и само кимнах. В коридора един от моя отбор се заливаше от смях и се пляскаше по коляното.

— Ти ме познаваш?

— Всички те познават.

— Така ли?

— Какъвто си бърз, кой не би те познавал?

Може би баща ми не беше чак толкова лош в крайна сметка.

Усмихна се, изглеждаше сякаш се каниш да кажеш нещо, но само поклати глава и се обърна.

Може би бях една идея стеснителен.

— Какво?

Ти леко завъртя глава и едва доловимо се усмихна.

— Някой казвал ли ти е, че имаш хубав глас?

Докоснах гърлото си с пръст и гласът ми се извиси с осем октави.

— Не. — Покашлях се. — Искам да кажа... — продължих тихо: — Не.

Ти отвори един тефтер и запрелиства. Кръстоса крака.

— Ами... да. Много е... топъл.

— О...

До края на същата година си останахме само „приятели“, защото ми липсваше нали се сецаш какво, за да те покана на среща. Да не споменавам, че оня господинчо Безвратия можеше да ме прекърши с един замах.

В началото на третата година, тъкмо бях пристигнал в училище трийсет минути преди първия звънец и с теб се сблъскахме в коридора, докато излизаше от съблекалнята. Косата ти бе мокра от душа.

Очите ти бяха присвити, а между веждите ти се виждаше дълбока бръчка.

— Добре ли си?

Ти се обърна, забелязах, че си плакала, и тръгна към пистите. Далеч от училище. Беше свила юмруци.

— НЕ!

Взех раницата ти и заедно излязохме на стадиона.

— Какво се е случило?

— Нямам никакво подобрение в резултата, това става — ядно отвърна ти.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Можеш да ми помогнеш ли? — попита ти и сбърчи нос.

— Ами да. Поне така мисля. — Посочих към кабинета на треньора по кроскънтри. — Напълно сигурен съм, че той не може да ти помогне. Ако можеше, досега да ти е казал каквото трябва.

Не изглеждаше убедена.

— О, и виждаш нещо, което той не успява?

Кимнах.

Ти се спря и разпери ръце.

— Е, кажи го де!

— Ръцете. Прекалено ги мяташ встрани. Вместо напред. И... — посочих към хълбоците. — Тук си прекалено стегната. Имаш къс разкряч. Краката ти се движат бързо, но трябва да покриваш по-голяма площ с една крачка. Мисля, че пет-шест сантиметра ще помогнат.

Ти се нацупи, сякаш току-що ти бях казал, че изглеждаш дебела с този екип.

— О, така ли?

Пак кимнах. Започнах да се озъртам за гаджето ти. Доколкото си спомням, това беше най-дългият разговор, който бяхме провеждали сами на публично място.

— И твърдиш, че можеш да оправиш това? — Ти подпря ръце на кръста.

— Е... не точно да го оправя. Ти ще свършиш тази работа. Но мога да тичам заедно с теб и да ти подсказвам. Може би ще откриеш ритъм, с който ще удължиш крачката. Все едно тичаш по тротоара и прескачаш разхлопаните плочи. Просто трябва да тичаш с някого с по-голяма крачка и така ще накараш мозъка си да работи на тази вълна. Във всеки случай крачката ти се нагажда инстинктивно, без специално да го мислиш.

— И ти ще го направиш?

— Ами... разбира се. Кой не би го направил?

Ти кръстоса ръце на гърдите си.

— А досега? Точно ТИ! Ти си единственият, който не ми обръщаше внимание.

Аз продължавах да се озъртам през рамо. Вече усещах дъха му на тила си.

— Ами... номер петдесет и четири? Онзи без врат.

— В случай че още не си чул, Айнщайн, вече не излизаме... от миналата година!

— О! — Замислено се почесах по главата. — Така ли?

Ти поклати глава.

— Може да си много бърз тук — ти замахна към пистата, а после ме тупна по гърдите, — но когато става дума за ей това, душата ти ще взема.

Както е и до днес.

[1] Позиция в американския футбол. — Б.пр. ↑

5.

Беше тъмно. Болката се усилваше. Натиснах бутончето на часовника и осветих екрана — 4:47 сутринта. Бяха изминали около шест часа от катастрофата. Оставах още два до разсъмване. На такава височина може би и по-малко. Но на този студ се съмнявах, че ще изкарам и петнайсет минути. Така треперех, че зъбите ми тракаха. Гроувър бе затрупан от десетина сантиметра сняг. Още бях вързан с колана за седалката, чиито панти бяха счупени.

Ашли лежеше отляво на мен. Напипах артерията на шията ѝ. Пулсът ѝ бе ясен и учестен, но тя не помръдваше. Не я виждах в тъмното. Взех да опипвам наоколо. Бяхме засипани със сняг и парчета счупено стъкло. Отдясно открих торбата със спалния чувал, завързан под седалката на Гроувър. Измъкнах го с усилие. Разкопчах целия цип на чувала и го метнах върху двама ни.

От болката в ребрата дъхът ми секваше дори при най-малките движения. Подпъхнах чувала под тялото ѝ, завих старателно краката ѝ. Позата на единия ми подсказа, че има сериозен проблем. Кучето се сгуши при мен. Отново осветих часовника — 5:59. Циферблатът светеше във фосфоресциращо зелено, а цифрите в черно. Недалеч забелязах перката, щръкнала във въздуха. Затрупана със сняг. Липсваха парчета.

* * *

Съмна се. Събуди ме кучето, което, стъпило на гърдите ми, ме ближеше по носа. От сивото небе все още се сипеше сняг. На крачка от мен Гроувър бе почти затрупан и не се виждаше вече. Клон на иглолистно дърво някъде наблизко привлече погледа ми. Надигнах се на лакти. Пухеният спален чувал беше едновременно и добро, и не толкова добро нещо. Топлеше ме. Което беше добре. Засилваше

кръвообращението. Сега може би студът нямаше да ме убие. Но засиленото кръвообращение засилваше болката в ребрата ми.

Ашли продължаваше да лежи до мен безмълвна и неподвижна. Отново докоснах шията ѝ. Пулсът ѝ бе все така ясен и не толкова учестен. Което означаваше, че тялото ѝ се е справило с адреналина след катастрофата.

Седнах и се опитах да я прегледам. Лицето ѝ бе подпухнало и цялото в засъхнала кръв от порезните рани на челото и по скалпа. Прокарах ръка по рамото ѝ. Изглеждаше все едно някой е натъпкал чорап в пухеното ѝ яке. Явно беше извадено от ставата.

Пъхнах ръка в ръкава ѝ и издърпах рамото надолу, за да дам възможност на сухожилията да го дръпнат обратно в ямката. Когато това стана, опипах ставата. Беше хлабава, движеше се прекалено свободно в двете посоки, което ми подсказа, че не ѝ се случва за пръв път, но сега бе точно където трябва. Раменете имат чудесната способност да се наместват сами, ако ги побутнеш в правилната посока.

Без да я съблека и да говоря с нея, не можех да установя дали има други вътрешни травми. Опипах хълбоците ѝ. Нормални, слаби, с добра мускулатура. Продължих надолу по краката. Десният беше добре. Левият не.

Бедрената ѝ кост се бе счупила при удара на самолета в скалата. Може би това бе предизвикало писъка ѝ. Бедрото ѝ бе отекло, бе станало почти двойно, а крачолът на панталона го притискаше. Добър знак беше, че костта не се подаваше през плата.

Знаех, че трябва да го наместя, преди да дойде в съзнание, но ми бе нужно пространство за действие. Чувствах се като в апарат за ядрено-магнитен резонанс, притиснат от всички страни. Корпусът на самолета приличаше на пещера, затрупана от сняг. Което, в известен смисъл, беше добре.

Инцидентът и бурята ни бяха запратили в снежна преспа. Снегът ни бе затрупал отгоре и стояхме в нещо като пашкул, което си беше лоша работа, погледнато отвсякъде. От друга страна, температурата се задържахше около нулата, което изглеждаше много по-добре, отколкото да сме изложени на външната. А и ни осигуряваше заслон от бръснещия вятър. През заснежения плексиглас над главите ни се процеждаше светлина и ми даваше възможност да действам.

Докато се мъчех да изрина снега, за да направя място да обработя крака ѝ, кучето взе да скимти и да се върти в кръг. После скочи в скута на Гроувър и започна да облизва снега от лицето му. Сигурно искаше да знае кога най-после този самолет ще излети. Ровех снега с голи пръсти, които след минута премръзнаха. Осъзнах, че ако продължавам така, няма да мога да си служа с тях. Поразкопах около Гроувър и в джоба на вратата открих пластмасова папка. Измъкнах документите отвътре и я използвах за лопата. Работех бавно, но успях да прокопая улей, по-скоро корито, достатъчно широко, за да положа в него Ашли. Чак тогава бих могъл да се заема с левия ѝ крак.

Смъкнах спалния чувал, с който я бях завил, и застлах улея, после внимателно започнах да я свличам от седалката на пода. Това усилие ме изтощи и опрях гръб в седалката на Гроувър, като едва си поемах дъх на къси, плитки вдишвания, за да огранича болката.

Кучето ме заобиколи и скочи в скута ми, взе да ближе лицето ми.

— Ей, момче — прошепнах. Не можех да си спомня името му.

Изминаха трийсет минути, преди да събера достатъчно енергия, за да се заема с крака ѝ.

Приседнах и започнах да ѝ говоря, но тя не реагираше. Което беше добре, защото онова, което се канех да направя, щеше да боли много повече от първоначалното счупване.

Свалих колана си, увих го около глезена ѝ, после около едната си китка, за по-добър хват. Събух туристическата си обувка и внимателно опрях стъпалото си между краката ѝ. Пристегнах колана и хванах счупения ѝ крак с две ръце. Поех четири-пет дълбоки вдишвания и тогава почувствах ръката ѝ върху крака си. Вдигнах поглед и забелязах, че е повдигнала клепача на едното си око. Потупа ме по крака и промълви:

— Дърпай... силно.

И аз дръпнах, запънал крак в чатала ѝ, извивайки гръб — всичко едновременно. Болката прониза тялото ѝ, тя отметна глава назад и нададе приглушен стон, преди да загуби съзнание.

Прекаршената кост изпука и се освободи, завъртях крака и го оставих сам да се намести, после го положих на пода и той се отпусна огледално на десния, почти естествено.

За да се оправи един счупен крак, са нужни две важни неща. Да бъде правилно наместен и после да бъде обездвижен до срастване на

костите. И двете са сложни манипулации.

След като наместих крака ѝ, се заех да направя шина. Над главата ми висяха две смазани подпори на крилото, дълги почти метър и дебели колкото показалеца ми, които се бяха прекършили на две, когато лявото крило се откъсна от корпуса. Започнах да ги клатя напред-назад, за да отслабя метала, и най-после ги откъртих.

Когато се катеря, нося със себе си две джобни ножчета — един швейцарски армейски нож и един стъваем, заключващ се, с едно острие. След проверката на летището бяха опаковани подобаващо, прибрани в раницата и натоварени в багажното на самолета. Сега тя се намираще някъде зад нас, затрупана със сняг. Виждах само едното ѝ крайче.

Разригнах снега, дръпнах ципа, пъхнах ръка и зарових, докато напипам ножовете.

Швейцарското ми ножче имаше две остриета. С по-късото разрязах крачолата на Ашли чак до хълбока. Кракът ѝ беше подут, а по-голямата част от бедрото ѝ бе синьо-черна. Дори морава.

Коланите на седалките ни минаваха през рамо и имаха бутон за бързо освобождаване. Издърпах ги от седалките и прикрепих двата края на единия към „рейките“, които току-що бях свалил от крилото. Закопчалките, макар обемисти, ми послужиха да пристягам и разхлабвам „шината“. Нагласих я по крака ѝ и я пристегнах плътно с колана, като поставих закопчалката точно на бедрената артерия.

После извадих една моя тениска от раницата, разрязах я на две, навих всяко парче на стегнато руло и ги поставих под двете части на закопчалката. Това ми позволи да стегна още колана, без да притискам артерията, за да може кракът ѝ да получава нормално кръвоснабдяване, което щеше да му е нужно.

Накрая трябваше да направя нещо, което щеше да ѝ хареса още по-малко от предишните ми действия — наложих сняг на счупеното място. Трябваше обаче да внимавам да не преохладя тялото ѝ, докато се опитвам да овладя отока.

Бръкнах още по-дълбоко в раницата и измъкнах полипропиленово бельо и вълнен пуловер, който нося в планината. Малко е стар, но отвътре има ветроустойчив слой и ми държи топло дори да съм мокър. Съблякох пухеното ѝ яке, самото, блузата, сутиена и проверих гръдния ѝ кош за следи от вътрешни травми. Не се виждаха

синини. Навлякох ѝ моето бельо и вълнения пуловер, бяха ѝ прекалено големи, но пък сухи и топли. Отгоре сложих пухеното яке, без да пъхам ръцете ѝ в ръкавите. Нагласих спалния чувал под нея и я омотах като мумия, като оставих само левия крак навън. После го повдигнах и покрих и него.

Човек губи половината от топлината си през главата, затова извадих ластична шапка от раницата и ѝ я надянах до ушите, покрих цялото чело, но без очите. Не исках, когато се събуди, да помисли, че е мъртва или ослепяла.

Щом се уверих, че е на сухо и топло, осъзнах колко плитко дишам и колко ускорен е пулсът ми. Болката в ребрата ми се усили. Пъхнах ръце в джобовете си и се долепих до нея, за да се постопя. През това време кучето мина през краката ми, направи две кръгчета, заровило нос в опашката си, и се намъкна между нас. Явно му беше навик. Неволно обърнах поглед към затрупаното със сняг тяло на Гроувър.

Притворих очи и в този миг пръстите на лявата ръка на Ашли се прокраднаха изпод якето и докоснаха моята. Понадигнах се и видях, че мърда устни, но не чувах какво казва. Приведох се над нея. Пръстите ѝ се свиха около дланта ми и устните ѝ пророниха:

— Благодаря.

6.

Съмна се. Снегът се сипе все така силно. Виждам парата от дъха си. Вие се нагоре като пушек от комин. Обгръща ни тишина — сякаш някой е натиснал бутона и е изключил звука на света.

Ашли не изглежда добре. Може да има и вътрешни наранявания. Наместих крака и рамото ѝ, но ще има нужда от рентгенови снимки и на двете, когато се измъкнем оттук. Докато намествах крака ѝ, припадна. Оттогава все спи. Понякога говори насън.

Има порезни рани по ръцете, лицето и главата, но не искам да я напрягам повече. Трябва да е будна и да ми говори, преди да започна да я шия. Видях жилетка за риболов зад седалката, пълна е с разни макари. Може да използвам влакната да зашия раните.

Пилотът, Гроувър, не оцеля. Не помня казах ли ти го вече? Приземи самолета, след като сърцето му вече бе спряло. Недоумявам как го направи. Да приземи самолета, без да избие всички ни, е меко казано, геройство.

Аз ли?

Аз имам няколко счупени ребра. Може би три. При вдишване изпитвам остра болка. Режеща. А сигурно имам и колапс на белия дроб. Тук сме на повече от три хиляди метра височина, където дишането и без това е трудно.

Мислех си за някакъв шанс да бъдем спасени, но нямам никакво основание да се надявам. Никой не знае, че сме се качили на самолет. Гроувър не беше длъжен да регистрира полетен план. Не е казал на никого, че качва пасажери, така че от кулата нямат представа, че ние сме на борда.

В известен смисъл Гроувър ми напомня за татко. Или поне за по-добрата част от него. Макар че Гроувър ми изглеждаше значително по-мил.

Според някои баща ми е гадняр. Обича да командва парада. Според други съм случил на изключително всеотдаен баща. Естествено, тези хора не биха изтраяли нито ден в дома ни. Както

не изтрая и мама. Тормозеше я и тя потърси спасение в чашката, а той се стараяше да събира достатъчно доказателства, за да я мести от клиника в клиника, което стана основание да я лиши завинаги от родителски права. Той рядко губеше битки. Не знам всички подробности. Позволяваше ми да говоря с нея по телефона. „Флийтуд Мак“ пеят за кожен колан и дантела. Баща ми умееше да върти кожения колан. А в дома ни нямаше дантела — поне докато ти не се промъкна през прозореца.

Като светнеше лампата в пет без пет сутрин, имах пет минути да застана готов на задната врата. Облечен. С два потника, шорти и маратонки.

— Километрите няма сами да се изтичат. Вдигай си задника от леглото.

— Да, сър.

Повечето нощи си лягах облечен. Помня първия път, когато ти се промъкна и сложи ръка на рамото ми. Изненадано попита:

— Защо носиш всички тези дрехи?

Аз погледнах часовника си, после вратата и казах:

— Остани тук още четири часа и ще разбереш.

Ти поклати глава.

— Не, благодаря. — Когато видях, че нося два потника, се учуди:
— Не ти ли е топло?

— Свикнал съм.

Ти ме задържа.

— Хайде, давай да се махнем оттук.

До кулата на спасителите и обратно. Девет километра. Не знам защо той реши да са точно девет. Наричаше го „загряване“. Мисля, че беше заради поничките. Нямах никакъв шанс да кръшкам, защото той отиваше с колата до кафенето, настаняваше се до витрината, за да зяпа океана с кафе в едната ръка, поничка в другата и вестник на масата пред себе си, и току проверяваше времето с хронометъра, докато аз бяхтех по плажа, за да тупна червения стол на спасителите. Ако избързвах с няколко секунди или повече, той просто си дояждаше поничката, отправяше към дома преди мен, без дума да обели. Но изостанех ли, изскачаше от кафенето и крещеше през плажа: „Закъсня със седем!“ или „Закъсня с двайсет!“.

Научих се да се състезавам със себе си, да се самонаблюдавам и да отчитам скоростта си. И всичко това от страх.

Когато се прибирах, той ме чакаше на брега, където ми беше позволено да сваля двата потника, преди да започна спринтовите отсечки. Всеки понеделник тичах дванайсет по 660. Разбирай шестстотин и шейсет метра. Във вторник — по 550. В сряда — по 330. И така нататък. В неделя имах почивка, но я посрещах със смесени чувства, тъй като броях часовете до понеделник.

Винаги завършвахме със скачане на въже, коремни преси, клекове, лицеви опори, медицинска топка и всякакви други методи, предизвикващи болка, които му идваха наум. Имаше и една бамбукова пръчка, която държеше над коленете ми.

— По-високо!

Прескачах я, но никога не беше достатъчно високо.

Клатеше глава и кротко ми обясняваше:

— Болката е слабост, която напуска тялото ти.

Стоях там, вдигах колене, приковал поглед в плажа, и си мислех: „Хубаво... ама що не изкараме малко от твоето тяло. Аз съм на изчерпване“.

Доста болка изтърпях в онази къща.

До седем сутринта обикновено бях пробягал между девет и единайсет километра, в зависимост от деня на седмицата. После отивах на училище и едва се удържах да не заспя в час, а после бе ред на тренировките на стадиона с отбора по кроскънтри — макар че и двете бяха нормални занимания в сравнение със „загриването“ ми.

Баща ми управляваше фирмата си с петдесет търговци с твърда ръка. Всички отговаряха лично пред него и ако не бяха ефективни, ги пращаше да си събират багажа. Никакви компромиси. И тъй като борсата затваряше в четири, той цъфваше на вратата в четири и петнайсет, разхлабил вратовръзката си, с хронометър в ръка, слънчеви очила и със сбръчкано чело ме поглеждаше през оградата.

Отдаден до крайност, и още как.

През първата година в университета спечелих спринта на четиристотин метра за 50.9 секунди, спечелих в щафетата четири по четиристотин и на хиляда и петстотин метра за 4:28. Това ми донесе тройна победа.

Баща ми ме закара вкъщи, без да продума. Нямаше никаква тържествена вечеря. Нито почивен ден. Нито звезден миг. Паркира колата и каза:

— Ей сега ще стане пет часът. Ако искаш да паднеш под четири минути до края на следването си, ще трябва да поработиш.

Някъде по това време ми хрумна, че за баща ми е важен само последният резултат, а аз всъщност никога не бях достатъчно добър.

По отношение на училището, петици не допускаше. А една шестица „винаги е близо до петицата, така че стягай се“. Нямах много приятели, защото ако не бях на училище, тичах или спях.

После започна втората година. Вече бях счупил няколко щатски и национални рекорда. Това не ме правеше непременно звездата на кампуса — тази роля бе запазена за футболистите — но ми донесе слава измежду онези, които следяха този спорт. Например състезателите по кроскънтри.

Като теб.

Ти се появи в картинката и озари целия ми свят със смях и радост, с магия. Приветлива и любвеобилна. Притича покрай мен, стрелна ме с поглед, един-единствен поглед, върховете на пръстите ти ме накараха да се изпотя и ми се прииска да си взема душ, да отмия баща си и да се гмурна в теб.

Голяма част от това, което съм, дължа на него. Той го изкова у мен. Знам го. Но баща ми изкореняваше болката ми с болка. А това ми носеше празнота и страдание. Ти ме заля и ме изпълни. За пръв път болката изчезна.

Ти ми даде единственото, което той никога не успя. Обич, без хронометър.

7.

Събудих се по тъмно. Светнах циферблата на часовника си. 12:01, полунощ. Беше изминал цял ден. Погледнах и датата. Отне ми секунда да проумея. Всъщност два дни. Бяхме спали непробудно трийсет и шест часа.

Хиляди звезди обсипваха небето над нас. Изглеждаха толкова близо, сякаш можех да ги докосна. Голямото зелено петно бе минало и заминало, застлало всичко след себе си с дебел бял юрган. Луната надничаше откъм лявото ми рамо. Невероятно голяма. Присвих очи. Бих могъл да изкача планината отляво и оттам да стъпя направо на луната и да се поразходя.

Докато сънят отново замъгляваше съзнанието ми, набелязах две важни неща, които трябваше да осигуря: храна и вода, при това възможно най-бързо. Водата бе приоритет. Ако Ашли получише инфекция, трябваше да накарам бъбреците ѝ да заработят, затова трябваше да я държа хидратирана. Стресът има свойството да изгаря течностите в организма, и макар да не го съзнавах, аз бях в шок и карак на адреналин от момента на катастрофата. Следващият ден щеше да е тежък. Особено на тази височина. Ако успеях да накарам джипиеса да проработи, щяхме да разберем къде сме, защото усещах, че не можем да разчитаме на помощ.

Анализирах фактите. Не бяхме съобщили на никого. А дори и някой да знаеше, че сме се качили на самолета, според изчисленията на Гроувър бурята ни беше отвяла на повече от 200 км от курса ни. Щяха да минат седмици, преди издирвателната операция да стигне дотук, ако изобщо се случеше. Ако бяха пратили помощ по въздуха и ако знаеха точно къде и какво да търсят, щяхме да ги чуем. Но не бяхме чули нищо. Освен ако не бяхме го проспали. Единствената ни надежда оставаше аварийният предавател.

Небето просветля. Опитах да се размърдам, но така се бях вдървил, че едва надигнах глава от болка. Ако някога сте претърпявали автомобилна катастрофа, бихте ме разбрали. При самото произшествие

боли, но два-три дни по-късно болката е много по-силна. Успях да седна и да се облегна на един голям камък, който стърчеше изпод снега. Предвид мястото му реших, че може би това е скалата, която бе счупила крака на Ашли.

Дневната светлина и поизбистреното ми съзнание ми позволиха да проумея какво се бе случило със самолета и с нас. Бяхме се стоварили върху почти три метра сняг, изпод който стърчаха върхове на дървета и огромен скален къс. При полета ни към земята дърво или зъбер бе откършил лявото крило. Самолетът бе натежал надясно и наклоненото към земята крило бе станало причина за втори удар, от който се бяхме преобърнали. Носът, или поне останалото от него, бе заорал в снега и се бяхме забили като тирбушон. Това ни беше стоварило върху друга скала, вероятно тази от дясната ми страна, която бе разцепила самолета и прекършила крака на Ашли. В резултат имаме относително цял корпус, заровен в навята триметрова преспа на скален корниз, сред върховете на дървета, растящи по скалите.

Първо лошата новина. Самолетът на Гроувър бе боядисан в светлосиньо и жълто, само че целият, освен лявото крило, бе заровен на няколко сантиметра под снега. Бяхме като игла в купа сено. Да не споменавам, че опашката се бе откъснала при удара в морената. Открих оранжево парче пластмаса, но никакъв предавател. Така че нямаше да има аварийен сигнал от 122.5. Никаква триангулация. Нито спасителен отряд. Истината трудно се преглъща. Не знаех как ще я съобщя на Ашли.

Единствената добра новина — ако изобщо можеше да се определи така — бе, че „заровени“ по този начин, бяхме защитени от климатичните условия. Иначе да бяхме загинали вече. Нула градуса беше за предпочитане пред минус трийсет и пет.

Ашли спеше. Лицето ѝ пламтеше, което със сигурност означаваше треска, което пък със сигурност означаваше инфекция. Нито едно от двете не беше добре, но ги очаквах. Трябваше да ѝ влея течности.

Най-добре се справях с пълзенето, така че се пресегнах към раницата си, изрових газовото си котлонче и напълних металното канче с пръхкав сняг от входа на пещерата ни. Щракнах бутона, синият пламък се появи и започна да топи снега. През това време досипвах още. Или звукът от горелката, или вдигнатият от мен шум събудиха

Ашли. Лицето ѝ бе подпухнало и очите ѝ изглеждаха като цепки. Долната ѝ устна се беше надула и сега, на светло, трябваше да почистя раните ѝ и да започна да ги шия една по една.

Поднесох чашата с топла вода към устните ѝ.

— Изпий това.

Тя отпи глътка. Някъде в раницата си имах шишенце с „Адвил“. Отчаяно ми се искаше да си взема четири таблетки, но знаех, че нейната болка е по-силна и щяха да ѝ трябват повече, отколкото на мен, през следващите дни. Открих лекарствата в единия от страничните джобове и сипах четири хапчета в ръката си. Подадох ѝ едно:

— Можеш ли да го глътнеш?

Тя кимна. Поставих го на езика ѝ и тя го преглътна с малко вода. Повторихме го още три пъти. Бавно. Снегът около крака ѝ отдавна се бе стопил, така че отокът, който вероятно бе намалял по някое време, отново се бе върнал. А отокът причиняваше болка. Адвилът щеше да действа отвътре, снегът — отвън. Отново натрупах сняг около крака ѝ, внимателно, и проверих пулса около глезена, за да се уверя, че има нормално кръвообращение. Държах чашата до устните ѝ, докато не изпи всичката вода. Това означаваше малко под двеста грама. Планът за деня бе да изпие още пет такива. Литър течност щеше да подкани бъбреците ѝ да заработят.

Напълних отново чашата и запалих спиртника, за да си набавя и аз течности. Ашли отвори очи, доколкото отокът ѝ позволяваше. Огледа пещерата, останалото от самолета, кучето, разкъсаните си дрехи, шината на крака си, а после погледът ѝ попадна на тялото на Гроувър. Гледа го около минута, после обърна очи към мен.

— Той да не е...?

— Отиде си, преди самолетът да падне. Сърцето, предполагам. Не знам как успя да го приземи.

Тя вдигна ръка и заопипва с върховете на пръстите лицето и главата си. Изражението ѝ се промени. Внимателно свалих ръката ѝ.

— Трябва да те зашия.

— Кой ден сме днес? — попита тя с дрезгав глас.

Разказах ѝ кратката версия. Когато приключих, тя остана смълчана.

Пребърках риболовното елече на Гроувър и открих фини влакна. Откачих една от примамките от дрехата и окастрих всичко, което я правеше да прилича на муха, докато остана само една гола кука. Трябваше да я изправа, но имах нужда от инструмент за целта.

Коланът с инструменти на Гроувър.

Разрових снега около кръста му и напипах калъфа „Ледерман“. Докато го откопчавах, вкочаненото му тяло не помръдна. Трябва да го погребя, но най-напред трябва да зашия Ашли и да намеря някаква храна. Той можеше да почака.

Изправих куката, вдянах влакното през ухото, което се опитах да притисна с клещите. Когато погледнах Ашли, видях, че сълзи се стичат по лицето ѝ.

— Сигурно съпругата му се тревожи за него — промълви тя.

Още не бяхме говорили за нашето положение. По-точно за безизходицата, в която се намирахме. От медицината и от катеренето по планините бях научил, че човек трябва да решава проблемите един по един. Беше ред на лицето и главата ѝ.

С помощта на инструментите от „Ледерман“ изкопах втори улей в снега, този път по-нисък от онзи, в който лежеше Ашли. В практиката си на лекар бях изградил навика след операция да отивам до стаята на пациента и да го проверявам. Често избутвах някоя от количките на колелца до леглото му и сядах на нея. Това по-ниско ниво даваше възможност на болните да ме гледат отвисоко или поне право в очите. Някога забелязвали ли сте колко е трудно да отворите очи след операция? Аз съм го забелязал. Този улей до Ашли имаше точно такава функция. Може би по навик обичам да се грижа за болния.

От силния порив на вятъра клонът зачегърта по плексигласа. Най-после успях да изровя спалния чувал от моята раница и го разгънах в улея до нея. Вече всеки щеше да си има своя завивка.

Поднесох чашата до устните ѝ и тя отпи глътка. Избърсах сълзата, търколила се по лицето ѝ.

— Защо плачеш?

— За него. — Тя погледна към безжизненото тяло на Гроувър.

— И за какво друго?

— За сърцето си.

— Във физическия или в емоционалния смисъл?

— Имаш ли представа откога искам да се омъжа? Мечтаех, представях си сватбата си почти... цял живот.

— А за тялото си?

— За всичко.

— Още болка ще ти причинявам. Трябва да направя няколко шева.

Тя кимна.

На три рани. Първо два шева на скалпа. Вторият беше над дясното ѝ око, точно през средата на веждата ѝ. Белег от по-стара рана се бе отворил отново при удара. Прободох кожата с куката и казах:

— Тук има по-стар белег.

— От националното първенство. Бях на осемнайсет. Някакво момче ми стовари един кръгов удар, който изобщо не очаквах.

Направих възел на първия бод и започнах втория.

— Нокаутира ли те?

— Не. Вбеси ме.

— Защо?

— Защото ми опропасти снимките от абитуриентския бал. Отвърнах му със заден кик, после двоен кръгов и разсичащ удар, и направо го размазах като хлебарка.

— Като хлебарка ли?

— Имаме си имена за разните пози при нокаутиране.

— Например? — продължих да отвличам вниманието ѝ аз.

— Като морско свинче, като натръскан, като хлебарка и още няколко.

Завързах третия възел и отрязвах влакното.

— Мисля, че така ще изкараш, докато успеем да се доберем до болница, тогава ще те оставя в ръцете на някой пластичен хирург.

— Ами моята красива шина? Болката в крака ме убива.

— Това е най-доброто, което мога да направя. Наместих го, но без рентгенова снимка е трудно да се каже. Когато се доберем до болница, ще те снимат и ще го проверят. Ако не е добре, ще препоръчам, и съм сигурен, че те биха се съгласили, да го счупят отново и да ти сложат някои работи, които ще подлудяват детекторите по летищата. Но ще станеш чисто нова.

— Вече два пъти каза „когато се доберем до болница“. Наистина ли мислиш, че някой ще дойде да ни спаси?

Вдигнахме погледи към синьото небе през дупката между наклоненото крило и триметровата стена сняг и забелязахме пътнически самолет, прелитащ на десет километра над главите ни. Бяха изминали почти шейсет часа от катастрофата, но досега не бяхме чули друг звук освен собствените си гласове, вятъра или дращенето на клона. Самолетът летеше толкова високо, че изобщо не се чуваше шум от него.

— Ние добре ги виждаме, но съм напълно сигурен, че те не могат да ни видят — поклатих глава аз. Всички следи от нашето изчезване бяха покрити с триметрова пелена сняг. Щяха да ги забележат чак като се стопи снегът през юли.

— Катастрофиралите самолети не изпращат ли някакви SOS сигнали или нещо такова?

— Да, само че нещото, което ги издава, се е пръснало на хиляди частички наоколо.

— Може би трябва да изпълизиш навън и да развееш ризата си например?

Това ме разсмя. Преряза ме болка и се хванах за ребрата.

— Какво става? — попита ме тя с подозрително присвити очи.

— Едно-две счупени ребра.

— Дай да видя.

Вдигнах ризата си. Не бях се оглеждал на дневна светлина и предположих, че мястото вече е посиняло. Цялата лява страна на гръдния ми кош беше моравочервена.

— Боли само като дишам.

И двамата се засмяхме.

Тя вдигна поглед към мен, без да помръдва глава, докато правех шестия възел на ръката ѝ. Изглеждаше притеснена.

— Не мога да повярвам, че лежа безпомощна тук, ти ме кърпиш наред един господ знае къде, а освен това се смеем. Май нещо не сме наред?

— На прав път си.

Вниманието ми беше привлечено от другата ѝ ръка. Или скалата, или клон бяха раздрали кожата на здравото рамо, раната бе около десетина сантиметра. За късмет, при падането на самолета тя бе останала да лежи в безсъзнание точно на това рамо. Натискът и

досегът със снега бяха спрели кървенето. Тук щяха да са нужни дванайсет, че и повече шева.

— Дай ми ръката си. — Тя го направи. — Искам да я измъкнеш от ръкава.

Изхлузи я бавно, като примижаваше от болка.

— Между другото откъде се взе тази красива риза?

— Вчера те преоблякох. Беше вир-вода.

— А това беше любимият ми сутиен.

— Можеш да си го вземеш, след като изсъхне — посочих аз зад гърба си.

Раната на ръката ѝ я изненада. Разгледа я.

— Тази дори не съм я усетила.

Обясних ѝ за въздействието на снега и натиска и направих поредния възел.

— Според теб какви са шансовете ни? — попита тя, без да ме поглежда.

— Явно не обичаш да те баламосват.

— Какъв смисъл има? Залъгването няма да ни измъкне оттук по-бързо.

— Правилно — повдигнах рамене аз. — Искам да ти задам няколко въпроса. Казала ли си на някого, че ще пътуваме с този самолет?

Тя поклати глава.

— Нито по имейл? Нито по телефон? Нищо?

Последва ново бавно поклащане на главата.

— Значи никой на планетата не знае, че си се качила на чартър в опит да се добереш до Денвър?

Последно поклащане.

— И аз не съм.

— Предполагам, всички си мислят, или поне са си мислели до вчера, че още съм в Солт Лейк. Сигурно вече ме търсят, но как да разберат къде? Последната информация е, че съм си взела ваучер и съм тръгнала към хотела.

— След казаното от Гроувър изобщо не се сещам за причина, поради която някой би тръгнал да ни търси. Няма никакви официални сведения, че сме излетели, защото той не регистрира полетен план. Според думите му това не се налагало. А ние двамата —

професионалисти с общо двайсет години образование по колежи и университети — дума не сме казали на жив човек. — Замълчах за миг. — Все едно този полет никога не се е състоял.

Тя отново обърна поглед към Гроувър.

— Съществувал е и още как. Мислех си, че ще прескоча набързо до Денвър, ще надбягам бурята, в суматохата ще спечеля двама нови приятели и животът ще си продължи нормално.

Прерязах влакното.

— Ашли, изключително съжалявам — поклатих глава. — Сега трябваше да си седиш и да ти правят маникюр, педикюр или каквото и да е, да се подготвяш за репетицията за сватбата си.

— Недей — прекъсна ме тя. — Не се самобичувай заради добрите си намерения. Радвам се, че ми направи това предложение. — Огледа се. — Сега не чак толкова, но тогава... — Отпусна глава назад. — Трябваше да отида в спа център с приятелките си, записах се за масаж. Нали знаеш онези, с нагорещените камъни? А вместо това лежа върху лед с една-единствена скала до себе си... Без никаква топлинка. А някъде далеч оттук има една рокля без момиче и един младоженец без булка. Имаш ли представа колко платих за тази рокля?

— Тя ще си е там и ще те очаква да се върнеш. Той също. — Поднесох чашата към устните ѝ и тя отпи последната глътка. — Имаш удивително чувство за хумор.

— Ами... дали ще ти е толкова забавно, ако ти кажа, че трябва да пишкам?

— От една страна, това е добре. — Погледнах спалния чувал и обездвиженото ѝ тяло. — От друга обаче — не е.

— А ние от коя страна ще погледнем?

— Ние ще погледнем от тази, от която няма да мърдаме крака ти. Какво не бих дал за един катетър.

— А, не. Добре че нямаме. От тези неща тръпки ме побиват. Тази част от мен не приема нищо, само отдава.

Грабнах бутилката „Налджин“ от раницата си и я сложих до нея.

— Тогава ти предлагам нещо друго.

— Нали няма да го правя в това?

— Все пак е по-добре от алтернативата. Налага се да не мърдаш и аз ще ти помагам. — Измъкнах швейцарското си ножче и отворих острието. — Ще разрежа панталона ти догоре, за да можеш да се

покриеш. И тъй като под теб има почти четири метра сняг, ще изкопая дупка под задните ти части, достатъчно голяма да пхна ръката си с бутилката. После ще свалим бельото ти и ще го направим в бутилката.

— Прав си. Тази работа не ми харесва.

— Трябва да измерим количеството урина и да видя дали няма кръв в нея.

— Кръв ли?

— От вътрешни наранявания.

— Не мислиш ли, че тези са ми достатъчни?

— Кое — раните ли?

Тя кимна.

— Да, но трябва да сме сигурни.

Разрязах панталона ѝ, отметнах го настрани, изкопах снега под нея, поставих бутилката, а тя се надигна леко на здравата си ръка, без да променя положението на счупения крак. Погледна ме.

— Да пускам ли?

Кимнах. И тя пусна.

— Това е един от най-притеснителните моменти, които съм преживявала с друг човек.

— Като се има предвид, че освен в ортопедията, работя и в спешното отделение, не минава ден, без да анализирам нечия урина. И да слагам катетри.

Тя примижа и прекъсна уринирането.

— Добре ли си?

— Заради крака ми е. — След миг продължи. Изпод нея се дочуваше шуртенето на течност в празната пластмасова бутилка. След секунда каза: — Пръстите ти са студени.

— Ако това ще те успокои — толкова са премръзнали, че нищо не усещат.

— Еха, голямо облекчение.

Реших да намаля притеснението ѝ.

— Повечето хора, които преглеждам в спешното, са претърпели някаква травма, обикновено злополука, което означава сериозно нараняване, често с вътрешни разкъсвания, а те пък са свързани с кръв в урината.

Тя ми хвърли бърз поглед.

— Да не се опитваш да ме успокоиш?

Измъкнах бутилката и заоглеждах съдържанието ѝ.

— Аха.

Тя погледна мен, после шишето.

— Това си е доста урина.

— Да, и цветът е добър.

— Не мисля, че досега е имало случай някой да коментира цвета на урината ми. Не съм сигурна как да те разбирам.

Помогнах ѝ да се облече, пъхнах чувала под тялото ѝ и после я завих. Неизбежно беше да докосна кожата ѝ. И въпреки че действах като лекар, голотата ѝ, деликатното ѝ състояние не можеха да не ми въздействат.

Помислих си за Рейчъл.

В края на манипулацията тя цялата трепереше, а аз имах чувството, че съм прободен с нож в ребрата. Отпуснах се на снега, дишайки тежко.

— Взе ли си нещо за болките? — попита ме тя, надничайки отгоре.

— Не — поклатих глава.

— Защо не?

— Да ти призная, ако си мислиш, че сега те боли, чакай да видиш след три-четири дни как ще си. Имам „Адвил“ колкото да изкараш една седмица. После ще трябва да се справяш без помощ.

Тя кимна.

— Харесва ми начинът ти на мислене, докторе.

— Някъде в раницата си трябва да имам и няколко опиата, но реших да ги запазя за довечера, когато няма да можеш да спиш.

— Казваш го сякаш вече си преживявал подобно нещо.

— С Рейчъл обичаме да се катерим. Един от уроците, които сме научили, е, че независимо какво планираш, обстоятелствата решават какво ще направиш и докъде ще стигнеш. Затова е важно да си подготвен, без да се товариш с излишен багаж.

Тя хвърли поглед към заровената ми в снега раница.

— Да ти се намира глътка червено вино?

— Не, но мога да те уредя с джин с тоник, ако искаш.

— Ще е страхотно. — Очите ѝ се приковаха в счупения ѝ крак.

— Разкажи ми нещо за това изобретение.

— В лекарското съсловие ортопедите са известни като дърводелци. Това важи с пълна сила за мен. Добрата новина е, че тази шина върши работа. Или поне за известно време. Не можеш да се движиш, прикована си тук или където аз те настаня, но така ще предпазим костта от разместване. Ако усетиш прекалено стягане около бедрото или на прасеца, кажи ми и ще я отпусна.

Тя кимна.

— Точно сега пулсира като ударен с чук.

Надигнах горната част на спалния чувал и отново наложих крака й със сняг.

— Ще го правя още няколко дни. Това ще улесни оздравителния процес и ще облекчи болката. Единственият проблем е, че ще ти е студено.

— Не че сега не ми е.

Затворих капачката на бутилката и запълзах към светлината.

— Ще я разгледам навън и ще я излея.

— Хубаво. Аз пък ще поизчистя, може да поръчам пица или нещо друго.

— Предпочитам „Пеперони“.

— Какво ще кажеш за аншоа?

— Не бих я докоснал.

— Ясно.

Изпълзах от корпуса, или по-скоро от онова, което бе останало от него, промъкнах се под крилото, заобиколих едно дърво и се озовах на открито, на слънце. Температурата навярно беше под нулата, но очаквах да е по-зле. Чувал съм да казват, че сухият студ не е толкова страшен, колкото мокрия. По мое мнение обаче студът си е студ. И минус дванайсет си е минус дванайсет. Или колкото там беше.

Направих крачка встрани от слегналия сняг, където се бе стоварил самолетът, и кракът ми потъна чак до слабините. Това разтърси гръдния ми кош и предизвика силна кашлица. Постарах се да съдържа стенанието си от болка, но явно не успях.

— Добре ли си? — долетя отвътре гласът на Ашли.

— Да. Просто ми се иска да имах снегоходки.

Излях съдържанието на бутилката и внимателно заоглеждах околността. Само сняг и планини. Бяхме попаднали на нещо като плато с няколко върха, извисяващи се отляво. Изглежда, се намирахме

на много по-високо място, отколкото си бях представял. Може би на около четири хиляди метра. Нищо чудно, че беше толкова трудно да се диша.

Видях достатъчно, използвах обратно и се строполих в улея до нея.

— Е — попита тя.

— Нищо.

— Можеш да ми кажеш истината. Ще се справя. Давай.

— Гроувър се оказа прав. Тук сме по-скоро на Марс, отколкото на Земята.

— Не, сериозно. Не се опитвай да ме баламосваш. Свикнала съм да поемам куршумите с гърди.

Обърнах се да я погледна. Седеше със затворени очи в очакване.

— Много е... красиво. Нямам търпение да ти покажа околността. Гледката е... величествена. Не може да се сравни с нищо, което си виждала досега. Една на милион. Изнесох два шезлонга и след мъничко едно момче ще донесе коктейлите. Изтича за лед.

Тя се успокои и отпусна глава назад. Ухили се до уши — първата истинска усмивка, откакто се озовахме в снежната безбрежност.

— За малко да се притесня. Радвам се да чуя, че не е толкова зле, колкото си представях.

Изведнъж ми мина мисълта, че Ашли Нокс е едно от най-силните човешки същества, които някога съм срещал. Лежи пред мен полумъртва, с болки, каквито сигурно много малко хора някога са изпитвали през живота си, с ясното съзнание, че ще се размине с мечтания брак, да не пропусна и нищожния шанс някой да ни се притече на помощ. Можем да разчитаме единствено на себе си. При подобни обстоятелства повечето хора вече да са изпаднали в паника, да се загубили присъствие на духа, да са обезумели от отчаяние, а тя се смее. И по-важното — успя да разсмее и мен. Нещо, което не ми се беше случвало много отдавна.

Бях изтощен до крайност. Имах нужда от храна и почивка, но не можех да осигуря храна без почивка. Затова съставих план.

— Нуждаем се от храна, но не съм в състояние да я набавя. Ще тръгна утре. Сега ще се опитам да запаля огън, без да стопя пещерата, в която се намираме. Ще караме на топла вода и ще се опитам да събера малко енергия.

— Идеята за огъня ми допада.

— Спасителите препоръчват никога да не напускаме мястото на катастрофата. И са прави, но сме на високо, толкова високо, че поемаме половината от необходимия ни кислород. А и на двама ни е нужен, за да се възстановим. Особено на теб. Утре... или вдругиден ще измисля как да слезем по-надолу. Може би ще опитам да проуча наоколо. Но точно сега... — Развинтих винтовете на джипиеса и го откачих от таблото. — Ще се опитам да разбера къде сме, докато още има живот в туй чудо.

Тя ме зяпна.

— Откъде знаеш всички тези неща?

— Като бях малък, баща ми забеляза, че мога да тичам по-бързо от повечето деца. Хвана се за тази ми способност и я превърна в своя страст, в *raison d'être*^[1], както сам я определяше, а аз го намразих заради това, защото никога не беше доволен от постиженията ми и ме тренираше с пръчка вместо с хронометър. Когато започнах да излизам с Рейчъл, планините станаха наша страст. Имах, и все още имам, мощни бели дробове и здрави крака. Започнахме да си купуваме оборудване и при всяка възможност да се измъкнем от училище или от тренировки прекарвахме почивните дни по върховете. Това ни научи на някои неща.

— Бих искала да се запозная с нея някога.

— Разбира се... — усмихнах се аз, — а скаутите също изиграха своята роля!

— Бил си скаут?

— Единствената свобода, която ми разрешаваше баща ми. Приемаше го като необходима тренировка. Той ме закарваше, после ме вземаше.

— Докъде стигна?

Свих рамене.

Тя сведе глава и ме изглежда недоверчиво.

— Сигурно си от ястребите или от орлите рибари, или...

— Нещо такова.

— Хайде де, кажи!

— От орлите.

— Да, точно така. Скаути орли.

Схванах, че говоренето отвлича вниманието ѝ от болката.

Тя се отпусна назад и замърмори:

— Предполагам, сега ще разберем дали наистина си заслужил всички тези нашивки на униформата.

— Аха. — Натиснах бутона и джипиесът премигна.

Между веждите ѝ се появи бръчка.

— Имахте ли значка за постижения в електрониката?

— Не — отвърнах и почуках с пръст по устройството, — но мисля, че е замръзнал. Имаш ли нещо против да го стоплиш в спалния си чувал.

Тя повдигна спалния чувал и аз внимателно поставих устройството в скута ѝ.

— Електрониката не понася студ. Въздейства на интегралните схеми. Затоплянето ги връща към живот.

— Винс, годеникът ми, няма да знае и една хилядна от всичко това. Ако беше тук, първото, което би направил, е да се озърне за „Старбъкс“ и да ругае, че мобилната мрежа няма обхват. — Тя притвори очи. — Какво не бих дала за чаша кафе.

— Може и да ти помогна.

— Само не ми казвай, че имаш кафе.

— Пристрастен съм към три неща: тичане, планини и ароматно горещо кафе. Но не непременно в този ред.

— Плащам хиляда долара за една чаша.

Газовият котлон „Джетбойл“ наистина е едно от най-великите изобретения сред алпинисткото оборудване след компаса. Може би за всички времена. Естествено, пухеният спален чувал също си го бива. Гребнах сняг с канчето на джетбойла и щракнах запалката, докато с другата ръка ровех в раницата си за плика с кафето. Добрата новина е, че го напипах. Лошата — че не беше останало много. Имаше за няколко дни, ако го ползвахме пестеливо.

Докато го измъквах от раницата, Ашли го видя и попита:

— Бен Пейн... приемаш ли кредитни карти?

— Сродна душа си ти. Удивително как се променят ценностите ни, когато сме на дъното.

В комплекта на джетбойла има приспособление, което го превръщаше във френска преса за кафе. Струваше само няколко долара допълнително, но съм го използвал стотици пъти и винаги съм

се възхищавал на опростената му и ефикасна функция. Водата кипна, отмерих и сипах кафето, оставих го да се запари и й налях една чаша.

Тя я обгърна със здравата си ръка и я поднесе под носа си. Лицето й се озари от искрена усмивка. За един кратък миг изглеждаше, че доби сила да противодейства на съдбата, която се опитваше да я смаже. Тогава проумях, че шегите, които пускаше, й помагат да превъзмогва болката. Срещал съм и други такива хора. Обикновено бяха претърпели емоционален срыв в миналото си и прибегваха до хумор или сарказъм, за да прикрият раните си. Да забравят.

Болката й ставаше все по-силна. Развилняваше се. Имах няколко хапчета „Перкосет“, но едно щеше да й е нужно тази вечер. А може би и през следващите няколко. Бяха изминали шест часа, затова с вкочанени пръсти отвих капачката на шишето „Адвил“, изтърсих четири таблетки в дланта си и й ги подадох. Тя ги глътна и се замисли над чашата си, после добави шепнешком:

— Невероятно какво изживяване може да ти достави една чаша кафе!

Тя ми я подаде. Отпих глътка. И се оказа права. Беше прекрасно.

— Ако успееш да се пресегнеш, ще намериш пликче с екзотични плодове и ядки, които купих в биомагазина на терминала. — Кимна към куфарчето си.

Сушените парченца ананас, кайсии и разни ядки тежаха около половин килограм. Подадох й пакета. И двама си отсипахме по една шепа и задъвкахме бавно.

— Сигурна съм, че това е най-вкусната закуска, която съм опитвала.

Дадох малко и на кучето. То подуши микса и го омете за стотни от секундата, после, размахвайки опашка, замоли за още. Качи се върху мен, подпря се с две лапи на гърдите ми и задуши из въздуха.

— Как да обясниш на едно куче, че няма да получи повече?

— Успех в това — разсмя се тя.

Дадох му още малко и когато то се обърна трети път с очакване, аз го отблъснах и отсякох твърдо „Не“. Обидено, животинчето ми обърна гръб и се сви на кравайче върху спалния чувал в краката на Ашли.

Дълго останахме смълчани и изпихме цялото кафе от канчето. Накрая тя каза:

— Запази утайката. Можем да я използваме втори път, а ако стигнем до пълно отчаяние, ще го дъвчем.

— Ти не се шегуваш с кафето. — Натиснах бутона за включване на джипиеса, той премигна и екранът оживя. — Да ти се намира някакъв тефтер или листа в куфарчето?

— Трябва да е някъде отпред — кимна тя.

Издърпах жълт тефтер и молив, отворих джипиеса на картата, която показваше местонахождението ни, и се опитах да я копирам възможно най-точно. Включително и координатите до секунда. Щом постигнах относително подробен чертеж, за който биха ми завидели в някоя детска градина, казах:

— Сега се връщам.

Изпълзях нагоре към отвора и излязох, за да сравня снимката на екрана с гледката пред очите си, като отбелязвах планините и върховете, и посоката им, посочена от компаса. Така можех да се ориентирам къде е север, къде — юг. Да не знаеш къде си е едно. Но да си стоиш изгубен — съвсем друго. Може и да не знаех къде се намираме, но бях наясно как да намеря посока и да я следвам. Освен това си давах сметка, че батериите няма да издържат дълго и копирането щеше да ми е от огромна полза в следващите дни. Колкото повече време минаваше и колкото повече осъзнавах злощастната ни съдба, толкова по-притеснен ставах. Положението беше зле отвсякъде.

— С коя новина да започна — с добрата или с лошата?

— С добрата.

— Знам къде се намираме.

— А лошата?

— Височината е четири хиляди метра без малко. Най-близкият черен път е на повече от петдесет километра оттук, през пет планински прохода — посочих, — в тази посока. Ние сме на почти петдесет километра от най-близкия знак за цивилизация или път. И като капак на това, всичко е затрупано със снежна покривка по-висока от мен.

Тя прехапа устна и очите ѝ зашариха по белите стени на нашето иглу. Кръстоса ръце и заяви:

— Ще трябва да ме оставиш.

— Никого няма да оставям.

— Ясно е като бял ден. Няма да можеш да ме измъкнеш оттук. Имаш по-голям шанс, ако си сам. Остави ми кафето, пусни в ход тези твои крака и вземи координатите ми със себе си. Върни се с хеликоптер.

— Ашли... пий си кафето.

— Добре, но трябва да признаеш, че това е реалният шанс. — Тя присви очи. — Не е ли така?

— Виж, трябва ни огън, трябва ни храна и трябва да слезем на по-ниско, после ще обсъдим какво ще правим нататък. Да се справяме с кризите една по една.

— Но... — Ашли излъчваше сила. У нея имаше упорство, което не можеш да подминеш. От онова, за което няма училище. Тонът ѝ се промени. — Дай да си говорим истината. Това ще увеличи шансовете ни.

— Никого не оставям.

Кучето усети промяната в моя тон. Стана, приближи се до Ашли и навря глава под ръката ѝ. Още не ми беше простило за епизода с екзотичния микс. Тя го почеса зад ушите и коремчето му закъркори. То надигна глава да ми хвърли поглед през рамо, после примирено се сгуши долу.

— Чух те. Знам, че си гладен.

Замълчахме, заслушани в усилващия се вятър и потропването на клона. Настаних се в спалния си чувал, за да се стопля. Погледнах я.

— Така ли правиш с всичките си приятели?

— Какво имаш предвид?

— Подготвяш ги за най-лошото.

Тя кимна.

— Ако най-лошото е реална възможност, тогава я слагаш на масата. Няма смисъл да се криеш. Да бягаш. Каквото ще става — ще става. И ако или когато това се случи, добре е да си подготвен. Така няма да си премазан, когато най-кошмарната ти мисъл стане реалност.

Стопих още сняг на котлона, за да поддържаме нивото на течности в организма. Ако не друго, поне щяхме да залъжем глада си. През целия следобед ту задремвахме, ту се събуждахме. Ядките бяха притъпили глада ни донякъде, но храната си оставаше проблем, който ясно съзнавах. Не можех да предприема нищо без храна, а ми трябваше енергия, за да вървя през сняг до кръста, за да я открия.

Следващият ден нямаше да е лесен. Дори може би щеше да е най-трудният от досегашните. Болката в гърдите ми се засилваше.

С настъпването на нощта температурите паднаха. На здрачаване използвах навън, разрових снега под долните дебели клони на едно иглолистно дърво, събрах няколко шепи изсъхнали иглички и съчки и ги струпах на купчина под крилото. Наложих се да направя три курса, което ме остави без дъх и ме принуди да придържам с ръце гърдния си кош. Ашли ме наблюдаваше с присвити очи.

Вратата от страната на Гроувър бе направена от цяло парче метал, закрепено на една панта. Сигурно не тежеше повече от пет килограма. Откачих я с помощта на крака си, положих я легнала на снега под крилото, после струпах отгоре боровите иглички и съчки. Проблемът с огъня при нашето местоположение беше, че щеше да разтопи снежните стени, които ни ограждаха, да не говорим за опората под краката ни. Вратата щеше да предпази огъня от топящия се отдолу сняг, а скривалището ни от студения въздух отвън до края на нощта. Щом слънцето се скри, температурите драстично паднаха.

Трябваше ми нещо, с което да запаля огън. Можех да използвам котлона, но трябваше да пестя газта колкото е възможно. Тогава се сетих за запалката на Гроувър.

Изтръсках снега от него, пяхнах ръка в джоба на джинсите му и напипах месинговата запалка „Зипо“. Щракването на капачето ѝ ми напомни за Дийн Мартин и Джон Уейн, и завъртях колелцето. Появи се пламък.

— Благодаря ти, Гроувър.

Завъртях я в ръката си. От годините носене в джоба му месингът се бе издраскал, а на места изглеждаше износен. Вдигнах я пред очите си и забелязах от едната ѝ страна надпис: „Светлина на пътя ми“.

Запалих крайчето на една съчка и оставих пламъка да се разгори и да плъзне към пръстите ми, после я пяхнах под купчината иглички. Бяха съвсем сухи и бързо се разпалиха. Хвърлих в пламъците и плика от биозакуската, добавих по-големи пръчки и огънят запращя и се разрасна.

Загледана в изпепеляващия се плик, Ашли промълви:

— Тази закуска си я биваше.

Кучето, привлечено от топлината, отиде до края на спалния чувал на Ашли и се сви на мъхеста топчица на една педя от пламъците.

Огънят разведри обстановката. Повдигна духа ни, който съвсем беше паднал заради липсата на храна и вялата надежда да си осигурим такава.

Знаех, че мога да изкарам цяла седмица без храна, стига да имаме вода, но това щеше да изтощи всичките ми сили и нямаше да е от полза за никого. Преди години, когато гледах филма „Живи“, останах потресен. А сега, като седях и поглеждах към трупа на Гроувър, се чувствах далеч по-потресен. Нямаше да го ям. Като стана дума за това — ако претеглим всички възможности и се окаже, че въпросът е на живот и смърт, все пак оставаше кучето. Проблемът бе, че щеше да ни нахрани само веднъж. Може би за пръв път размерът му щеше да е предимство за него. Ако беше лабрадор или ротвайлер, щях да се замисля.

* * *

Загледахме се в огъня. Ашли първа наруши мълчанието:

— Чудя се какъв сватбен подарък да избира за Винс. Нищо не ми идва наум. Имаш ли някаква идея?

Хвърлих в огъня парчета гнило дърво.

— За първата ни годишнина наехме бунгало в планините на Колорадо. Вътре валеше сняг — насилих се да се изсмея. — Почти като сега. Изплащахме студентските си заеми, нямахме пари да се усмихнем и, както и за медения си месец, разбрахме се да празнуваме без подаръци.

Тя се засмя.

— А какво би й купил?

— Лилава орхидея.

— Ясно — кимна тя, — оттук орхидеята и оранжерията.

Кимнах.

— Харесва ми как говориш за жена си. Звучи сякаш „градите“ живота заедно. — Тя отпусна глава назад. — В работата си през годините съм срещала много хора, които не го правят. Които се отнасят към партньорите си като към съквартиранти. Човек, с когото пътищата им се пресичат, делят си ипотеката и евентуално създават деца. Двама

души, вкопчени в своята индивидуалност. Приятно е да те слуша човек как говориш за нея. Как се запознахте?

Разтърках очи.

— Утре ще разкажа. Да се опитаме да поспим. — Протегнах ръка. — Ето, вземи това.

— Какво е?

— „Перкосет“.

— Какво има в него?

— Комбинация от „Окситоцин“ и „Тилол“.

— Още колко имаш?

— Три.

— Защо не вземеш едно?

— Не ме боли чак толкова, а на теб ще ти трябва утре и в другиден. Изпий го. Ще ти помогне да заспиш. Тук, на тази височина, където на въздуха му липсва кислород, едно хапче се равнява на две.

— Кое то означава?

— Че ще усетиш още по-силен ефект.

— Ще ми мине ли главоболието?

— Вероятно не. Това е от височината... комбинирана с отзвук от удара. Трябва да си дадеш още ден-два.

— Ти имаш ли главоболие?

— Да.

Тя поразтри раменете и врата си.

— Вече съвсем се схванах.

— Това е от камшичния удар — обясних аз.

Тя преглътна тежко и погледна към Гроувър. Седеше си там, вкочанен, на две педи от спалния й чувал, целият затрупан със сняг.

— Можем ли да направим нещо за него?

— Трябва да го погребем, но не мога да го помръдна. Точно сега не мога дори себе си да мърдам.

— Дишането ти подсказва, че имаш силни болки.

— Почивай си. Ще бъда тук, отпред.

— Може ли една услуга?

— Разбира се.

— Пак имам нужда.

— Нямах грижа.

Този път стана по-бързо и пак нямаше розов оттенък, а количеството беше достатъчно — все хубави знаци.

— Знаеш ли, можеш да спреш да правиш това, когато пожелаеш. Замръзвам.

Проверих пръстите на краката ѝ и пулса на глезена.

— Стой така. Ако загреем крака ти прекалено, ще паднем под кривата на болката и... — поклатих глава. — Не би искала това да се случи. Не точно тук.

Изкопах още сняг от здравата ѝ страна, като изравних една площ, достатъчно дълга, за да легна, и положих там спалния си чувал до нейния.

— Температурата пада и ако съхраним топлината на телата си, ще можем да спим по-добре и да живеем по-дълго.

— Колко е часът? — попита тя.

— Малко след шест.

Тя легна и се загледа нагоре.

— Сега трябваше да вървя към олтара.

Коленичих до нея. Дъхът и на двама ни се издигаше като пушек.

— Била ли си омъжена преди?

Тя поклати глава и очите ѝ се наляха със сълзи.

Предложих ѝ ръкава си, тя се приведе и избърса сълзите си. Проверих шевовете на главата и окото, и после дръпнах внимателно шапката чак до ушите ѝ. Очите ѝ изглеждаха хлътнали, не бяха подути както преди. Лицето ѝ също не беше толкова подпухнало.

— Ще се омъжиш. Ще слезем от тази планина и ще имаш сватба — просто малко по-късно от планираното.

Тя се усмихна и притвори очи. Това беше известна утеха.

— Ще бъдеш красива в бяло.

— Откъде знаеш?

— Организирахме си скромна сватба...

— Колко скромна?

— Аз, Рейчъл и родителите ѝ.

— Прав си — наистина е скромна.

— Но в мига, когато вратата се отвори... и тя застана там с бялата си рокля до земята... Един младоженец никога не забравя тази гледка.

Тя обърна глава встрани.

— Извинявай. Мислех, че ти помагам.

Час по-късно, когато дишането ѝ се забави, използвах навън и измъкнах диктофона от джоба си. Обагрено в златисто и искрящочервено небе се бе надвесило над белоснежното море, набраздено от сребърни нишки, и се канеше да го целуне в мига, в който последните лъчи на слънцето изчезнеха, когато то се гмурнеше на запад. Кучето ме последва и ме заобиколи. Беше леко и ходеше по замръзвания сняг, без да потъва, но явно не му допадаше. Направи няколко кръгчета, вдигна крак до едно малко дърво, изрина сняг заднешком, като разярен бик, после се загледа през платото, през планинските върхове. След две-три секунди изтръска глава, кихна и изчезна обратно надолу в дупката при Ашли.

Натиснах бутона „запис“.

[1] Raison d'être — смисъл на живота (фр.). — Б.пр. ↑

8.

Беше дълъг ден. Третият поред, мисля. Живи сме. Въпросът е докога. Ашли се държи. Не знам как и още колко. Ако имах толкова счупвания и ако изпитвах такива болки, бих се свил като ембрион и бих се молил някой да ме фрасне по главата или да ми бие конска доза морфин. А тя не се оплака нито веднъж.

Каква е добрата новина ли? Знам къде сме. А лошата? Толкова сме далеч от всякакви признаци за човешко присъствие, че не знам как би се справил човек с два здрави крака, да не говорим с един счупен. Още не съм ѝ го казал. Знам... ще го направя.

Всъщност нямам представа как ще се измъкнем оттук. Ще направя нещо като носилка от парчетата на крилото, но докъде ли ще мога да я дърпам? Трябва да намерим подходящо място на пониско, където да събираме сили, докато дойде помощ, която не очаквам, или докато съм в състояние да измъкна и двамата ни оттук. Трябва ни храна. От четиридесет и осем часа карам само на някакви си ядки.

Да не говорим за кучето, още не се сецам за името му. Знам, че е гладно — постоянно ръфа клони. През цялото време трепери от студ. Мрази снега. Стъпва по него като по натрошени стъкла.

Мисля, че разстроих Ашли. Имах други намерения. Опитвах се да я ободря. Явно ми липсва опит.

Като стана дума за опит... някога пресмятала ли си километрите, които сме пробягали заедно? И аз не съм.

Всеки път, когато тичахме, ти ме питаше как е крачката ти, а аз ти отговарях напълно сериозно, сякаш наблюдавах бягането ти, а истината е, че не можех да откъсна поглед от краката ти. Мисля, че и ти го знаеше. Обичах да тичам след теб.

Като се връщам назад във времето, към началото на връзката ни, осъзнавам, че двамата споделяхме еднакви желания. Никога не ни

се е налагало да се чудим какво да правим. И никога нищо не ни е разделяло.

Щом взе шофьорска книжка, пристигаше до нас, почукваше на прозореца ми в четири сутринта и отивахме да тичаме по плажа. Дълги кросове. По десет-петнайсет километра. Наричахме ги ЛСД. Лесни спокойни дистанции. Времето нямаше значение. Нямаше хронометри. Нито победи или загуби. Ако не тичахме по плажа, обикаляхме по мостовете в града. По Мейн стрийт, през Ландинг, обратно към Акоста, около фонтана и после отначало. Ако някой от нас се почувстваше уморен, заради болки в прасците или просто защото се нуждаеше от почивка, отбивахме се в „Дънкин Донътс“, поръчвахме си две кафета и се возехме из града, свалили покрива на колата.

Мисля, че точно тогава те учех как да караш на съединител и едва не ми счупи врата. Добре де, не беше чак толкова зле, но е факт, че ми изтърка съединителя. А вратът ми се схвана. Ала на драго сърце пак бих те учил.

А помниш ли онази съботна сутрин? Връщахме се по плажа след дълъг крос. Някакво момче със сърф от дясната ни страна яхна добра вълна, но носът на дъската му заора и то се запремята. Водата го изхвърли на брега току пред краката ни. Счупена на две, дъската му изплува след няколко минути. Малчуганът имаше рана на челото, целият бе облян в кръв, рамото му бе извадено, не знаеше къде се намира и го давеха напъни да повръща. Настаних го да легне, притиснах раната на главата му. Хлапето посочи към близката къща и ти изтича да повикаш близките му. Аз останах при него и наместих рамото му. Когато се върна, той вече се смееше, обясняваше каква нова дъска ще си купи. Родителите му ни благодариха, прибраха си го вкъщи, а ти се обърна към мен, закривайки очите си с ръка от слънцето. После каза нещо, изрече го така, сякаш си го знаела винаги:

— Някой ден от теб ще излезе страхотен лекар.

— Какво?

— Ти — мушна ме с пръст в гърдите. — Ти ще станеш страхотен лекар.

Изобщо не бях се замислял по този въпрос. И да си призная, единственото, което някога бях планирал, бе как да напусна бащиния си дом. Но в мига, в който го каза, нещо в мен прищрака.

— Откъде знаеш?

— Виждам как се грижиш за хората. Имаш „болногледачески подход“ — и направи с пръсти знака за кавички.

— За какво говориш?

Ти посочи момчето, което отвещах към къщата.

— Погледни го. Когато ви оставих, той не беше на себе си. Сега се смее, говори за новата си дъска. Няма търпение да се върне във водата. Така е заради теб, Бен. Начинът, по който говориш на хората... ги успокоява.

— Наистина ли?

— Трябваше по-рано да се сетя — отвърна ти и кимна.

Тогава за пръв път осъзнах, че умееш да откриваш потенциала в обикновеното. Незначителното. Незабележимото.

Вторият път беше, когато те посетих на работното ти място. Даваше дежурства като доброволка в детска болница. Беше пълно с деца без коса, с изтерзани лица, с кислородни маски, на инвалидни колички. Изпоцапани чаршафи, неприятни миризми, покъртителни звуци. Заварих те весело да бърбриш с момиченце на едно от леглата, хванала с гумените ръкавици подлога, която секунди преди това си извадила изпод него. На лицето ти грееше усмивка. На нейното също.

Във всяка стая видях страдание и отчаяние. Не и ти обаче. Ти откриваше шанс и надежда. Дори в невъзможното.

Някъде през последната година на следването си осъзнах, че ти си най-близкият ми приятел. Ти ме научи да се усмихвам. Да се чувствам жив. Всеки ден неотменно дълбаеше в каменната грамада, в която се бях превърнал, заличаваше белези и рушеше зида около сърцето ми. Ти първа събра разпилените парчета на душата ми. С любовта си ме научи да пълзя, да ходя, да тичам, а после, някъде там, на плажа, на лунната светлина и морския бриз, внезапно спря, обърна се към мен, преряза възетата, пристягащи крилете ми, и ме научи да летя. Не стъпвах на земята.

Стоя, загледан в ширналия се леден пейзаж наоколо, който ми нашепва безнадеждност, и мисля за теб.

Аз виждам нещата такива, каквито са. Ти ги виждаш каквито биха могли да бъдат.

Ще се прибирам. Става студено. Липсваш ми.

Два пъти през нощта сменях снега около крака на Ашли. Не се събуди нито веднъж, но често стенеше и говореше в съня си. Няколко часа след като станах, тя се събуди с болезнен вик. Очите ѝ бяха като цепки.

— Как се чувстваш?

— Като блъсната от самосвал — отвърна тя с необичайно плътен глас, след което се обърна настрани и повърна. Това продължи няколко минути. Повечето време правеше сухи напъни и изкарваше стомашни сокове. Най-последно се отпусна назад. Опитваше се да си поеме дъх. Изпитваше неистова болка.

Избърсах устата ѝ и поднесох чаша, от която тя отпи глътка.

— Трябва да ти дам малко „Адвил“, но се съмнявам, че празният ти стомах много ще го хареса.

Тя кимна със затворени очи.

Хвърлих още съчки в огъня и включих джетбойла. Ароматът на кафе я накара да отвори очи. Изглеждаше изтощена. Енергията ѝ се бе стопила.

— Откога си буден?

— От няколко часа. Излязох да поогледам наоколо. Колкото и да ми харесва нашата пещера, налага се да излезем от тази дупка. Никой никога няма да ни види, а и тук не мога да запаля сигнален огън.

Тя забеляза новото ми изобретение и попита:

— Ти ли ги направи?

Бях свалил мрежите за багаж от гърба на седалките, бях преработил металните рамки с помощта на инструментите на Гроувър и бях сглобил нещо като снегоходки. Рамките бяха продълговати и ги оформих по-широки в предната част и заострени отзад. Сгънах двойно мрежата и я опънах на рамката, прикрепих я с помощта на кордата за риболов на Гроувър. Получи се добре. Повдигнах ги.

— Снегоходки.

— Щом казваш.

— Често сутрин, по време на операции, или вечер късно, когато линейката или хеликоптерът докарват спешен случай, се налага да се

справям с много по-големи предизвикателства от това.

— Да не би да се фукаш?

— Не. Просто казвам, че всекидневната ми работа ме е научила да съм подготвен за срещи с необичайното и неочакваното.

Подадох ѝ едната. Тя взе да я обръща и да я разглежда. Върна ми я.

— И най-малкото движение ми причинява болка. Но с радост ще се измъкна оттук. Смяната на пейзажа ще ми се отрази добре.

Налях кафе и ѝ го подадох.

— Пий колкото искаш. Имаме за още два дни.

— Очакваш ли гости? Сериозно те питам?

— Не, не очаквам.

Тя кимна и въздъхна над пластмасовата чашка.

— Ще те оставя за няколко часа сама. Искам да обиколя наоколо.

Измъкнах сигналния пистолет на Гроувър от пластмасовата кутия зад седалката, където държеше и рибарските си такъми, заредих го и го подадох на Ашли.

— Ако ти трябва, дърпаш тук и натискаш тук. И гледай да го насочиш през ей тази дупка. Иначе може да подпалиш себе си и всичко тук. В крилата още има гориво. Ще си сама почти през целия ден. Ако не се върна до здрачаване, не се тревожи. Вземам спалния си чувал, малката палатка, термоодеялото и още няколко необходими неща. Ще се оправя. Тук климатичните условия решават почти всичко. Променят се внезапно и ако се влошат, може да се наложи да сляза надолу и да изчакам. Ще се опитам да намеря някаква храна и друг подслон или място, което да превърна в убежище.

— И знаеш как да направиш всичко това?

— Знам как да правя някои от нещата. Онова, което не знам, ще го науча.

Отвързах лъка на Гроувър и го взех заедно с въдицата, жилетката му и всички макари в нея.

— И риба ли можеш да ловиш?

— Някога съм опитвал.

— И как беше?

— Имаш предвид, дали хванах нещо?

Тя кимна.

— Не.

— Опасявах се, че точно така ще отговориш. — Ашли обърна поглед към лъка. — Ами това чудо?

— Всъщност и с лък съм стрелял.

— Можеш ли да уцелиш нещо със стрелата?

— Случвало се е.

— Мислиш ли, че ребрата ще ти позволят да дърпаш тетивата?

— Не знам. Не съм пробвал още.

— Значи... ще импровизираш?

— Може да се каже.

— Преди да тръгнеш, ще ми помогнеш ли с нещо?

Ашли се облекчи, после й стоплих още вода и я завих.

— Би ли ми подал куфарчето? — Тя извади телефона си. — Да ми пази страх. — Включи го, но студът бе изтощил батерията му.

Повдигнах рамене.

— Можеш да редиш пасианси — посочих аз към раницата, която ми служеше и за куфар. — Вземи компютъра ми, но се съмнявам, че ще тръгне. Ако е останал някакъв живот в батерията, няма да е за дълго.

— Да ти се намира някоя книга?

— Не съм много по четенето — свих рамене аз. — Явно ще останеш сама с мислите си и кучето. — Почесах го зад ушите. Вече беше свикнало с нас и не правеше опити да облизва Гроувър по устните. — Сещаш ли се как се казва?

— Не — поклати глава тя.

— Нито пък аз. Мисля, че ще му подхожда името Наполеон.

— Защо?

— Погледни го само. Не съм виждал друго животно, което да има по-ясно изразен наполеонов комплекс. Държи се като разгневен булмастиф, натъпкан в кутия с размерите на самун хляб. Идеалният образ за рекламата „не залагайте на размера на бойното куче, а на бойния дух на кучето“.

Тя кимна в съгласие.

— Не можем ли да направим нещо за лапичките му?

Погледнах към задната седалка, която, след като бях свалил част от металната ѝ рамка, стоеше килната, отскубната от пантите си, с провиснала тапицерия. Отворих комплекта „Ледерман“ и отрязих четири квадратчета от виниловата тапицерия. От вътрешната им

страна имаше латексова пяна. Пробих дупки в тъгълчетата и промуших в тях парчета от рибарската корда, с чиято помощ ги завързах на лапичките на Наполеон. Той ме гледаше сякаш съм напълно изкуфял. Подуши ги, изправи се, направи една обиколка в снега, после се притисна към мен и ме близна по лицето.

— Добре, и аз те обичам.

— Мисля, че вече сте приятели — усмихна се Ашли.

Протегнах ръка.

— Джиписеят.

Тя го измъкна от спалния си чувал и аз го пхнах в джоба на якето си. Накрая отворих ципа на малкия вътрешен джоб на раницата, взех компаса и го праметнах през врата си. Беше с леща, по-точно с капсула течност. Подарък от Рейчъл отпреди години.

Ашли го забеляза и попита:

— Какво е това?

Разтворих длан. Ръбовете му бяха изтъркани. Част от зелената боя се бе изтрила и отдолу прозираше алуминият.

— Компас.

— Изглежда доста използван.

Метнах раницата на гърба си, вдигнах догоре ципа на якето, сложих си ръкавиците и грабнах лъка.

— Запомни... вземе ли да се смрачава, а мен още ме няма, започвай да си повтаряш, че ще се върна. Може да е на следващата сутрин, но ще дойда. На кафе — ти и аз. Става ли?

Тя кимна. Знаех, че когато се стъмни, а аз не съм се прибрал, ще я връхлети тревога, ще се плаши от сенките. Тъмнината има това свойство — да събужда страхове, които човек таи в себе си.

— Дори да е утре сутринта?

Тя отново кимна. Извадих шишенцето с „Адвил“.

— Вземай по четири на всеки шест часа. И не забравяй да подклаждаш огъня.

Изпълях от бърлогата, последван от кучето. Коленичих да завържа снегоходките и то се покатери върху ми.

— Моля те, остани тук и се грижи за нея. Обещавах ли? Прави й компания. Струва ми се самотна, а и денят е особен. Днес трябваше да потегли на сватбено пътешествие.

Ашли извика отвътре:

— Ами да... по топлите места, където някой Хулио или Франсоа в бели ленени панталони и с бронзов тен щеше ми носи коктейли във високи чаши, украсени с чадърче.

Обърнах се и поех нагоре по планината.

9.

Последната ми година в университета, щатски шампионат. Ти ме гледаше, когато спечелих на четиристотин метра и поставих нов щатски рекорд с време под петдесетсекундната граница в щафетата четири по четиристотин. Победих и подобрих рекорда и на три хиляди метра със секунди под националния рекорд и стоях на старта за хиляда и петстотин метра. Бяха променили реда на състезанията, за да привлекат повече внимание от страна на медиите. Някой беше пуснал слух, че мога да пробягам дистанцията за четири минути. Треньори от различни краища на страната се бяха събрали около баща ми и го потупваха дружески по гърба. Последния път получих над двайсет предложения за стипендия в Първа дивизия. Пълни стипендии.

Аз си имах свои предпочитания, баща ми — негови. Той се целеше в магистърските програми в сферата на финансите.

— Ще покрият и петте години обучение. Ще вземеш бакалавърска степен за две и половина. После отиваш в магистърската. Завършиш ли, сам избираш накъде да хванеш. С твоя хъс можеш да се заемеш с моята агенция.

Не исках да имам нищо общо с него, с пазарите му, нито с агенцията му. И знаех точно къде може да си ги завре, само дето не му го казах.

Ти имаше две предложения в Първа дивизия и да ти призная, гордеех се повече с твоите, отколкото с моите.

Наблюдавах изражението му с крайчеца на окото си. Вената на слепоочието му изпъкваше. Точно от дясната му страна. Целият бе плувнал в пот. Няколко сутрини подред бях пробягал дистанцията за 4:04, но на плажа, по пясъка и при насрещен вятър. Беше сигурен, че мога да го направя за 3:58. Стоях на стартовата линия напълно изтощен. Усещах краката си като гумени. Щеше да е истински късмет да постигна 4:05. Ти се бе подпряла на парапета. Сплела пръсти.

Пистолетът гръмна.

След първата обиколка все още бягахме в пакет. В плътна група. Някакъв тип от южните щати се опита да ме избута с лакът. Знаех, че ако искам да постигна нещо, трябва да се разкарам от тези момчета. До началото на третата обиколка се откъснах. Организаторите бяха предложили да ми осигурят пейсър^[1], но баща ми отказа.

— Ще се справи сам.

Изминах три обиколки. Поддържах добро темпо. Печелех.

Знаех, че ще спечеля.

Хората по трибуните бяха станали прави. Крещяха. Една жена дрънкаше голяма чаша, пълна с монети. Баща ми стоеше с каменна физиономия. Гранит с надуты до пръсване бели дробове. Още сто метра и заковах 3:58, може би 3:57.

Наблюдавах го как ме гледа. Всичко, за което се бях бършил, щеше да се реализира след няколко секунди. Ти крещеше с всичка сила. Подскачаше високо над земята. Гледах теб, гледах него и изведнъж осъзнах, че независимо от времето, което щях да постигна, за него никога нямаше да е достатъчно. Независимо дали щеше да е национален рекорд, или не. Винаги щеше да си мисли, че не съм се старал достатъчно. Че съм могъл да бягам още по-бързо.

Нещо в неговото изражение — „Още можеш“ — ме преряза. Забавих крачка. Намалих темпо. Видях как часовникът отброява 3:53. После 3:57. Щях да финиширам на 4:00:37. Зрителите пощуряха. Бях направил нещо, което нито един състезател от Флорида не бе постигал дотогава. Четирикратен щатски шампион от дванайсет състезания, втурнал се към националните шампионати, и заради добрия си успех можех да уча където си пожелаея.

Стоях на пистата, заобиколен от съотборниците си. Но ми беше все едно. Искях да виждам единствено твоето лице. И тогава ти се добра до мен.

Изобщо не се видях с баща си. Напълно сигурен съм, че можех да дам с пет секунди по-добро време. Сигурен съм, че и той го знаеше.

Излязохме. Целият отбор. За да празнуваме. Прибрах се вкъщи да се преоблека. Влязохме заедно. Той седеше на стола си. Подпираше празна кристална чаша на бедрото си. Бутилката до него беше

наполовина празна. Тъмнокафяв алкохол. Той рядко пиеше. Приемаше го за нещо долнопробно, порок на слабите хора.

Ти надникна иззад мен.

— Господин Пейн, видяхте ли?

Той стана, насочи пръст в лицето ми и ме мушна в гърдите. В ъглите на устните му се събра слюнка. Една вена пулсираше под окото му.

— Никой никога не ми е дал нещо даром. Ти копее... — изръмжа той, поклащайки глава, сви юмрук и замахна. Ударът счупи носа ми. Сякаш балон, пълен с кръв, избухна в главата ми. По онова време вече бях метър осемдесет и осем — с пет сантиметра по-висок от него, и знаех, че ако му отвърна, няма да мога да се спра. Когато се изправих, видях, че е вдигнал ръка към теб. И съдейки по изражението му, обвиняваше теб за провала ми.

Хванах ръката му, завъртях го и го запратих в стъклената плъзгаща се врата. Закаленото стъкло се пръсна на милион парченца. Той се просна на верандата, без да откъсва поглед от мен.

Ти ме откара до болницата, където наместиха носа ми, почистиха кръвта от лицето и врата и ме поздравиха. Един от санитарите ми показва местния вестник. Моята снимка заемаше цялата първа страница и той ми поиска автограф.

Към полунощ отидохме до „Вилидж Ин“ — денонощно кафене, предлагащо палачинки, и си поръчяхме едно парче френски копирен пай с две вилици. Така отпразнувахме. После те откарах до вас, където майка ти ни посрещна и всички седнахме около кухненската маса и обсъждахме състезанието. Ти седеше с натезжали за сън клепачи, с роклята си от памучно трико, а кракът ти докосваше моя. Краката ти се бяха допирали до моите стотици пъти на пистата или в колата и къде ли не. Но този път... този път беше различно. Този път беше нарочно. Сега не беше кракът на атлетката Рейчъл, а кракът на момичето Рейчъл.

Огромна разлика.

Прибрах се вкъщи към един. След няколко часа стана 4:55, но баща ми не се появи. Никога повече не ме събуди. Лежах буден. Ослушвах се за стъпки. Чудех се какво да направя. Какъв да бъда. Не можях да си отговоря, затова се облякох и излязох да се разходя по плажа — наблюдавах как слънцето се показва иззад рибарските

лодки. Вървах до обяд. Продължих до вечеря. Слънцето залязваше, когато спрях на кея в Мейпорт. На около трийсет километра от началото на разходката ми. Изкачих се на скалите и оттам се спуснах в края на вълнолома. Някой би казал, че това е опасно.

Изведнъж дочух гласа ти зад себе си:

— От какво бягаш?

— Как се озова тук?

— Пеша.

— Как ме откри?

— По стъпките в пясъка.

— Малко е опасно, не мислиш ли?

— Знаех, че няма да съм сама — усмихна се ти.

Изкачи се на съседна скала. Раци цигулари се разбързаха към водата. Ти застана там и ме придърпа към себе си. Вдигна слънчевите си очила. „Коста дел Мар“. Подарък от мен. Очите ти бяха зачервени. Беше плакала. Кръстоса ръце, скрити в дългите сиви ръкави на анцуга ти, и нагази във водата.

— Мислиш ли, че ще се чудят защо не сме на училище?

— Не. — Изтрих една сълза от лицето ти. — Плакала си.

Ти кимна.

— Защо?

Тупна ме с юмрук в гърдите и се притисна към мен.

— Защото не искам това да свършва.

— Кое?

Очите ти отново се наляха. Една сълза се търколи и увисна на брадичката ти. Нежно я избърсах с опакото на ръката си.

— Това с нас, глупчо. — Положи длан на гърдите ми. — Да те виждам... всеки ден.

— О... това ли било.

Може би точно същото ме беше подтикнало да вървя по плажа. И след повече от трийсет километра бях открил естествения отговор. И двамата щяхме много да страдаме.

Ученическата любов е едно, а избор на колеж заради тази ученическа любов е нещо, което всички ни убеждаваха да не правим. Помниш ли? Понякога ми се иска да бяхме ги послушали. После разтърсвам глава и си мисля. Не е така. Не се виня. Пак бих го

*направил. Наистина. Бих го направил. Ако можех да се върна назад
във времето, бих направил същия избор.*

Все пак... понякога се чудя.

[1] Пейсър — човек, който бяга с атлета за кураж и темпо. —
Б.пр. ↑

10.

Бурята бе натрупала още цял метър пръхкав сняг. Без снегоходките бих затънал до кръста, бих станал вир-вода и не след дълго студът би сковал краката ми. Наложих си да внимавам. Ако положението излезеше извън контрол и се сурнех по някой хълм, непременно трябваше да опазя снегоходките си.

Въпреки необходимостта да слезем на по-ниско, първо трябваше да се изкача възможно най-високо, за да преценя от птичи поглед в какъв район се намираме. Там смятах да включа джипиеса и да си отбележа координатите на видяното. Въздухът изтъняваше, снежната повърхност хващаше тънка хлъзгава ледена корица, което ме принуждаваше постоянно да свалям и слагам снегоходките, а се чувствах много по-слаб от очакваното. Катерих се до обяд, следобед се добрах до малък хребет, извисяващ се над платото, може би на около триста метра над мястото на катастрофата. Чак късно следобед пред мен се откри гледката, на която се надявах.

Ала тя не ме успокои.

Бях очаквал да зърна някаква следа от цивилизация. Светлинка. Пушек от комин. Постройка — каквато и да е. Нещо, което да ми даде посока. Причина да се надявам. Завъртях се, оглеждайки хоризонта, и истината ме връхлетя.

Намирахме се насред пустошта. Не откривах нищичко, докосвано от човешка ръка.

Пуста, снежна безбрежност, разчупена от насечени зъбери и недостъпни проломи, простиращи се на стотина километра околоръст. Потърсете в речника думата „уединен“ и ще попаднете на илюстрация, изобразяваща мен на върха на тази скала. Включих джипиеса и започнах да се ориентирам по картата, която потвърждаваше онова, което очите ми виждаха. Компасът регистрираше посоките и градусите, показвани от електронното устройство. Единствената изненада беше броят на езерата и потоците, изобразени на екрана. Стотици. Може би хиляда. Всички трябва да са замръзнали по това

време на годината, но забелязах няколко, които се намираха по-наблизо, и това определи маршрута ми за следващия ден.

В далечния югоизточен ъгъл на екрана мернах мъглява линия, която подсказваше за черен път на дървосекачи или следа от снегомобил. Виеше се нагоре-надолу по някакво ждрело между две планински вериги. Загледах се в тази посока, ала видях единствено върхове на дървета и оголени зъбери. Ориентирах джипиеса спрямо околните върхове и отбелязах данните от компаса. На такова разстояние неточност от един градус би означавала неколкокилометрово отклонение. Тъкмо увеличавах екрана, когато той примигна и угасна. Почуках го отстрани, сякаш от това би имало някаква полза, но си остана безжизнен. Студът бе изтощил батерията. Затворих очи и се опитах да запамята всичко, видяно на екрана, после го добавих към скицата, която начертах предния ден. Беше незавършена, непълна, но по-добър вариант от празен лист.

Поех обратно по мръкнало. Чувствах се изтощен. Искаше ми се единствено да легна и да спя, но мисълта за Ашли, облецила очи от тревога, ме подтикваше да местя крака. Колкото и да я бях подготвил за закъснението си, знаех, че след залез-слънце щеше напрегнато да се ослушва за моето завръщане. И минутата щеше да ѝ се струва цял час. Очакването на някого има способността да превръща минутите в часове, часовете в дни, а дните в няколко живота.

11.

За миг си помислих, че това беше последният ни разговор. Това чудо не искаше да се включи. Не светеше нито зелената, нито червената лампичка. Нищо. През последните пет минути натисках всички възможни бутони по него. Разтърках батериите, дори ги извадих и ги обърнах. Накрая ги мушнах под ризата си и ги притиснах до гърдите си за няколко минути. Оставих ги да поемат топлина.

Ако това чудо се беше развалило... не знам. Не съм сигурен как бих реагирал. Във футбола го наричат „накамарване“. В катеренето — „изпомпване“.

Помня, че се обадох на треньора по лека атлетика и го помолих да изгледа записите ти и да анализира резултатите ти. Той веднага ме закова:

— Това би ли повлияло на решението ти да се присъединиш към този институт?

— Да... би повлияло.

Дочух шумолене на хартия.

— Интересно. Случайно открих на бюрото си една допълнителна стипендия.

Ей така, между другото.

Връщам се към колежанските години и си мисля, че това бе най-хубавото време в живота ми. Баща ми беше изпаднал от картинката и ние бяхме свободни да правим каквото си искаме. Да пораснем заедно. Да се веселим заедно. А ти изгради своя ритъм и стана бегачката, която очаквах. Толкова бях щастлив, че имах заслуга в това дело.

Последната ни година в училище. Медицинският институт се задаваше на хоризонта. Кариерата ми на състезател залязваше. Медали висяха, окачени по стената, или лежаха, натъпкани в някое чекмедже. Доколкото знам, баща ми никога повече не дойде да ме гледа на състезания. Но за мен тичането бе добило друг смисъл. Не беше моето занимание. А нашето. И така ми харесваше повече.

Ти беше най-добрият партньор в спорта, който някога бях имал.

Освен това открихме Роки Маунтинс и планините се превърнаха в наш отдушник. И другото наше занимание.

От няколко дни беше необичайно притихнала. Мислех, че си заета. С училище или с изпитите, или... Нямах представа, че мислиш за нас. За теб и мен. Любима, не мога да чета мислите ти. Не можех тогава. Не мога и сега.

Бяхме се прибрали вкъщи за пролетната ваканция. Родителите ти се радваха, че си се върнала у дома. Моят баща се бе преместил в Кънектикът, за да управлява друга фирма. Държеше апартамента във Флорида заради жителството. Така че беше изцяло на мое разположение. Бяхме приключили с бягането. Слънцето залязваше. Морският бриз подухваше. По ръцете ти се стичаха струйки пот. Една капчица висеше от крайчето на ухото ти.

Ти седна на земята, събу маратонките и остави вълните да плискат стъпалата ти. След време се обърна към мен. С бръчка между веждите. Една вена пулсираше на врата ти, друга — на слепоочието. Наежи се и каза:

— Какъв ти е проблемът?

— Не знаех, че имам проблем — отвърнах, озъртайки се учудено.

— Ами... имаш.

— Сладурче... аз съм...

Ти се извърна. Подпря лакти на коленете си и поклати глава.

— Какво трябва да направя?

Понечих да седна до теб, но ти ме изблъска.

— За какво говориш?

Ти заплака.

— Говоря за нас. — Мушна ме с пръст в гърдите. — За теб и мен.

— Така сме си добре. Никъде не съм тръгнал.

— Там е работата. — Ти отново поклати глава. — Ти си безчувствен пън.

— Рейчъл... какви ги говориш?

По лицето ти се лееха сълзи. Изправи се, сложи ръце на хълбоците си и отстъпи назад:

— Искам да се оженим. Ти и аз. Искам те само за себе си...
завинаги.

— Ами аз също. Искам да кажа, искам те.

Ти кръстоса ръце на гърди.

— Бен... ти трябва да го предложиш.

Тогава загрях.

— О, това ли било?

Ти изтри една сълза с длан и извърна поглед.

— Миличка... — започнах и коленичих. Хванах ръката ти.
Вълните обливаха нозете ми.

На лицето ти се появи тънка усмивка. Дребни рибки гризяха
пръстите на краката ти. Ситни мидички бяха полепнали по кожата
ти. Ти звънливо се разсмя. Опитах да продължа, но сълзи ме задавиха.

— Рейчъл Хънт...

Лицето ти грейна.

— Изпитвам болка, когато не си с мен. Изпитвам болка на
места, които не съм допускал, че са свързани със сърцето ми. Не знам
какъв мъж ще излезе от мен, нито какъв лекар, нито пък съпруг;
знам, че рядко казвам думите, които би искала да чуваш, но знам, че
те обичам. С цялото си същество. Ти си лепилото, което ме държи
цял. Остани с мен завинаги. Ще се омъжиш ли за мен? Моля те...

Ти обви ръце около врата ми и двамата се строполихме на
земята. Овъргалихме се в пясък, вода и морска пяна, и ти ме целуна.
Сълзи и солен вкус, и смях, и ти закима своето „да“.

Прекрасен ден.

Прекрасен спомен.

12.

Добрах се до самолета към полунощ. Наполеон ме усети, подаде глава и бързо се шмугна обратно. Температурата бе паднала още и крачолите на панталоните се бяха втвърдили като кора около краката ми. Бях замръзнал до мозъка на костите си. Откъртих няколко сухи клончета, изтръсках полепналия сняг и се спуснах в дупката. Навън заваля. За целия ден бях уринирал само веднъж, и то съвсем оскъдно количество, което ми подсказваше, че не съм поел достатъчно течности. Трябваше да наваксам.

Докато наблюдавах как Наполеон се прибира, до малките стъпки от импровизираните му ботушки забелязах други по-големи следи, които стигаха до отвора на пещерата ни и после тръгваха обратно. Не съм специалист, но първата ми мисъл беше, че е планински лъв. Стъпките идваха от скалите над нас, минаваха надолу по близкия скат и се изкачваха нагоре към отвора на заслона ни. Забелязах също и малка отъпкана площ, където животното бе седяло или лежало. Лежало в смисъл на „дебнело“. Не ми отне много време да се досетя. Миризма на мъртво тяло. Макар и замръзнало. Както и на ранени хора и кутрета.

Трябваше да сваля мокрите дрехи, затова разбутах огъня, съблякох се, прострях ги и се пъхнах в спалния си чувал само по бельо. Целият се тресях от студ. Пръстите на ръцете ми бяха вкочанени, стояха като гипсирани. Сложих сняг в канчето на джетбойла и го включих.

Ашли ме наблюдаваше. В погледа ѝ се четеше тревога. Свих се в чувала си и затреперих на воля, опитвайки се да се постопя.

— Хей.

Погледът ѝ издаваше умора. Страданието се отразяваше в очите ѝ. Пое си дълбоко въздух.

— Здравсти — отвърна тя със слаб глас.

— Пи ли нещо наскоро?

Тя поклати глава.

Поставих хапче „Перкосет“ на езика ѝ и тя го преглътна с остатъка от водата си.

— Не изглеждаш добре — отбеляза тя. — Защо не изпиеш част от „Адвила“?

Знаех, че ако не го направя, на следващия ден няма да мога да изляза от чувала си.

— Добре. — Подадох ръка и вдигнах два замръзнали като висулки пръста: — Две.

Тя ги изсипа в ръката ми и ги глътнах.

— Какво видя?

— Намерих спешен медицински център на метри оттук. Сигнализирах на фелдшерите. Идват насам с носилка. Говорих и с болничната администраторка и ги запазих самостоятелна стая. След десетина минути ще те пренесат там, ще те изкъпят, стоплят и ще ги включат система с обезболяващи лекарства. А, и още нещо — говорих с Винс. Ще те посрещне там, когато пристигнеш.

— Толкова ли е зле положението?

Потънах още по-дълбоко в чувала си.

— Нищо освен сняг, лед и чукари, докъдето поглед стига.

— А джипиесът?

— Същата картинка.

Тя се отпусна назад и тежко въздъхна. От дни таеше тази въздишка. Налях си топла вода и заотпивах малки глътки.

— Някакви идеи?

— В ниското под нас има езера. И няколко потока. Сигурен съм, че са замръзнали, но може да опитам да се добера до тях утре и да хвана някоя риба. Утре е петият ден от катастрофата и четвърти без храна.

Тя притвори очи и се съсредоточи върху дишането си.

— Как е кракът ти?

— Боли.

Затрупах го със сняг и забелязах, че отокът беше поспаднал, но кожата над коляното до средата на бедрото ѝ беше моравочервена. Светнах фенерчето си и огледах шевове по лицето ѝ, зениците ѝ, за да проверя реактивността им. Реагираха бавно, умората бързо пролича. Това означаваше, че организъмът ѝ отслабва, а надморската височина си казва думата.

Разбутах огъня и проверих пръстите на краката ѝ. Бяха студени. А това беше лошо. Кръвообращението ставаше проблем. Като постоянно налагах отока с лед, забавях кръвоснабдяването на ходилото и пръстите на крака ѝ. Трябваше да засиля циркулацията на кръвта в този крак.

Обърнах се с глава към краката ѝ. Свалих ципа на чувала си и без да размествам крака ѝ, притиснах гърдите и корема си към стъпалото ѝ. После покрих и двама ни с чувала.

Тя продължи да диша съсредоточено, вторачена през покривалото над нас в три вейки. Едри снежинки затрупваха всичко наоколо и приглушаваха всеки шум от външния свят.

— Вчера имах записан час за педикюр. Дали пък не беше онзи ден?

— Съжалявам. Изпусна го.

— Дали да го отложа за друг път?

Обгърнах с длани горната част на ходилото ѝ.

— Когато се измъкнем оттук и когато се настаниш на топло в някое болнично легло, вместо да лежиш върху лед, и ако не решиш да ме съдиш, че те изложих на такава опасност в деня преди сватбата ти, ще лакирам ноктите на краката ти в какъвто цвят пожелаеш.

— Интересно, че го споменаващ. Лежах си тук, след като ти замина, и си подготвих встъпителната пледоария: „Дами и господа съдебни заседатели...“.

— Кога пък успя?

— Ако бях на твоє място, щях да си потърся много печен адвокат, но дори и тогава не бих хранила особени надежди — отвърна тя и сви небрежно рамене.

— Толкова ли е зле?

Главата ѝ клюмна настрани.

— Да видим... започна с добри намерения, после ми спаси живота и независимо че те видях да кашляш кръв поне два пъти, намести крака ми и не се отделяш от мен.

— Наистина ли видя?

— Кръв по снега... не може да се пропусне.

— И двамата ще се пооправим, щом слезем на по-ниско.

Ашли зяпна компаса, окачен на врата ми.

— Кога ти подари това?

— Костенурките карета снасят яйцата си по нашия бряг и оставят след себе си купчини в дюните. Преди години Рейчъл се провъзгласи за Патрул на костенурките. Ограждаше купчинките с клечки и розова лента и записваше датата. Всеки път се удивляваше на излюпването на малките и на невероятния им усет веднага да намерят водата. Аз винаги съм бил доста добър в ориентирането. Мога да намеря път където и да се намирам. Тя ми го подари, след като цяла година наблюдава люпилото в едно конкретно гнездо.

— Защо просто не си купи джипиес като на Гроувър?

— Проблемът с джипиеса е в батериите. Не обичат студа и бързо се изтощават. Повечето пъти по време на дълги планински преходи нося джипиес, но компасът си виси на врата ми.

— Може да ти се стори глупав въпрос, но как компасът разбира в коя посока да се завърти?

— Всъщност той показва само една посока. Магнитния север. От него се ориентираме за онова, което ни трябва.

— Магнитен север?

Кракът ѝ започваше да се затопля.

— Явно не си била скаут.

— Бях прекалено заета да ритам хора — поклати глава тя.

— Земята е намагнитена сфера. Магнитният полюс се намира близо до северния географски полюс, затова се нарича магнитен север.

— И?

— Географският север и магнитният север не са едно и също нещо. Тук това няма особено значение. Но опитай ли се да използваш компас близо до полюса, напълно ще се объркаш. Аз го ползвам само когато се придвижвам от точка до точка.

— От точка до точка ли?

— Компасът не може да ти покаже къде се намиращ. А само посоката, към която си се отправил или от която идваш. Десняците като мен се въртят в кръг надясно, ако нямат компас. За да се движиш по права линия, избираш посока, градус на компаса — да кажем 110 или 270, или 30, или какъвто и да е — после си набеязваш точка някъде напред по линията, посочена от компаса. Може да е дърво, планина, езеро, храст. Стигнеш ли до него, избираш друга визуална точка, но вече използваш и предишната, която остава зад теб, като

референтна, за да си двойно подсигурен. Затова се нарича и от точка до точка. Не е трудно, но изисква търпение. И известен опит.

— Този компас ще ни помогне ли да се измъкнем оттук? — В гласа ѝ долових нещо, което досега не бях чувал. Първата издайническа нотка страх.

— Да.

— Внимавай да не го изгубиш.

— Ще внимавам.

Лежах буден, докато долових похъркването на Ашли. Дължеше се на хапчетата. Не можех да заспя, затова се измъкнах от чувала си, сложих си дългото термобельо, якето и обувките и излязох навън. Отворих компаса и стрелката взе да се върти под лунната светлина.

Помниш ли колко въодушевени бяхме от предложението за работа в Джексънвил? Каква радост! Обратно на крайбрежието. На океана. Уханието на солената вода. Вкусът на изгрева. Звуците на залеза. Прибрахме се у дома, по-близо до родителите ти.

Ти беше координатор на заниманията в детската болница и не можеше да понесеш да оставиш питомците си дори за седмица преди пристигането на заместничката ти. Затова превозването на багажа ни с наетия камион от Денвър до Джаксънвил, от Роки Маунтинс до крайбрежието се падна на мен. Всичките почти три хиляди километра.

Предложих да ти купя апартамент където си избереш, но ти заяви, че ти харесва този, който вече имам.

На сбогуване ти увисна на вратата на кабината, залюля се под съпровода на поскързващите панти, свила назад левия си крак, и посочи към пода:

— Оставих ти подарък, но можеш да го отвориш чак когато излезеш на пътя.

На пода пред пасажерското място лежеше картонена кутия. На капака бе прикрепен с тиксо сребрист диктофон. На лист хартия пишеше: „Натисни Play“.

Излязох от алеята на заден ход и щом стъпих на пътя, натиснах бутона. От малката машинка долетя твоят глас. Долових усмивката ти.

— Хей, аз съм. Реших, че ще имаш нужда от компания. — Облиза устни, както правиш винаги, когато си притеснена или замисляш някоя дяволия. — Работата е там, че... страхувам се, че болницата ще те отнеме от мен. Че ще се превърна в „сламена вдовица“, ще се търкалям по дивана с голяма лъжица сладолед „Роки Роуд“ в едната ръка, с дистанционното на телевизора — в другата, или ще прелиствам каталога на пластичните хирурзи. Подарих ти тази машинка, за да сме заедно дори когато не съм с теб. Защото гласът ти ми липсва, когато си далеч. И... ми се иска и с теб да е така. Да ти липсвам. Ще го нося със себе си ден-два, ще ти казвам какво мисля, после ще ти го давам. Така ще можем да си го разменяме. Нещо като щафета. Пък и ще трябва да се конкурирам с всички онези хубави сестрички, които ще пърхат около теб. Ще се наложи да ги разгонвам с тояга. Или със стетоскоп. Бен... — Тонът ти се промени. От сериозен в закачлив. — Ако ти се прииска да чуеш нечие пърхане, от което да ти се разтреперват коленете, да ти пламва лицето... да си поиграеш на чичо доктор... просто натисни PLAY. Става ли?

Кимнах и казах пред огледалото за обратно виждане:

— Става.

Ти се разсмя.

— В тази кутия има няколко неща, които ще ти помогнат по време на пътуването ти. Вече държиш първото. Другите са номерирани и не можеш да ги отваряш, докато не ти кажа. Става ли? Не се шегувам. Ако не си съгласен, изключвам. Няма да ме чуеш повече. Разбра ли?... Добре. Радвам се, че изяснихме това. Сега можеш да отвориш номер две.

Извадих малък плик с диск и го пяхнах в плейъра си.

Отново долетя гласът ти:

— Нашите песни.

Ти си от хората, които умеят да изразяват онова, което чувстват. Без задръжки. Което ти е на сърцето, то е и на устата ти. Твоите родители бяха посветили живота си да те научат на това. А моят баща бе посветил живота си да ме тормози, когато се опитам да споделя как се чувствам. Казваше, че всеки израз на емоция е слабост, която трябва да бъде изкоренена. Накисни я в петрол и ѝ

драсни клечката. Резултатът е, че станах приличен хирург в спешно отделение. Можех да работя, без да влагам чувствам.

През следващите двайсет и четири часа ти държеше диктофона пред устата си и ме развеждаше по всяка своя стъпка. Не спираше да бърбориш. Винаги си имала слабост към децата, така че първо отидохме на работа — в детското отделение — където влизаше във всяка стая поред, обръщаше се към всички деца по име, гушкаше ги или им носеше плюшени мечета, или играеше с тях на видеоигри, или се маскирахте. Никога не се притесняваше да се върнеш на тяхното ниво. Истината е, че повечето неща, които знам за общуването с пациентите, съм научил от теб. Те виждаха диктофона и те питаха за какво ти е. Ти им го поднасяше и всяко от тях ми казваше по нещо. Детските им гласчета преливаха от смях и надежда. Не знаех много за състоянията им, нито за лекарите им, но чувах надеждата в гласа им. Твоето въздействие върху тях беше жизненоважно и ти щеше да им липсваш.

После отидохме в магазина за хранителни стоки и пазарувахме по списък. Сетне в мола — за обувки и подарък за някакво си парти. В салона да се подстрижеш, където фризьорката се оплакваше от телесните миризми на гаджето си. Когато тя отиде за малко до регистратурата, за да посрещне друг клиент, ти прошепна в диктофона:

— Ако си мисли, че гаджето ѝ смърди, трябва да я пратя да потича с теб.

Оттам ме заведе на педикюр, където дамата ти каза, че имаш прекалено много мазоли по краката и трябва да тичаш по-малко. После — на сутрешно кино, където хрускаше пуканки в ухото ми и ми прошепна да затворя очи, защото „онзи тип целува момичето“.

— Шегувам се. Ти се целуваш по-добре от него. Този е грубиян. Питаш откъде знам всичко това? О... — отново те чух да се усмихваш. — Просто знам.

След киното стигнахме до вратата на тоалетната, където ме спря с думите:

— Ти си дотук. Това е дамската.

Докато прекосяхах Алабама, ме заведе в любимото си кафене, където звучно замляска лимонов пай в ухото ми и попита:

— Не звучи ли страхотно? — И още как. После добави: — Погледни в кутията и извади голямото нещо с надпис ДЕСЕРТ. — Направих го. — Сега го отвори внимателно.

Повдигнах капака и открих парче лимонов пай.

— Мислиш, че те забравих?

Отбих на първия паркинг и двамата споделихме лимоновия пай.

Оттам ме заведе в спалнята ни, легна до мен. Аз вече спях. Като пън. Ти прокара пръсти през косата ми. Продължи надолу по гърба ми.

— Сега ще поспя. До теб. Само че ти няма да можеш да спиш, докато не стигнеш до апартамента ни на крайбрежието. Прегръщам те през кръста. Отслабнал си. Трябва да качиш малко килограми. Работиш прекалено много.

После замълча. Няколко минути не каза нито дума. Разбирах, че си още там, защото дочувах дишането ти. Тогава прошепна:

— Бен... някъде в пробяганите километри... някъде по пътя от там до тук... ти подарих сърцето си... и няма да си го поискам обратно. Никога. Чуваш ли?

Усетих, че кимам.

Ти ме прекъсна.

— Хей... не кимай на пътя пред теб. Трябва да го кажеш на глас.

Усмихнах се.

— Чух те.

Снегът заваля отново. Ашли изпитва силни болки и вече се усеща влиянието на височината. Трябва да я сваля на по-ниско, иначе тук ще умре. Знам... но ако не опитам, и двамата сме обречени.

А Гроувър?

Трябва да го погребва, но не съм сигурен дали ще имам сили. В известен смисъл вече е погребан. Освен това има още нещо в скалите, което ме тревожи.

Трябва ми малко почивка.

Вятърът се усилва. Когато задуха от юг, тънко засвирва през корпуса на самолета, като през гърлото на бирена бутилка. Като транзитен влак в далечината.

Взираам се в компаса и се опитвам да избира в коя посока да поемем, но отвсякъде ни обграждат планини. Трудно е да се каже накъде да вървим. Ако избира грешните градуси... тук положението е наистина сложно. Много сложно.

Иска ми се да кажа на някои хора колко много Ашли иска да се добере до дома си. Бих желал да знаят това. Но е много вероятно никога да не го разберат.

13.

Събудих се по изгрев-слънце, изтощен, с болки. Обърнах се, завих се през глава и отново потънах в сън до обяд. Въпреки усилията си не можех да се надигна от леглото. Не помня някога да съм спал толкова дълго, освен в деня след катастрофата. Явно адреналинът ми се беше изчерпал.

Ашли не помръдваше. Голямата височина и гладът, и самолетната катастрофа, и огромната болка си казваха думата. Малко преди залез най-после изпълзах от чувала си и със сетни сили запристъпвах по снега. Болеше ме всяка частица от тялото и едва мърдах.

Шести ден. Огънят отдавна е угаснал. Но дрехите ми са сухи. Навличам ги, налагам си да подредя раницата, запалвам отново огъня, за да ѝ осигуря топлина, и пускам няколко шепи сняг в канчето, за да е готова водата, когато се събуди. Внимавам да не поглеждам към Гроувър.

Нуждаем се от храна.

Прематам раницата през рамо, завързвам лъка за нея и излизам от бърлогата точно когато слънцето се подава. Навън студът е сух, режещ, парата от дъха ми се превръща в ситни кристалчета. Заметох следите си пред входа. Така щях да знам дали сме имали неканени гости, докато съм отсъствал. Привързах снегоходките на краката си, извадих компаса, огледах наоколо. В далечината, може би на около два километра, забелязах да се подава скалист зъбер и потеглих натам. Въпреки височината, на която се намирах, няхах никаква видимост, затова компасът се оказа безценен.

В продължение на три часа си набелязвах цел и газех през снега. Беше твърд, а не мокър и мек, но се налагаше постоянно да спирам, за да затягам гетите над коленете си. Първото езеро се оказа замръзнало. Заобиколих го, за да открия потока, откъдето се оттича. Той не беше замръзнал. Водата изглеждаше чиста и почти сладка на вкус. Беше

студена и рискувах да се преохладя, но тъй като се движех достатъчно, реших да пия. Накрая урината ми се избистри. Добър знак.

След около километър и половина потокът правеше остър завой наляво, където образуваше малко дълбоко езерце в скална тераса. Бреговете му бяха затрупани с камари сняг. Нямах голяма надежда, че с тези ръце ще мога да си послужа с въдицата. Бяха нацепени и премръзнали. Пък и нямах голям опит с мухарския риболов и не си представях защо една риба ще клъвне на изкуствена муха, когато е наясно, че муха не би оцеляла при такива условия. Рибите никак не са глупави.

Гроувър имаше малко шишенце с изкуствен хайвер на съомга — червени и оранжеви топченца. Нанизах едно на кукичката, вдянах влакното и пуснах стръвта във водата.

След дващест минути напразно чакане си прибрах такъмите и тръгнах да търся друго, по-голямо езеро. На около два километра го открих. Същият ритуал. Същият резултат. Само че този път забелязах малки черни сенки да се стрелкат около скалата и по течението на потока. Множество черни сенки. Виждах, че там има риба, но защо ли не клъвеше?

Риболовът е тънък занаят.

Трийсет минути по-късно, вдървен от студ, си събрах такъмите и се повлякох през снега в издирване на друго езеро. Чувствах се изтощен, премръзнал и гладен. Този път трябваше да изкача едно възвишение, после да се спусна към някакъв поток. Заради надморската височина и болката в ребрата ми и най-малкият хълм означаваше огромно усилие. Изразходвах калории, които не можех да си възстановя. Стигнах до горе, свлякох се до долу и стигнах до брега на поредния поток. Изглеждаше почти двойно по-широк, но по-плитък и въпреки това водата продължаваше да тече.

И тук забелязах черните сенки. Много сенки.

Поразчистих снега и легнах на скалата — разперих се като пеперуда с лице към водата. Устата ми се пълнеше със слюнка при вида на планинската пъстърва. Този път бавно спуснах във водата кепчето на Гроувър под нивото на стръвта. Проблемът при този метод бе, че трябваше да потопя едната си ръка във вода с температура минус два градуса. Първоначално почувствах пронизваща болка, а после ръката ми стана безчувствена — което се случи много бързо.

Сенките изчезнаха, после отново предпазливо се подадоха. Плуваха все по-наблизо. Бавно се доближиха до зрънцето хайвер и започнаха да го гризат. Може би заради студената вода, но те също бяха твърде мудни. Внимателно вдигнах кепчето. Бях хванал седем пъстърви колкото пръст на ръка. Изтърсих ги на снега на метър от потока и пяхнах замръзналата си ръка в джоба на пухеното яке. С малката брадвичка отсякох един клон, на който надянах мрежата, заложих зрънцето и ги потопих във водата. Улових още няколко риби.

Изядох всичко освен главите.

После допълзях до брега и продължих с „риболова“ повече от час. Когато забелязах, че сянката на снега ми се удължи, преброих улова си. Четиридесет и седем. Щеше да ни стигне за днес и утре. Прибрах багажа и тръгнах обратно по следите си. Отгпканият сняг със заледена от ниската температура повърхност ми помогна да се върна за по-кратко време. По пътя извадих стрела от колчана, заредих я на лъка, поех си дълбоко въздух и силно издърпах тетивата. Отначало почти не помръдна, после поддаде и успях да я изтегля чак до лицето си. Болката в ребрата ми беше пронизваща, но бях опънал лъка до краен предел. Прицелих се в стъблото на някакво иглолистно дърво, голямо колкото дланта ми, на двайсетина метра и пуснах тетивата. Стрелата прелетя на около пет сантиметра от него и потъна в снега вдясно. Копях няколко минути и я открих, забодена в замръзналата почва. Макар и бавно, можех да опъвам лъка. И въпреки пропуска си бях много близо до целта. А от такова разстояние попадението ме устройваше.

Отдавна беше минало полунощ, когато се добрах до нашето плато. Стори ми се странно, че е толкова светло. Последните петстотин метра изминах бавно, предпазливо, като постоянно се оглеждах да доловя движение. Не забелязах нищо, но входът на нашата пещера ми показва нещо друго. Лунната светлина безпогрешно освети приближилите се следи. Стигаха до дясната страна на входа, като между тях се забелязваше заоблен отпечатък, като от животно, лежало по корем в снега. Имаше голяма вероятност да го заваря още там. Или да ме дебне някъде отблизо.

Заварих Ашли много изтощена. Очите я боляха. Класически признаци на височинна криза, комбинирана със сътресение и глад. Намерих още съчки и подсилих огъня, изкормих шест риби и ги нанизах на дълъг тънък шиш. Докато ги печях, направих кафе. Кофеинът щеше да помогне на храносмилането ѝ и за усвояването на хранителните вещества — да не споменавам уталожването на глада. Ядеше и пиеше бавно. Поднасях чашата към устата ѝ и белех следващата риба, докато тя дъвчеше. Изяде четиринайсет, изпи две чаши кафе, преди да успее да поклати глава.

Наполеон седеше примирено и се облизваше. Поставих шест риби на снега пред него и го подканих:

— Вземи.

Той стана, подуши ги, размърда нос и ги излапа. Омете всичките, заедно с главите.

Дадох на Ашли последното хапче „Перкосет“, наложих крака ѝ със сняг и го поставих нависоко, после проверих кръвообращението ѝ. Отново заспа и тогава осъзнах, че не бяхме разменили нито дума от завръщането ми. Останах буден още няколко часа, за да поддържам огъня, да похапна и да наблюдавам как цветът на кожата ѝ се възвръща, а плиткото ѝ дишане става по-дълбоко. По-голямата част от времето лежах в чувала си, притиснал стъпалото ѝ към корема си. Малко преди разсъмване излязох навън. В този момент една дълга сянка се плъзна по скалната стена отсреща и изчезна сред дърветата отляво. Наполеон стоеше до мен и ръмжеше. Той също я бе усетил.

14.

Днес улових няколко рибки. Нещо като големи сардини, само че без соса с горчица и алуминиевата консерва. Не искам да се хваля, но оцеляхме. Изпробвах и лъка. При удобен случай мисля, че бих уцелил. Стига да е на не повече от двайсетина метра. Знам, че не става по поръчка, но ще е по-добре с него, отколкото да се хвърлям с голи ръце.

Ашли спи. Дадох ѝ последното хапче „Перкосет“ и се надявам да я облекчи. Да презареди батериите. Трябва да измисля план. Знам, че се препоръчва да не напускаме мястото на катастрофата, но се налага да слезем на по-ниско. Дори да ни търсят с хеликоптер, не съм сигурен, че тук могат да ни забележат. За пет дни натрупа почти метър и половина сняг. Вече сме погребани.

Като стана дума за това... утре ще трябва да преместя Гроувър. Ще го настаня някъде, откъдето ще може да наблюдава изгрева и залеза. Или да брои звездите. На известно разстояние от нас. Ще трябва да направя някаква шейна, с която после да превозя и Ашли.

Помниш ли онази планинска хижа? Нашите преходи денем, топлината на огъня нощем, снежинките, които се лепяха по прозореца, докато виелицата блъскаше по вратата и свиреше в комина.

Нашето сватбено пътешествие.

Втората нощ... тъкмо бяхме вечеряли и седяхме пред огъня. Заради студентските заеми и всекидневните ни разходи нямахме пукната пара. Мисля, че като платихме за хижата, надскочихме лимита на кредитните си карти. Пиехме бутилка евтино каберне. Ти беше с роклята си... и с моя пуловер.

Помня, че се договорихме да е сватба без подаръци. Обещахме си да я повторим, когато можем да си го позволим. По-добре, отколкото да хвърляме излишни пари. Ти се пресегна зад дивана и ми

подаде кутийката. Съвършено опакована. С червена панделка. Всеки детайл изпипан. Ти повдигна вежди и каза:

— Ето нещо, от което отчаяно се нуждаеш.

Отблясъците от огъня танцуваха по кожата ти. По вената на лявата ти ръка.

— Мисля, че се разбрахме без подаръци?

А ти отвърна:

— Това не е сватбен подарък. Това е нещо, което ще ти трябва, ако искаш да останеш женен седемдесет години.

— Седемдесет години ли?

Ти кимна. После попита:

— Сигурен ли си, че ще ме обичаш и когато остарея и се сбръчкам, и не чувам нито дума от онова, което ми казваш?

— Дори повече.

Ти прехвърли десния си крак върху левия и цепката на роклята се разтвори до средата на бедрото ти. После добави:

— А ще ме обичаш ли, когато циците ми увиснат до кръста?

Гледах те замаян от красотата ти, а ти ми говореше за увиснали цици. Не беше за вярване.

Вдигнах поглед към чамовите греди на тавана и едва сдържах усмивката си.

— Не знам. Може да е трудно. Ти си бегачка. Няма какво толкова да провисва по теб, на първо място.

Ти ме плесна по ръката.

— Това не трябваше да го казваш.

Тогава се разсмях.

— Като малък гледах подобно нещо в „Нешънъл Джиографик“ и не беше хубаво. Оперира ми желанието да гледам списания с мацки.

Ти насочи пръст към мен. И повиши глас.

— Бен Пейн! — Смешно изкривеният ти пръст сочеше къде ли не, освен в мен. — Май флиртуваш с треньора. Внимавай в картинката.

— Добре де, ако започнат да ти увисват до кръста, можем да помислим да ги пристегнем тук-там.

Ти кимна.

— Ще пристягаме много преди това, повярвай. Сега отваряй.

Помня как приковах поглед в цепката на роклята ти, удивен от липсата на всякакво стеснение у теб, когато си с мен. От усмивката ти. От уморените ти очи. От влагата по слепоочията ти. От пламналото ти лице. Смях, красота, дяволито излъчване. Самата ти. Помня, че за миг притворих очи и образът ти пареше клепачите ми. Искаше ми се да те запечатам в съзнанието си.

И го направих.

Рейчъл, ти вдигна летвата високо. Никой не може да се мери с теб.

Усмихна се.

— Според мен има стандартно източно време и часова зона на Бен. Часовата зона на Бен може да е от петнайсет минути до час и половина назад. А това нещичко може да помогне малко да се реши този проблем.

Беше права. Съжалявам, че постоянно закъснявах.

Разопаковах хартията и видях електронен часовник „Таймекс Айрънмен“. Ти посочи циферблата и каза:

— Виж... няма стрелки, така че ще виждаш точно колко е часът — до стотна от секундата. И за да ти помогна още по-добре, го настроих с трийсет минути напред.

— Не ти ли е хрумвало, че всички останали просто необичайно избързват?

— Добър опит, но... — поклати глава ти. — Не.

Сгуши се до мен, облегнала гръб на гърдите ми, отпусна глава на ръката ми и продължихме да си бърбим и да се смеем, докато жаравата побеля и снегът взе да полепва по стъклото.

Около час по-късно, точно когато задремваше, ти прошепна:

— Включих алармата.

— Защо?

Ти се притисна към мен, здраво обгърна ръката ми и двамата заспахме. Алармата ме изтръгна от дълбокия сън. Скочих и се опитах да осъзная какво става. Беше 3:33 сутринта. Вдигнах ръка и започнах да натискам всички копчета, за да я накарам да млъкне. Не исках да те събудя. Лунната светлина, проникваща през капандурата на покрива, ни освети и сенките ни плъзнаха по стената. Очерта силуета на косата ти. Накрая пъхнах часовника под възглавницата си, защото така и не успях да изключа алармата, която продължи да

писука още шейсет секунди. Ти се засмя и придърпа завивката около себе си. Стаята беше изстинала. Огънят — почти угаснал. Въглените едва проблясваха. Дъхът ми се издигаше като облаче пушек. Измъкнах се изпод юргана и стъпих гол на пода. Целият настръхнах.

Ти дръпна завивката под брадичката си. Огледа ме. Усмихна се. Очите ти гледаха сънливо. И прошепна:

— Да не би да ти е студено?

Видимо притеснен, отвърнах:

— Много смешно.

Разбърках жаравата и хвърлих още три цепеници. Пъхнах се под завивката — доколкото си спомням, беше имитация на мечка кожа — ти преметна крак върху моя и притисна гърдите си към моите. Бяха топли. Взе ме обятията си. Попитах те:

— Защо го нагласи за посред нощ?

Ти се закикоти и се притисна още по-плътнo към мен. Краката ти бяха ледени. Долепи устни до ухото ми:

— За да се подсетя.

— За какво?

— Че ще ти е студено.

Понякога се чудя как изобщо си падна по мен. Вярваш във въобразяеми неща и говориш език, понятен само на сърцето.

— Брей.

Малко по-късно първите лъчи на деня надникнаха иззад хребета отсреща и украсиха билото с нежносиня диадема. Искрящочервени отблясъци се разпискаха по черното нощно небе. Ти вдигна ръката ми от гърдите си и натисна едно бутонче на часовника. Освети ни зелена светлина. Прошепна ми:

— Като натиснеш тук и светлината озари лицето ти... мисли за нас. За мен. — Отпусна глава на рамото ми и се загледа нагоре, притисна дланта ми към гърдите си, сякаш се събра в шепата ми. Не криеше нищичко. Усещах ударите на сърцето ти. После промълви:

— ... за това.

15.

Събуди ме ръмженето на Наполеон. Дълбоко и необичайно. Тонът му подсказваше, че не се шегува. Отворих очи и забелязах ледените кристалчета, които се образуваха от дъха ми. Ашли лежеше притихнала. Дишането ѝ отново звучеше затруднено. Кучето стоеше между нас, втренчено във входа. Лунната светлина, която се процеждаше през отвора, хвърляше сенки наоколо. Наполеон изпъна шия и дебнейки, пристъпи напред. Отсреща две очи ни наблюдаваха ниско над земята, сякаш поникваха от една сянка. Приличаха на две червени стъкълца. Нещо помахваше зад сянката. Нещо като знаме. Ето пак. Този път приличаше повече на дим от огън. Надигнах се на лакът, разтърках очи, а ръмженето на Наполеон стана още по-дълбоко, по-силно и по-ядно. Докоснах гърба му и се опитах да го укротя:

— Спокойно.

Не ме чуваше. Изстреля се като куршум срещу нещото, което ни дебнеше. Двете се вкопчиха в гневно кълбо, от което се изтръгна силен, подобен на котешки вой, и сянката изчезна в мрака, а Наполеон остана сам на входа да лае яростно, изправен на задните си крака.

Пропълзях до него, прегърнах го с две ръце и го дръпнах назад.

— Спокойно, момче. Замина си. Спокойно.

Целият трепереше, а едното му рамо беше мокро.

Ашли включи фенерчето. Дланта ми беше лепкава, червена, а снегът под нас бе обагрен в кръв.

Веднага открих раната. Изглеждаше дълбока — от рамото към гръбнака.

Грабнах иглата и влакното и започнах да го шия, докато Ашли го придържаше. Не му харесваше да го бучкам с острата игла, но с четири бода успях да затворя разреза, а предвид мястото, не можеше да се хапе. Направи няколко опита, въртейки се в кръг, но се отказа, стоя вторачен във входа известно време, после ме близна по лицето.

— Браво на теб... добре се справи. Съжалявам, че имах намерения да те ям.

Ашли се покашля.
— Какво беше това?
— Планински лъв.
— Дали ще се върне?
— Сигурно.
— Какво иска?
— Нас.

Тя затвори очи и известно време не пророни нито дума.

Спахме неспокойно. Наполеон се сгуши в моя чувал, но не отделяше поглед от входа. Почесах го по главата и не след дълго заспа. Аз изправих лъка до чувала си, заложих стрела и се подпрях на опашката на самолета.

Чак когато слънцето се показа, потънах в сън.

Събудих се и видях Ашли да лежи леко обърната настрани, вторачена вляво, сграбчила сигналния пистолет.

Наполеон също стоеше в бойна готовност на входа.

Нещо тъпчеше снега в ниското. Изпълзях, взех лъка и закачих спусъка на тетивата. Съставните лъкове изглеждат сложни, но всъщност действат на прост принцип. Имат спусък като на огнестрелно оръжие. Поставя се на мястото на пръстите, така че всеки път се случва едно и също нещо. Дърпаш, държиш мишената на мушка и натискаш спусъка. Той освобождава тетивата и изстрелва стрелата към мишената. Лъкът на Гроувър си го биваше. „Матюс“. Неговият опън беше по-дълъг от моя, но щях да се справя.

Допълзях до входа и забелязах лисица, която подскачаше по скалите отдолу. Със снежнобялата си козина беше едно от най-красивите създания, които някога съм виждал. Притаих дъх, опънах лъка, прицелих се и натиснах спусъка. Стрелата прелетя на около пет сантиметра над лисицата.

И тя избяга.

През стиснати зъби, с побелели от стискане на пистолета кокалчета, Ашли прошепна:

— Какво стана?
— Не уцелих. Беше твърде близо.

— Как така няма да уцелиш, защото е много близо? Нали твърдеше, че можеш да стреляш с това нещо?

— Стрелата мина над животното — отвърнах, поклащайки глава.

— Какво беше?

— Някаква лисица.

Положението отиваше на зло.

16.

Струваше ми се странно да притежавам дома, източник на толкова много горчиви спомени, но ти само поклати глава и ми се усмихна.

— Дай ми шест месеца, позволи ми да го преустроя, пребоядисам, да купя нови мебели и... ще ти създам нови спомени. Освен това... — ти подпря ръце на хълбоците си — жилището е изплатено, разположено е на морския бряг — направо мечта.

И започнахме — съборихме стени, пребоядисахме, сложихме нови плочки, преправихме почти всичко. Стана съвсем различно. Баща ми предпочиташе спуснати щори, тъмни цветове, слаба светлина, никакви гости. Нещо като пещера. Ти избра светлосинята гама, меки тонове, открити прозорци с винаги вдигнати щори, плъзгащи врати, леко открехнати, така че да пропускат шума на морето. Вълна след вълна.

Колко нощи морето ни приспиваше.

Сигурно помниш нощта на онази катастрофа? Работих извънредно, защото два кадилака, натъпкани с хора, бяха пометени от голям камион с ремарке. Спешното отделение беше пълно до краен предел. Смяната ми приключваше в четири следобед, но първата линейка пристигна няколко минути преди това и се очакваха още. Останах, докато стабилизирахме състоянието на всички — поне на онези, които можеха да бъдат стабилизирани. Бях уморен. Мислех за живота, за това колко е кратък. Как винаги сме на един дъх разстояние от вероятността да се обърнем в канавката и някой пожарникар да реже ламарините със спасителни клещи, за да ни измъкне. Това бе един от онези моменти, в които си давах сметка, ясно осъзнавах, че човешкият живот не е гарантиран. И че винаги съм го приемал за даденост. Всяка сутрин отварям очи със съзнанието, че ще събудя и на следващия ден.

Само че не е задължително.

Беше рано сутринта. Около три. Океанът ръмжеше гневно пред буря. Страничен вятър. Бодлив дъжд, примесен с пясък. Пенлив прибой. Бурни вълни. Бучене. Надигаше се буря и дори най-големият тъпак знаеше, че подводното течение ще е страшно.

Аз обаче си стоях до стъклената врата и разсъждавах върху несправедливостта на живота, загледан в плажа. Появи се ти в копринения си халат. Съннена.

Попита ме:

— Добре ли си?

Разказах ти какво се бе случило. За мислите, които се въртяха в главата ми. Ти пъхна рамото си под мишницата ми и ме обгърна през кръста. Останахме така няколко минути. Светкавици като паяжини проблясваха в небето.

— Дължиш ми нещо и искам да си го получа.

Стори ми се странно да подхващаш такъв разговор, когато споделях най-сериозни мисли. Дори се подразних. Мисля, че пролича в гласа ми.

— Какво?

Известно е, че си падам емоционален пън. Още съжалявам за реакцията си.

Не знам колко време си се подготвяла да повдигнеш темата. Не знам колко време аз съм пренебрегвал намеците ти. Като се връщам назад, разбирам, че си правила опити от месеци, ала аз съм бил прекалено погълнат от работата си, за да го проумея. Но ти прояви търпение. Все ти бях повтарял: „Нека да завърши университета“.

Предполагам, беше решила, че е време да форсираш атаката си. Отстъпи крачка, развърза колана на халата си, остави го да се свлече на пода и тръгна към спалнята ни. На вратата се обърна. Пламъкът на свещта до леглото освети профила ти.

— Искам да си направим бебе. Точно сега.

Помня, че те наблюдавах как се потопи в меката светлина на свещта, една сянка пробяга по кръста ти. Помня, че погледнах отново към вратата и поклатих глава на глупака, отразил се в стъклото. Помня, че те последвах в спалнята, коленичих до леглото ни и промълвих: „Ще ми простиш ли?“. Помня, че ти ми се усмихна, закима и ме придърпа към себе си. Сякаш само миг по-късно се притисна към корема ми, гърдите ти опряха в моите, сълзите ти се

стичаха по кожата ми, уморена усмивка, трепереци ръце. Помня още мига, в който разбрах. Че ти отприщи у мен онова, което е във властта единствено на любовта. Че ми се отдаде с всяка частица на съществуването си. Безкористно. Безрезервно.

Нещо в твоя подарък ме порази. Нещо в неговата значимост ме докосна там, където думите са безсилни. Където признанията се провалят. Където няма тайни. Където има само теб и мен, и всичко, което сме ние двамата.

Помня също, че плаках като малко дете.

Тогава разбрах. За първи път разбрах какво е любов. Не какво е да съм влюбен. Не как ме караше да се чувствам. Не онова, което очаквах да бъде. А такава, каквато беше. Каквато беше, когато не ѝ се бърках.

Ти ми показва. Била си е там през цялото време, но нещо в онази нощ, онези хора, усещането за успех, загуба, разочарование и радост — всичко това се сля в онзи момент и... През целия си живот съм искал да обичам, но никога не съм успявал да отделя това чувство от болката, която бях носил в себе си. Болката, причинена от баща ми. Болката от липсата на майка ми. От тичането, което все не беше достатъчно бързо. От това, че никога не бях на нужната висота.

Но тогава... в онази нощ... в онзи момент за първи път се почувствах освободен. Вдишах дълбоко и въздухът ме изпълни. През целия си живот се бях борил с вълните, бях се мятал, въртял, хвърлял като парцалена кукла, която вечно бе правила усилия да се издигне на повърхността, бе жадувала за глътка въздух, но всеки път една невидима ръка ме бе натискала надолу. В онзи момент обаче ти отблъсна вълните, повдигна ме над повърхността и ми вдъхна живот.

17.

Опитах да преместя вкочаненото тяло на Гроувър. Беше замръзнал в седяща поза. Главата му бе леко килната встрани. Едната му ръка все още стискаше кормилото. Очите му бяха затворени.

Ашли извърна глава.

Отцепих парче от крилото, положих го отгоре и го изтиках навън. Изтеглих го по снега до една морена, покрита със стъпките на планинския лъв. Разчистих снега от камъка и го подпрях на него.

Отдалечих се, броейки. Осемнайсет крачки.

Сложих стрела, прицелих се в натрупания сняг на няколко сантиметра от Гроувър и отпуснах тетивата. Този път не стрелях по нищо конкретно. Разстоянието беше достатъчно, за да позволи на стрелата да лети хоризонтално, а същевременно беше достатъчно близо, за да уцеля мишената си.

Наполеон не спираше да тича напред-назад между мен и Гроувър. Заради куцането си бе изровил улей. Вдигна поглед към мен.

— Няма да позволя нищо да му се случи.

Наполеон се прибра в нашата разпадаща се пещера. Всичко в това място беше лошо. Трябваше да организирам слизането ни на пониско, но бях изправен пред два проблема. Първият бе нивото на енергията ми. Щеше да отслабва с всеки изминал ден. Вторият — тъй като бях работил известно време на Западния бряг, където има много планински лъвове, бях виждал какво могат да причинят на нищо неподозиращи хора, при това знаех колко често се случва, така че нямах никакво намерение да прекарам следващите няколко дни, озъртайки се през рамо. Пропълзях обратно вътре.

Лицето на Ашли бе мокро. Самообладанието ѝ се свиваше.

— Какво правиш?

— Ловувам.

— Да не би да използваш Гроувър като примамка?

— Да.

Тя замълча.

— Но ако всичко се получи, както го планирам, нищо няма да му се случи.

— Не че искам да натяквам, но откакто се срещнахме в Солт Лейк, нищо не се получава, както го планираш.

Беше права. Нищо не можех да възразя по този въпрос. Кимнах. Но пък просто знаех, че няма да стоя в пещерата и да чакам онова нещо да се върне. Гроувър можеше да ми даде шанс да променя ситуацията. Може би не в моя полза, но не и в полза на животното.

Ако планът ми се осъществеше, както го бях замислил, за Гроувър нищо нямаше да се промени, нито щеше да стане по-зле от сега. Ако ли не, той така или иначе вече бе мъртъв, просто щях да го погребя, преди Ашли да има възможност да види какво се е случило.

Почти не си говорихме до края на деня. И на нощта. Нито на следващия ден. До настъпването на втората нощ ми се събираха четиридесет и осем часа без нормален сън и вече карах на изпарения. Както и Ашли.

Застудя още повече. Не можех да определя със сигурност каква е температурата, но пронизващият, болезнен студ ми подсказваше, че е под нулата. Събраха се облаци и закриха луната, а това беше лошо. Имах нужда от светлина. Без нея не можех да се целя през мерника.

Към полунощ заваля сняг. Бях изтощен. Заспивах за части от секундата. Виждах силуета на Гроувър на фона на снега. Съдейки по натрупаното отгоре му, имахме нова покривка от десетина сантиметра.

Трябва да съм потънал в дълбок сън, защото се събудих със силно трепване. Наполеон лежеше до мен. Дебнеше. Очите му бяха впити в Гроувър.

Нещо се надвесваше над Гроувър. Нещо голямо. Почти два метра дълго. Ръцете ми бяха премръзнали, но опънах лъка и се опитах да погледна през мерника. Нямаше никакъв шанс да видя каквото и да е в тази тъмница.

— Хайде. Само миг светлина — прошепнах.

Пак нищо. Размърдах лъка, осъзнавайки, че имам само една-две секунди. Ръцете ми се схващаха и имаше чувството, че някой е забил копие в гърдите ми. Изкашлях се и усетих вкус на кръв. Силата ми се топеше. Трябваше ми светлина. Ръцете ми трепереха.

Усетих движение до себе си и докосване до крака ми, после чух изщракване — някой изстреля сигнална ракета през отвора на

пещерата. Тя излетя в траектория като арка и оранжевият ѝ пламък се разгоря на около три метра над нас. Светлината озари всичко наоколо, плъзнаха сенки. Котката бе положила двете си лапи на ризата на Гроувър все едно танцуваха. Вдигна глава, аз я хванах на мушка, прицелих се в плешката ѝ и натиснах спусъка.

Така и не видях стрелата.

Хвърлих лъка, паднах назад, сграбчих се за гръдния кош и се опитах да дишам. Закашлях се, усетих още кръв в устата си и я изплюх на снега до себе си.

Ашли, легнала вдясно от мен, наблюдаваше какво става навън.

— Избяга — съобщи тя.

— Уцелих ли я? — Лежах превит. Исках да облекча напрежението в гръдния си кош. Спазъмът се простря към гърба ми и още повече затрудни дишането ми.

— Не знам. Стана бързо.

В тъмнината успях някак си да напипам ръцете ѝ.

Лежахме и се борехме за въздух. Бях твърде изтощен, за да я преместя обратно до чувала ѝ, затова я придърпах към гърдите си, праметнах моя чувал върху ни и я притиснах в обятията си. След няколко минути главата ѝ се отпусна на една страна и пулсът ѝ се успокои.

Разбуди ни настъпващото утро. Наполеон лежеше сгушен помежду ни. Измъкнах се от чувала и видях какво бе направила Ашли миналата нощ. Следите на влачещото се животно ми изясниха всичко.

Трябваше да прегледам крака ѝ, затова надигнах чувала и внимателно прокарах ръка по кожата ѝ. Беше тъмноморава и отокът се бе завърнал. Усетих наболите косъмчета по крака ѝ. Не бяха почиствани десет дни. Пулсът на глезена ѝ беше нормален. Проблемът беше в отока. Кожата беше опъната. Придвижването ѝ миналата нощ я бе травмирало допълнително. Не изглеждаше добре. Беше се върнала в изходно положение. Болката щеше да е силна, но вече нямахме „Перкосет“.

Повдигнах главата ѝ, поставих две таблетки „Адвил“ на езика ѝ, тя отпи вода и ги преглътна.

Подложих чувала на тила ѝ, облякох се, завързах обувките си, заложих стрела в лъка и се приближих до Гроувър. Беше се катурнал. Или беше съборен. Изглеждаше заспал настрани. Кървава диря се бе проточила към скалите. Плътна диря.

Изминаха няколко часа без следа от животното, което можеше да е много добър, но и много лош знак. Ако планинският лъв е бил смъртно ранен, тези няколко часа са му били достатъчни да умре. Ако е бил леко ранен, това време е било достатъчно да събере сили и да се разяри.

Обърнах се към Наполеон и вдигнах длан насреща му в знака „стоп“.

— Стой. Грижи се за Ашли.

Той се пхна в чувала при нея. Само носът му се подаваше. Дъхът ми излизаше като облаче гъста пара. Носът ме заболя. Студът беше болезнен.

Тръгнах нагоре по скалите, следвах кървавата диря. Нагоре изтъняваше, което беше лош знак. Тънка струйка кръв означаваше неточно попадение и вероятно разярен ранен лъв. След стотина метра виждах само капки тук-там. Спрях да обмисля положението. Вятърът брулеше, пронизваше ме и запращаше пръхкав сняг в очите ми.

На едно открито пространство капките станаха многобройни, нататък продължаваха в широка струя. След още няколко метра се натъкнах на голяма локва кръв, която сочеше, че животното е спряло там. Добър знак. Разрих снега с обувката си. Червеното бе пропило надолу.

Това изглеждаше добре. Поне за нас.

Дирята продължи още около двеста метра през по-малки скали и нискостеблени дървета. Първо забелязах върха на опашката, черното тяло се бе изпружило на снега и се подаваше изпод най-ниските клони. Въздъгнах дълбоко, вдигнах лъка и бавно се доближих до котката. На около два метра от нея се прицелих в главата ѝ и пуснах стрелата. Тя прониза врата. Остана да стърчи само краят ѝ. Животното не помръдна.

Измъкнах стрелата, прибрах я в колчана и седнах на скалата, загледан в котката. Не беше голяма. Може би метър и петдесет от главата до задницата. Хванах лапата ѝ в ръката си.

Малка или не, би ме разкъсала на парчета. Проверих зъбите ѝ. Бяха изтъркани, което обясни защо се бе насочила към лесни жертви.

Знаех, че Ашли ще се притеснява.

Върнах се обратно по стъпките си и я открих в сериозно страдание. Цялата се тресеше и беше на ръба да изпадне отново в шок. Съблякох се по белъо, отворих ципа на чувала ѝ и дръпнах моя до нейния. Легнах и се притиснах до нея, обгърнах я с ръце. Беше лежала и треперила така почти час.

Когато заспа, се измъкнах, увих я в двата чувала и запалих голям огън, заредих го добре с дърва и се върнах при котката. Одрах я, после я изкормих. Така се сдобих с труп на планински лъв — целия мускули и кости, тежеше може би около двайсет килограма, което ни осигуряваше повече от десет килограма месо за ядене. Довлякох го до пещерата, отрязах няколко клона, направих рамка до огъня и провесих ленти месо.

Миризмата я събуди.

Тя надигна глава, подуши въздуха и прошепна хрипливо:

— Искам малко.

Отрязах парче, запремятах го между ръцете си като горещ картоф, взех да го духам и го поднесох към устните ѝ.

Ашли задъвка бавно и го изяде цялото. След няколко минути надигна глава и подложих отдолу част от нейния чувал. Имаше тъмни кръгове под очите. Откъснах още едно парче и ѝ го поднесох, за да може да си гризе по малко. Тя отпусна глава назад, без да спира да дъвче.

— Сънувах най-ужасния сън. Няма да повярваш.

— Пробвай.

— Сънувах, че полетът ми от Солт Лейк е отменен, но се появи някакъв непознат, приятен мъж, малко невзрачен, но въпреки това симпатичен, и ме покани да споделя с него чартърния полет до Денвър. Съгласих се, обаче някъде над безкрайната гориста пустош пилотът ни получи инфаркт и катастрофирахме. Кракът ми се счупи и почти седмица изкарахме само на шепа ядки, утайка от кафе и планински лъв, който първо се опита да изяде нас.

— Невзрачен? Приятен? Приятни наричахме момичетата с качества в гимназията.

— Ти не приличаш на нито един лекар, когото съм срещала. — Дъвчеше бавно. — Най-странното в този сън бе, че се съгласих да се кача на чартърен самолет с напълно непознат. Всъщност с двама. Какво съм си въобразявала? — Тя поклати глава. — Трябва да преосмисля парадигмата си за вземане на решения.

Разсмях се.

— Я ми обясни как точно се прави това.

Трябваше да прегледам крака ѝ на дневна светлина. Тя се страхуваше да гледа, което беше добро решение, тъй като не беше за гледане.

— Имаш късмет, че не си го счупила отново. Краищата на костта тъкмо са слепнали и я държат на място, а ти се хвърляш да размахваш сигнален пистолет. Слава богу, не си разместила костта, но отокът се е разсвирепял.

Кожата ѝ бе бледа и лепкава. Натрупах отново сняг върху подутината и махнах шината, за да облекча кръвообращението, после притиснах стъпалото ѝ към корема си, за да го стопля.

До края на деня дъвкахме печен планински лъв и пихме топла вода. Налагах крака ѝ със сняг и следях количеството течност, която приемаше и изхвърляше. Лежеше вече десет дни и поемаше по-малко от половината от обичайното количество кислород. Притеснявах се от атрофиране на тъканите и инфекция. Ако се стигнеше дотам, не бях сигурен дали би се преборила.

Щом организмът ми усвои протеина, се захванах да масажирам десния ѝ крак — здравия, засилвах кръвообращението, разтягах го, доколкото бе възможно, без да размърдвам счупения. Поддържах деликатен баланс. През деня продължих да режа дълги ивици месо от хищника, нанизвах ги на вечнозелени клонки и ги провесвах над огъня. Няколко пъти излизах да събирам съчки, за да го поддържам, като се отдалечавах все повече от пещерата. До вечерта бях одялал всяко възможно парченце месо от трупа на животното и го бях опекар. Не беше много, дори не беше особено вкусно, но ни нахрани, набави ни протеини, енергия, а не по-маловажното бе, че си осигурихме запас. Нямаше да се налага да търся храна всеки ден.

Когато се върнах късно следобед, цветът на лицето и страните на Ашли се бе възвърнал. А може би по-важното бе, че очите ѝ бяха влажни, а погледът — бодър.

Оставах около два часа до смрачаване. Надзърнах през входа и погледът ми попадна на Гроувър, строполил се настрани. Приличаше на съборена статуя. Завързах обувките си.

— Ще съм наблизко.

Тя кимна. Когато минавах покрай нея, се пресегна, сграбчи ме за якето и ме дръпна към себе си. Вторачи се в мен, после наведе главата ми към лицето си и допря устни до челото ми. Бяха топли, влажни и тръпнещи.

— Благодаря.

От толкова близо забелязах колко е отслабнала. Дори измършавяла. Цяла седмица треперене от студ, съчетано с продължителни периоди в шок и липса на храна, неизбежно причиняваха измъчен вид.

— Не знам откъде извади тази сила снощи. Такъв необичаен прилив на сила — отместих поглед — съм виждал само веднъж досега. — Положих длан на челото ѝ, за да проверя дали има треска. — Утре сутрин си тръгваме оттук. Не съм сигурен къде отиваме, но напускаме това място.

Тя пусна ръката ми и се усмихна:

— С първия полет ли?

— Да. При това в първа класа.

Изпълзях навън. Стомахът ми бе пълен и за пръв път от десет дни не чувствах нито глад, нито студ. Огледах се, замислих се. Имаше нещо странно, което не бях забелязвал от дълго време насам. Сякаш нещо се бе промъкнало зад мен, без да го видя. Замислено се почесах по брадата и тогава осъзнах.

Усмихвах се.

18.

Помниш ли костенурките? Чудя се какво ли правят. Къде ли са? Докъде ли са доплували? Дали са успели да стигнат до Австралия? Особено малкият ти приятел.

Ти ме потупа по рамото и попита:

— Какъв е този звук?

Изглежда, бяхме открили женската точно когато правеше гнездото си. Качихме се на дюната, легнахме по корем и започнахме да я наблюдаваме как копае дупка. Беше огромна и копа дълго време. После започна да снася яйцата. Сякаш изпадна в транс. Снесе може би сто яйца. Когато приключи, зари дупката, допълзя до мокрия пясък и изчезна в тъмната вода.

Спуснахме се по дюната и заogleждахме купчината пясък. Беше една от най-големите, на които се бяхме натъквали. Внимателно забихме колчетата във формата на триъгълник, завързахме розова лента на тях. После ти ме накара да изрежа малки флагчета, за да си сигурна, че всеки дошъл на плажа ще ги види от два километра разстояние.

Прелитащите отгоре самолети също виждаха гнездото.

Започна да броиш дните. Като дете преди Коледа. Отбелязваше ги на календар. Взех си една седмица отпуск и на петдесет и петия ден започнахме да спим на плажа.

— Те не знаят, че трябва да се излюпят на шейсетия ден. Ами ако се появят по-рано?

Опънахме одеяло на върха на дюната. Ти носеше лампа на лента на челото си. Приличаше на миньор, сбъркал посоката. Опитах да се пъхна в спалния ти чувал, но ти вдигна ципа догоре и размаха пръст към мен:

— Не. Не сега. Ами ако започнат да се излюпват?

— Мила, посветиш ли се на нещо, нямаш равна на себе си.

И така, лежахме си там. Наблюдавахме как лунната светлина пресича ограничителната лента. На плажа бе топло нощем. Хладен

бриз подухваше от югозапад и океанът приличаше по-скоро на езеро, отколкото на неспокойна водна шир. Настъпи петдесет и деветият ден. Ти беше заспала. Тънка струйка лига се стичаше от устата ти по спалния чувал. Потупах те по рамото и показахме носове над върха на дюната, видяхме първото бебе да отърсва пясъка от гърба си и да пъпли към водата. След малко плажът гъмжеше от костенурки карети.

Ти беше толкова въодушевена. Тихичко ги броеше. Посочваше всяка от тях сякаш ги познаваше по име.

— Откъде знаят накъде да тръгнат? Как не се загубват? — чудеше се ти.

— Имат си вътрешен компас, който им сочи къде е водата.

Тогава се появи нашият малък приятел. Изпъзля от гнездото, но за разлика от сто и седемнайсетте си братя и сестри пое в обратната посока. Нагоре по дюната, право към нас. Измина няколко сантиметра и затъна. Започна да се заравя. На челото ти се вдълба бръчка, докато го наблюдаваше как копае собствения си гроб.

— Този обърка пътя. Никога няма да излезе оттам. — Ти стана, плъзна се надолу по дюната, вдигна го в двете си шепи и го отнесе до водата. Положи го на пясъка, мъникът протегна плавниците си и първата вълна го дръпна. Ти го побутна:

— Хайде, приятелче. Давай напред, чак до Австралия.

Луната освети черупката му и той заприлича на черен диамант, носещ се по течението. Бризът развяваше косите по лицето ти. Ти се усмихваше. Мисля, че стояхме там дълго време, смълчани, и просто го наблюдавахме как плува навътре в морето. Беше добър плувец.

Точно тогава я видях. Обърна се, загледа се в дюната, където се бяхме крили сред нискостеблените храсти и тревите. На най-високата ѝ точка стоеше забита табела с надпис: ПРОДАВА СЕ, която се виждаше чак от пътя. Ти попита:

— Чие е това място?

— Не знам.

— Колко му искат според теб?

— Сигурно много. Отдавна го продават.

— Има странна форма. Тук трудно ще се построи голяма къща. Площта, на която може да се строи, е много малка, а защитените

дюни заемат по-голямата част. Може би има трийсетина метра покрай магистрала А1 и двеста-триста навътре в дюните. Прилича на сплескан триъгълник.

— Ами да. При това мястото е заобиколено от национален парк от всички страни и вероятно има ограничения за вида на къщата, която може да се построи — разгъната застроена площ и разни други. Повечето хора, които могат да хвърлят един милион за терен, биха искали да построят нещо според желанията си.

Ти махна към пясъчната ивица пред нас.

— Тук трябва да са поне десет гнезда. Розовата ограничителна лента направо очертава цял нов терен. При тази активност се чудя защо държавата не го изкупи?

— Заради парите, предполагам — свих рамене аз.

— Трябва ние да го купим — отсече ти.

— Какво?

Ти тръгна нагоре по дюната, изучавайки терена.

— Не ни трябва голяма къща. Можем да я разположим точно тук. Крайбрежна вила на крачка от океана. Ще ѝ сложим големи прозорци, ще седим нощем и ще наблюдаваме гнездата.

— Скъпа, имаме си съвсем хубаво жилище на крачка оттук — посочих сградата зад плажа. — Можем да идваме винаги когато си пожелаем.

— Знам, но на следващия собственик може да не му хареса костенурките да му копаят двора. Трябва да го купим.

Мина седмица. Работата отново ме погълна. Прибрах се, метнах чантата си на дивана и забелязах, че плъзгащата врата е открехната. Излязох навън и те открих на плажа. Слънцето бе залязло. Любимата ми част от деня. Онази прохладна синкава светлина, която се спуска, преди да настъпи мрак. Бризът развяваше белия ти саронг. Помаха ми. Беше толкова почерняла. Дори рамките на очилата ти бяха оставили бели черти между очите и ушите ти.

Обух къси панталони, грабнах папката и тръгнах към теб. Ти ме очакваше усмихната с малка, красиво опакована кутийка. Подаде ми я. Бризът се бе обърнал и отново си играеше с косата ти.

Разпиляваше я по лицето и устните ти. Когато се наведох да те целуна, ти я отметна с пръст.

Отворих картичката. Там пишеше: „За да намираш пътя към мен“. Повдигнах капака на кутийката. Открих компас. Ти ме подкани:
— Погледни отзад.

Обърнах го. Имаше гравирен надпис. „Господин Северен полюс“. Окачи ми го на врата и прошепна:

— Без теб бих била загубена.

— И аз имам нещо за теб.

Ти сви ръце зад гърба си и започна да се въртиш наляво-надясно.

— Наистина ли?

Подадох ти папката. Отвори я, запрелиства страниците. Сякаш четеше на патагонски. Присви очи.

— Скъпи... какво е това?

— Това е скица. А това... е договор за покупка на недвижим имот.

— Какъв имот? Ние нямаме... — Ти внезапно млъкна, вгледа се в скицата, завъртя я, после погледна плажа.

— Не.

— Това е само оферта. Не означава, че ще я приемат. Подбивам им цената.

Ти ме смушка. Офицер и джентълмен^[1] направо там, в южната част на плажа „Понте Верда“. Ти неудържимо се кикотеше и пискаше:

— Не мога да повярвам, че си го направил!

— Е... не знаем дали ще приемат офертата. Имотът има сериозни ограничения за ползване. Много неща няма да можем да правим. Намира се наскрел национален парк и...

— Ще можем ли да построим малка къщичка?

— Още не притежаваме земята.

— Да, но има шанс и когато това стане, ще можем ли да си построим къща с голяма витрина, откъдето да наблюдаваме как слънцето и луната изгряват над плажа?

Кимнах.

— Колко ще струва?

— Много. Няма да можем да строим веднага. Ще се наложи да изчакаме няколко години.

— *Мога да чакам.*

Бях щастлив, че ти подарявам това парче земя.

[1] Има се предвид романтичният филм „Офицер и джентълмен“ (1982). — Б.пр. ↑

19.

Гроувър заслужаваше да бъде погребан. Огледах наоколо и погледът ми се спря на едно скалистو възвишение точно над него. Изкачих се и пред мен се откри просторна гледка. Той обичаше височините и сигурно това би му харесало. Разрих снега с крака и се върнах до самолета. Отцепих парче от опашката, за да го използвам като лопата. Изкопах дупка, или по-скоро разчистих място, защото не можех да копая замръзналата почва. Отново слязох долу, метнах Гроувър на рамо и изпълзах нагоре по скалите. Положих го в дупката и започнах да събирам камъни с размера на топка за тенис.

Изпразних джобовете му и се опитах да сваля брачната му халка, но тя не помръдваше. Откопчах джобния му часовник и прибрах в якето си всички дреболии, които намерих. После развързах обувките му и взех връзките, свалих вълнените му чорапи и изхлузих колана от гайките на панталона. Накрая съблякох и дънковото му яке.

Трупам камъни под бледото слънце чак до заниз, когато стана златистооранжево, после искрящочервено. Накрая се изправих. Отстъпих няколко крачки. Мястото изглеждаше подходящо. Излезе вятър. Предполагам, тук винаги щеше да е ветровито. Може би това бе хубаво. Може би той щеше да си представя, че лети.

Свалих вълнената шапка от главата си.

— Гроувър... съжалявам, че те вкарах в тази бъркотия. Ако не те бях наел, сигурно щеше да си вкъщи с жена си. Но си мисля, че сега си на обучение за ангел. Гледай да не се изложиш. Вероятно ще се сдобиеш с крила с предимство. Дано те назначат за пазител на съпругата ти, сигурен съм, че има нужда от теб. Ако се измъкнем оттук, ще я посетя. Ще ѝ разкажа какво се случи. Ще ѝ занеса вещите ти. — Въртях притеснено шапката в ръцете си. — Не знам дали аз ти дължа извинение — опитах да се засмея. — Ако трябва да съм откровен, все пак ти ни заби тук — наред нищото.

Вятърът брулеше лицето ми.

— Ще имаме нужда от промяна във времето, освен ако Господ не иска още двама мъртъвци. Ясно небе и по-високи температури ще е супер. И тъй като не знам накъде да тръгнем, няма да е лошо да получим и малко помощ. Може би ще кажеш някоя добра дума за нас.

Светът под бялата пелена се простираше на около шейсет километра в едната посока и на около стотина — в другата.

— Мисля, че Ашли би искала да се види как крачи в бяло към олтара, копнее да се омъжи. Млада е. Целият живот е пред нея. Заслужава да бъде в бяло.

Светлината започна да помръква и на нейно място се простря безоблачно, студено небе. Като сив похлупак. Просветнаха звезди. Високо над нас, може би на около дванайсет хиляди метра, един самолет летеше на югоизток, оставяйки след себе си бяла диря.

— Е, ако това е чувството ти за хумор, изобщо не го разбирам.

Втори самолет пресече бялата диря на първия.

— А сега още по-малко. Между другото... загубих се, а това означава, че ние сме се загубили. Малко е нужно да се довършим. Силите ни са на изчерпване. Голямата котка едва не ни видя сметката. Сигурно знаеш, нали потанцува с нея. Уловката е, че ако аз умра, умира и тя. Да не споменавам кучето ти... все му забравям името.

Студен вятър ме прониза и вдигнах догоре ципа на якето си.

— Не си придавам важност, не те моля заради себе си. Моля те заради онова момиче, което лежи там със счупен крак и започва да се предава. Въобразява си, че може да се преструва. Силна е, но тук горе... всеки би се пречупил. — Огледах се наоколо. — Сурово място. Бързо ти ограбва и последната надежда. — Сълза се търколи по лицето ми. Ръцете ми бяха целите в рани, кожата ми бе напукана. Поклатих глава с треперещи устни. — Ти и аз... така и не довършихме разговора си, но мога да ти кажа, че... да живееш с разбито сърце е да си полумъртъв, но не и полужив. Просто си полумъртъв. А това... не е живот.

Ограждаха ни планини, озъбени, сурови, враждебни, хвърляха сенки наоколо. Гроувър лежеше в краката ми, затрупан от камъни и лед.

— Разбие ли се веднъж сърцето... никога не се възстановява. То не е опашка на гушер. Прилича повече на витраж, разбит на милион парченца, които никога няма да бъдат събрани заедно. Поне не в

предишния си вид. Можеш да ги сглобиш в едно парче, но няма да станат отново прозорец. Остават си купчина натрошени цветни стъклца. Разбитите сърца не се кърпят и не заздравяват. Просто не става. Може би ти казвам нещо, което вече знаеш. А може би не. Ала знам, че когато едната половина загине, пак те боли цялото. Така че получаваш двойна болка. Можеш да посветиш живота си на опити да събереш цветните стъклца, но ще е напразно. Няма да има какво да ги държи в едно цяло.

Сложих си шапката, ала след миг пак я свалих.

— Това исках да ти кажа. — Извадих компаса и се загледах във въртящата се стрелка. — Трябва да намеря вярната посока.

Двата самолета бяха изчезнали. Оставените бели дири привлякоха погледа ми. Извих глава. В пресечната си точка бяха образували нещо като стрелка, сочеща на югоизток. Сто двацет и пет или сто и трийсет градуса.

Кимнах.

— Като се има предвид, че нямам по-добро предложение... и това ще свърши работа.

Върнах се в пещерата и нахлузих вълнените чорапи на Гроувър на краката ѝ. Тя ме погледна подозрително.

— Откъде ги взе?

— От „Уол март“.

— Хубаво. Помислих, че ще кажеш, че са били на Гроувър, а само мисълта за това... би ме потресла.

Отново се унесе. Някъде към полунощ ме завари да се вирам втренчено в компаса. Тритиевите точици на циферблата светеха в неоновозелено.

— Откъде знаеш накъде да тръгнеш?

— Не знам.

— Ами ако избереш грешната посока?

— Ти, аз и Наполеон ще сме единствените, които ще го разберат. Тя притвори очи, придърпа спалния чувал върху рамото си.

— Не бързай... и избирай внимателно.

— Благодаря, беше ми много полезно.

— Не ме подхващай на тема кое ще е полезно в този момент.

— Добре казано.

20.

Утрото почти настъпи. След няколко минути потегляме. Или поне ще се опитаме. Не знам докъде ще стигнем, но висенето тук няма да ни донесе нищо.

Опаковах каквото можях. Нямам представа къде ще се озовем, но съм сигурен, че и най-малката неравност по пътя ще бъде изпитание за Ашли. Мразя, че трябва да я местя, но не мога да я оставя тук. Нямам представа колко време ще отсъствам, ако тръгна сам. И съм напълно сигурен, че когато се върна, ще я заваря мъртва. Надеждата е голям стимул за оцеляване. Ако не съм тук, опасявам се, че ще я изгуби. Колкото по-дълго съм до нея, толкова по-голям е шансът ѝ да оцелее.

Гроувър почива на добро място. Ще може да наблюдава изгрева и залеза, а това сигурно ще му хареса. Опитах се да кажа няколко хубави думи на гроба му. Макар че той заслужава повече. Но пък ти най-добре знаеш, че словесното общуване не е силната ми страна. Обещах му да се срещна с жена му, ако се измъкнем оттук. Мисля, че Господ трябва да го назначи за ангел. От него ще излезе добър ангел. Обича да лети и ще може да наглежда съпругата си. Тя има нужда от него.

Миналата нощ дълго гледах компаса. Знам, че няма нужда да ти обяснявам какво би ни струвала грешната посока. Наясно съм, че се намираме наскоро приблизително стотина километра пустош. Може би сме на около петдесет километра от най-близкия град, но петдесет километра по пряка линия са нещо различно от петдесет километра нагоре-надолу по хълмовете, докато влачиш ранена жена. Едното е възможно. Другото — не.

Предполагам, че ако се приближим и забележим пушек от комин или крушка някъде в далечината, бих могъл да продължа сам и да доведе помощ, но всеки път, като си го помисля, се сецам за филма „Английският пациент“, който гледахме с теб. Ти не спря да клатиш глава и насочила пръст към екрана, да повтаряш: „Не я оставяй. Не я

оставяй. Ще съжаляваш“. И се оказа права. Двамата платиха висока цена. Разбира се, щяха много да патят заради прелюбодеянието си. Но да зарежеш момичето си... това никога не води до добър край.

Най-добре да тръгвам. Слънцето вече се подава на хоризонта. Предстои дълъг ден. Ще говорим пак довечера, надявам се.

21.

Ашли скърцаше със зъби, когато я събудих.

— Готова ли си?

Тя кимна и се надигна на лакти.

— Има ли кафе?

Подадох ѝ чашата с течност, която изглеждаше повече като слаб чай.

— Пий по малко. Това е последното.

— Кофти ден, а още не сме тръгнали.

— Приеми го по следния начин — всяка крачка отдалечаване от това място е крачка приближаване към капучино в „Старбъкс“.

Тя облиза устни.

— Обичам да ми говориш мръсни работи.

Седнах до нея. Свършихме процедурата с тоалетната и я облякох. Тя вдигна ципа на якето си.

— Оценявам това обслужване, но не мога да не отбележа, че с нетърпение очаквам деня, в който ще мога да го правя сама.

Докато изсипвах налджиновата бутилка, отвърнах:

— Аз също.

Тя скръсти ръце.

— Слушай, не ми се иска да навлизам в подробности, но досега беше иди-дойди с малката нужда. Ала няма да е все така.

Аз поклатих глава.

— Вече свърши и тази работа.

— Наистина ли?

— Два пъти. Веднъж, когато ти наместих крака, и по-късно, когато беше в несвяст.

Тя видимо се притесни.

— Това обяснява много неща.

— Например?

— Например защо не съм имала „голяма нужда“ цяла седмица.

— О... — усмихнах се аз. — Напротив.

— Тогава... обратно към първия ми въпрос.

— Не се притеснявай. Само кажи и аз ще се погрижа.

— Да не ставам банална, но, струва ми се, че аз се притеснявам за това повече от теб.

— Бях първа година студент по медицина. Нощна смяна. Сменях подлогите. Цели осем месеца. Беше ми гадно, постоянно се оплаквах. Не спирах да мрънкам и тогава Рейчъл ме свали на земята. Каза ми, че ако не мога да върша мръсната работа, най-добре е да си намеря друга професия. Че хората имат нужда от лекар, който на драго сърце ще си изцапа ръцете и пак ще се отнася със състрадание и уважение. Може да се каже, че това „преразглеждане на отношението“ стана основа на моята грижа за пациентите. Накара ме да преценя какво искат хората и какво аз, от моята абаносова кула, съм готов да им дам.

Рейчъл разруши моята кула. Накара ме да сляза долу в окопите, където не мирише на рози и където хората страдат. Така че... ако това те влудява, причинява ти неудобство, кара те да се изчервяваш... то си е нещо нормално. И поради липса на по-добра възможност, или изобщо на друга възможност, аз съм твой лекар. Затова... ще ти кажа същото, което съпругата ми каза, когато се опитах да протестирам.

Ашли повдигна вежди в очакване.

— Преодолей го.

Тя възкликна:

— Харесва ми тази жена! И то много. — Присви устни, изгледа ме преценяващо, докато обмисляше онова, което се канеше да каже. — Печелил ли си награди? Например лекар на годината или нещо такова?

— Или нещо такова — кимнах аз.

— Значи, сериозно... съм в добри ръце?

— В моите ръце. Но най-ефикасното средство за теб е чувството ти за хумор. Безценно е.

— В какъв смисъл? Едва ли, ако разказвам вицове на дърветата, ще се измъкна оттук по-бързо.

— Ето това имам предвид — отвърнах, докато затяхах връзките на раницата си. — Късно една нощ, а може да е било и рано сутринта, бях дежурен в спешното. Докараха с хеликоптер мъж, прострелян отстрани във врата. Гражданинът Джо купувал сладолед на бременната си жена. Изпратила го до магазина — на грешното място в грешното време. Влязъл в момента на обира. Докараха го по домашни чехли.

Отвориха вратата, свалиха го, а кръвта му бликаше като фонтан от сънната артерия. Като струя на детски воден пистолет. Беше загубил много кръв, но все още беше контактен. Можеше да говори. Запуших дупката с пръст и хукнахме към операционната. Бягахме на крачка пред онази с косата. Наведох се близо до лицето му и го попитах: „Имаш ли алергия към нещо?“. Той посочи врата си и отвърна: „Да, към куршуми“. Помислих си, този ще оцелее. После, наскоро суматохата, която цареше наоколо, той сграбчи ръката ми и каза: „Докторе, оперирай ме сякаш съм жив, а не сякаш умирам“. Пусна ме, после се извърна и добави: „Между другото, аз съм Роджър. А ти?“.

Той оцеля. Жена му роди две седмици по-късно. Изпратиха ми съобщение и ме повикаха в стаята в родилния дом, положиха сина си в ръцете ми. Кръстиха го на мен. Според учебниците този човек трябваше да е мъртъв. Нямаше начин да е още сред нас. Мисля, че го спаси вроденото му чувство за хумор и неистовото желание да види сина си.

Погалих лицето ѝ и ъгълчето на усмихнатите ѝ устни.

— Ти го имаш. Запази чувството си за хумор.

Тя сграбчи ръката ми и ме дръпна към себе си. Каза ми съвсем сериозно:

— Ще те попитам нещо и искам откровен отговор.

— Дадено.

— Обещавах ли, че ще ми кажеш истината?

— Обещавам.

— Можеш ли да ни измъкнеш оттук?

— Откровено ли?

Тя кимна.

— Нямам представа.

Отпусна се назад.

— Уф, добре че го каза. Мислех си, че ще започнеш с „нямам представа“, и нататък ще го закъсваме. — Тя поклати глава. — Изобщо няма да те питам за посоката, в която ще тръгнем — защото знам, че вече си наясно. Нали така?

— Точно така.

— Наистина ли?

— Не.

Присви очи. Тупна се в гърдите, после тупна моите:

— Ще трябва да поработим по комуникацията помежду ни.

— Това и правим.

— Не те питам, защото очаквам откровени отговори. Искам да се скъсаш да ме лъжеш. Кажи ми, че ще вървим само километър-два, въпреки че може да са двеста.

Това ме разсмя.

— Добре. Виж, ако млъкнеш, ще можем да тръгнем. Един хеликоптер ни чака зад първия хълм, ей там.

— Дали са ни донесли нещо от „Старбъкс“?

— Ами да. Портокалов сок, няколко сандвича с яйчена салата, колбас, кексчета, датски малинов сладкиш и кутия понички с шоколадова глазура.

Тя ме потупа по гърба.

— Схващаш бързо.

Най-лесно щеше да е да направя шейна. Нещо, което да се плъзга по снега, без да претрепя Ашли. Проблемът е, че шейната би свършила чудесна работа по равното, но както изглеждаше, тези участъци нямаше да са много. Като гледах денивелацията, нямаше да се справим с шейна. Ако загубех равновесие, ако беше прекалено стръмно или тежестта ѝ ме повлечеше, можеше да ми се изплъзне и никога да не я намеря. Щеше да е оцеляла от самолетна катастрофа, за да загине на носилка.

Затова реших да направя нещо средно между носилка и шейна. Нещо, на което ще може да лежи — с гръб към мен — и което ще се плъзга подире ми по малкото равни места, но когато е необходимо, ще мога да гохващам с две ръце и да бутам отзад, така ще имам по-добър контрол.

Захванах се първо с крилото, което бях отчупил. Повърхността му беше покрита с материал, който приличаше повече на текстил и пластмаса, отколкото на метал, затова беше леко и, също толкова важно — хлъзгаво. Вътрешността му беше метална и понеже крилото беше отцепено от корпуса, резервоарите се бяха източили заради гравитацията. Проблемът с крилото бе, че е... във формата на крило. Кухо и заоблено като бадем. Затова изрязвах дупка с височината на жена и подсилих дъното с рейки от другото крило.

Простата му структура всъщност ме изненада.

Дойде ред на следващия ми въпрос: Дали километрите влачене през скали, лед и други твърди повърхности щяха да увредят метала? Очевидно да.

Трябваше да подсиля още дъното, а това щеше да изисква повече усилия при дърпане, но без него металът би се износил за нула време. Откъде да намеря подходящо парче ламарина? Не ми отне много време да се сетя. Моторът беше обвит в ламарина. Едната му страна бе здраво огъната при удара. Другата — само издрана. И благодарение на някакъв механик, който изобретил начин да работи по мотора, металът беше закрепен с винтове. Свалих ги, завинтих ги за дъното на крилото, на мястото, където щеше да седи задникът на Ашли, и огледах творението си. Можеше и да свърши работа.

Натъпках в раницата си всичко каквото можах, включително месото, което бях опекар — приличаше по-скоро на пастърма, отколкото на филе миньон — и я прикрепих напреки на крилото, за да подпира краката на Ашли.

Дадох ѝ да изпие четири таблетки „Адвил“. Поднесох чашата до устните ѝ и тя кротко заотпива малки глътки, докато ѝ обяснявах идеята си.

— Не знам точно кой път да хванем, но видях, че на северозапад, зад нас, планините са високи и трябва да сме кози, за да ги преодолеем. Затова... — посочих с пръст — платото се спуска на югоизток. Потоците също текат натам. Просто е: трябва да слезем на по-ниско и за наш късмет това е единственият път към ниското. Ще изберем да тръгнем надолу по хълма. Аз водя. Ти ме следваш. Ще те държа в ръце през цялото време. Когато стигнем равен участък, ще се впрегна с каишите и колана от раницата си и ще те тегля. Някакви въпроси?

Тя поклати глава и бавно задъвка парче месо. Прегледах крака ѝ, увих я добре, вдигнах догоре ципа на спалния ѝ чувал и надянах вълнената шапка чак до ушите ѝ.

— За първи път кракът ти ще е под нивото на сърцето. Ще се подуе през деня. През нощта ще му сложим лед. Това ще ти причини... известен дискомфорт.

Тя кимна с разбиране.

— Но — продължих — нищо няма да боли така, както измъкването ти оттук.

Тя стисна зъби. Пъхнах ръцете си под мишниците ѝ и внимателно я задърпах, повлякох я към носилката на етапи от по няколко сантиметра. Спалният чувал се плъзгаше без особено съпротивление по снега и леда, докато не се закачи на камък или корен, и когато дръпнах, усуках крака ѝ.

Тя изпищя неистово, извърна глава от мен и повърна. Всичко, което беше поела, включително обезболяващите, се разплиска по снега. Избърсах устата и челото ѝ, по което вече бяха избили капки пот.

— Съжалявам.

Тя безмълвно кимна, стискайки зъби.

Замъкнах я до крилото, настаних я заедно със спалния ѝ чувал отгоре и после се върнах за Наполеон, който не скри възторга си, че ме вижда. Грабнах го и го сложих до нея. Тя го прегърна, без да отваря очи. Кожата ѝ изглеждаше влажна.

Подложих под главата ѝ спалния чувал на Гроувър. Отстрани поставих лъка и въдиците му. Шейната изглеждаше абсурдно претоварена, но бях на принципа, че е по-добре да имаме всичко това, отколкото да ни потрябва, а да го нямаме. Дори да означаваше малко по-голям товар. Отказах се само от двата ни лаптопа, мобилните телефони и всички документи, свързани с работата ни. Реших, че те са само безполезен товар.

Огледах мястото повторно, после я завързах с корда за себе си. Каквото и да станеше, щяхме да сме прикрепени един за друг. Щеше да е лоша идея само ако полетя в някоя пропаст и я повлека след себе си.

Загледах се в мястото на катастрофата, после нагоре към скалите, където положих Гроувър, към мястото, където го бях подпрял като примамка, и избледняващата кървава диря на планинския лъв, която изчезваше някъде по зъберите. После наблюдавах известно време платото под нас, към което се бяхме запътили. Погледнах и стрелката на компаса, защото знаех, че след като се спуснем или се объркаме между дърветата в ниското, няма да имам добра перспектива. Вдигнах ципа на якето си, хванах самоделно направените дръжки зад себе си и пристъпих, после пак и пак. След двайсетина крачки я попитах:

— Добре ли си?

След повече от секунда тя отвърна:

— Да.

Фактът, че не ми отговори през стиснати зъби, беше по-красноречив от думите ѝ.

Не знаех дали ще вървим десет или сто и десет километра, но тези първи два̀йсет стъпки ми се сториха не по-малко важни.

Е, почти толкова.

22.

През първия час почти не си проговорихме. Повечето време газех сняг до коляно. На места беше дори по-дълбок. Няколко пъти затъвах до гърди и едва изпълзявах. Това беше добре за Ашли и зле за мен. Придвижването ми беше два-три пъти по-затруднено, но нейната шейна се плъзгаше с лекота. Съсредоточих се върху дишането си, върху хватката си — по-точно внимавах да я държа здраво — и не бързах. Пронизваше ме остра болка в ребрата.

Слязохме от платото и тръгнахме към потока, където улових пъстървата, оттам навлязохме в малка иглолистна горичка. Клоните бяха целите отрупани и изглеждаха като захаросани. При всяко докосване до тях по гърба ми се изсипваха няколко лопати сняг.

След около час и почти километър изминато разстояние тя каза:

— Извинете, докторе, но струва ми се, не се движим много бързо. Я се размърдайте.

Строполих се на снега до нея, едва си поемах дъх. Гърдите ми се надигаха за глътка разреден въздух. Краката ми трепереха.

Тя ме погледна отгоре, потупа ме по челото и продължи:

— Да ти предложи „Геторейд“^[1] ли, що ли?

— О, да. Супер.

— Знаеш ли какво си мисля?

Усещах как по врата ми се стичат струйки пот.

— Не мога да се сетя.

— Мисля си колко добре би ми дошъл един чийзбургер точно сега.

— Или пък два патибургера. С допълнително сирене, разбира се — размечтах се аз.

— Разбира се.

— И домат. Но да е свеж. Лук. За предпочитане „Видалия“. Кетчуп. Горчица. Майонеза.

Бели пухкави облаци се носеха в небето. Още един пътнически самолет чертаеше дия високо над нас.

— И допълнително туршия — добави тя.
— И по две порции пържени картопки.
— Мисля, че точно сега бих погълнала две такива менюта.
— Жестоко е — изстенах. — Виждаме ги толкова ясно оттук, но съм напълно сигурен, че те изобщо не ни виждат.
— Защо не накладеш голям огън?
— Според теб ще има ли полза?
— Не точно, но може да ни накара да се почувстваме по-добре.
— Загледа се напред, към дърветата, накъдето се бях отправил. — Най-добре започвай да теглиш — потупа тя изобретението ми, в което лежеше. — Това нещо не върви с мотор, нали знаеш?
— Интересното е, че и аз се сетих за това още преди час. — След няколко крачки попитах: — Ще ми направиш ли една услуга?
— Не предизвиквай съдбата.
Подадох ѝ чиста налджинова бутилка.
— Трябва да поемаме течности. Много течности. Ако, докато тегля шейната, можеш да я напълниш със сняг и да я пъхнеш в чувала си, ще го разтопиш на топлината на тялото си и така ще се поддържа хидратирани. Няма да се налага да ядем студен сняг. Нещо против?
Тя поклати глава и взе бутилката, загреба сняг. Завинти капачката.
— Може ли да те попитам нещо?
Въпреки че температурата беше около нулата, от челото ми се лееше пот. Бях свалил якето си, за да не го намокря, и се движех по спортно бельо и риза. Целият подгизнах. Докато се движехме, нямаше да има проблем, но щеше да стане проблем, когато спрем и няма къде да се сгрея и подсуша. Щеше да се наложи веднага да наклада огън. И то преди да мога да помогна на Ашли. Деликатно положение.
— Разбира се. Давай.
— Гласовата поща. Какъв е проблемът?
— Каква гласова поща?
— Онази, която слушаше, докато излитахме.
Задъвках парченце обелена кожа от долната си устна.
— Имахме недоразумение.
— За какво?
— За... разминаване в мненията.
— Не искаш да ми кажеш.

Свих рамене.

— Тя ли е правата? — хитро се усмихна Ашли.

— Да — отвърнах, без да я поглеждам.

— Това е нещо ново.

— В какъв смисъл?

— Мъж, който си признава, че жена му е права за нещо важно.

— Невинаги съм бил такъв.

— Сега, като се заприказвахме... иска ми се да те питам.

Записвал ли си нещо за мен на диктофона си?

— Само по медицински причини.

Тя протегна ръка.

— Дай ми го.

— Не — усмихнах се.

— Значи си говорил нещо за мен — повдигна едната си вежда тя.

— Онова, което казвам на тази кутия, няма почти нищо общо с теб.

— Все пак си признаваш? Явно понякога говориш за мен.

— Като лекар, който диктува диагноза.

— И никакво лично мнение? Никакви клюки зад гърба ми?

Каквото и да казвах, нямаше да я убедя. Натиснах бутона за връщане на записа назад, после го пуснах, увеличих звука максимално и сложих машинката в ръцете ѝ. Последното ми послание до Рейчъл отекна във въздуха. Ашли приведе глава и внимателно се заслуша.

Когато монологът спря, ми върна устройството.

— Не ме излъга.

Пуснах го в джоба си, близо до сърцето.

Тя не откъсна поглед от мен около минута. Думите бяха на езика ѝ и едва се сдържаше да не ги изрече. Накрая не се стърпя:

— Защо се затваряш като мида всеки път, когато стане въпрос за диктофона? — попита, повдигнала едната си вежда. — Какво криеш?

Въздъхнах едва чуто.

— Мълчанието не се брои за отговор.

Отново въздъхнах, този път по-дълбоко.

— Дватамата с Рейчъл сме... разделени.

— Какво сте?

— Скарахме се. Сериозно и трябваше да изясним... един въпрос или два. Диктофонът ми помага.

Ашли изглеждаше объркана.

— Не ми звучеше като жена, която иска раздяла.

— Какво имаш предвид?

— Гласовата поща.

— Сложно е.

— Висим тук колко време — единайсет дни вече? Намести ми крака, закърпи ми главата, дори ми бърса задника, и чак сега ми казваш, че с жена ти сте разделени?

— Правех всичко това като твой лекуващ лекар.

— Ами през останалите деветдесет и девет процента от времето, когато ми беше просто приятел?

— Не мисля, че това има отношение.

— Давай го тук — протегна ръка тя.

— Какво?

— Сложи го в ръката ми — разтвори длан.

— Ще го повредиш ли по някакъв начин?

— Не.

— Ще ми го върнеш ли?

— Да.

— Ще продължи ли да работи и след това?

— Да.

Сложих диктофона в ръката ѝ. Тя го разгледа и после натисна бутона за запис.

— Рейчъл... говори Ашли. Ашли Нокс. Аз съм загубенячката, която прие да се качи с него на самолета. Съпругът ти има много прекрасни качества и е много добър лекар, но стане ли дума за теб, се забулва в тайни. Какво им става на тия мъже с тяхната стоическа позиция дума да не обелват за чувствата си? Хм? — Тя поклати глава. — Защо просто не ни казват какво мислят? Няма да пускаме ракети в космоса, я. Мислиш си, че ще намерят начин да отворят уста и да споделят какво им се върти в главите. Явно не е толкова лесно. Ами... много бих искала да се запозная с теб, стига да ме измъкне оттук. Междувременно ще продължа да го обработвам. Според мен идеята с диктофона е много добра. Сега, като си мисля, ще взема да дам и аз един на Винс, щом се прибера. Но... — Тя ми хвърли усмивка. — Не ми се иска аз да ти го казвам, обаче Бен може да се окаже загубена кауза. Той е мъжът с най-вързания език, когото съм срещала. — Тъкмо

се канеше да го изключи, когато добави: — Естествено, може да му се прости, особено ако мъжът е откровен и ти направи чаша рядко кафе.

Пуснах диктофона обратно в джоба си и станах. Бях се схванал. Студът се бе просмукал през мокрите ми дрехи, които бяха залепнали за гърба ми. Бяхме се застояли прекалено дълго.

Тя ме погледна.

— Съжалявам, че не ти повярвах. Мога да изтрия записа, ако не ти харесва.

— Не. Вече й казах всичко за теб, така че... не е зле да добавим и глас към историята. — Върнах се до носилката по старите си стъпки, хванах дръжките и потеглихме.

— Е... тя къде живее?

— Наблизо до брега.

— Колко близо?

— На почти три километра. Построих й къща.

— Вие сте разделени, но ти си й построил къща?

— Не беше точно така.

— А как?

— Сложно е. Децата...

— Деца! Имаш деца?

— Две.

— Имаш две деца и ми казваш чак сега?

Свих рамене.

— Колко са големи?

— На четири години. Близнаци са.

— И как се казват?

— Майкъл и Хана.

— Хубави имена — кимна тя.

— За хубави деца.

— Обзалагам се, че си постоянно зает покрай тях.

— Не съм... не ги виждам често.

Тя смръщи вежди.

— Явно сериозно си сгазил лука.

Не отговорих.

— Моят опит показва, че обикновено мъжът е виновен. Винаги мислите с оная си работа.

— Не е така.

Не изглеждаше убедена.

— Тя ли е по скитането?

— Не.

— Стига де... изплюй камъчето. Защо сте разделени?

Така ми се искаше да прекратя този разговор.

— Не щеш да ми кажеш, така ли?

Не отговорих.

— Ами ако... — смени тона тя.

Знаех си, че ще се стигне дотук.

— Да?

— Ами ако не се измъкнем оттук... тогава какво?

— Искаш да кажеш, „каква полза?“ Като се има предвид това, защо ли я убеждавам?

— Нещо такова.

Обърнах се и тръгнах към Ашли. Снегът беше до пояс. Сиви, тежки облаци постепенно затрупваха синьото небе и обещаваха сняг.

Потупах се по гърдите.

— Оперирал съм хиляди хора. Много от тях в тежко състояние. Много по-зле от нас. Нито веднъж не съм си помислил: „Няма да се справят, няма да се подобрят“. Лекарите са едни от най-големите оптимисти на планетата. Налага се да бъдем такива. Представяш ли си лекар, който не е оптимист? Седиш там и го питаш: „Докторе, мислите ли, че ще се справя?“. И какво става, ако поклати глава и отвърне: „Не ми се вярва“. Едва ли би се задържал дълго в медицината, защото всички пациенти ще се разбягат.

Трябва да се изправяме лице в лице с много тежки ситуации и да намерим начин да ги подобрим. Всеки ден е рулетка. Ние срещу дявола. Повечето пъти печелим ние. Но има дни, в които не е така. — Замахнах и описах широк кръг пред себе си. — И правим всичко това заради една-единствена дума. — Потупах диктофона. — Надежда. Тя е във вените ни. Тя ни зарежда.

Извърнах глава. Една сълза се търколи по лицето ми. Тихо промълвих:

— Ще го пусна на Рейчъл. Ще й пусна гласа ти.

Ашли кимна, притвори очи и се отпусна назад. Аз заставах отпред, грабнах дръжките и задърпах. Зад себе си чух:

— Така и не отговори на въпроса ми.

— Знам.

Времето тук е непостоянно. Само да премигнеш и си връхлетян от облаци, които те захлупват, затрупват те със сняг или лед. Може да зъзнеш цял ден, но като се стъмни, усещаш, че лицето и устните ти са изгорели от слънцето и се белят. Кожата ти е опърлена от вятъра, краката ти са в мехури.

Ако има достатъчно вода, обикновено хората могат да изкарат три седмици без храна. Но тук горе, където изгаряме двойно повече калории само като дишаме и треперим, да не споменавам и дърпането на носилка през метър и половина пръхкав сняг, този период е много по-кратък. Тукашната земя е сурова и безмилостна, красива, величествена, но неприветлива. Хаплив студ в един миг, пек в следващия, мраз в третия.

Изминаха пет минути. Събраха се облаци, мъгла се спусна над планината. Съвсем скоро започна да навява сняг. Дори го завихряше. Бодеше лицето ми и беше почти невъзможно да вървя. Нямаше да продължим дълго в тази буря. Нямаше и къде да се скрием. Никакъв заслон. Взирах се в тази бяла тъмнина и взех тежко решение. Тръгнахме обратно.

Пътят ни назад беше обезкуражаващо мъчителен. Не можех да понасям мисълта, че отстъпваме пространство, което вече бяхме преодолели, но по-добре да се откажем и да живеем, отколкото да отстояваме и да загинем. Четири часа по-късно се озовахме отново на мястото на катастрофата. Едва се движех. Настаних Ашли удобно. Лицето ѝ бе сгърчено от болка. Нищо не каза. Наложих си да държа очите си отворени, докато тя заспи.

Събудих се четири часа по-късно. Треперещ. Така и не бях свалил мокрите си дрехи. Грешка, която щеше да ми струва скъпо. Спалният чувал е създаден, за да съхранява температурата вътре. Независимо топла или студена. А аз бях изстинал и мокър — две състояния, които унищожават изолационните свойства на чувала и коефициента на съпротивление. Съблякох се, метнах дрехите си на рейките на едното крило, накладох огън и допълзях обратно в чувала

си, треперейки. Отне ми цял час да се постопля — това означаваше, че вместо да спя, изразходвах енергия, която нямах и която не можех да съхраня. Не само скъпо, но и тъпо. Такива грешки може да ти струват живота, ако не внимаваш.

[1] „Геторейд“ — негазирана спортна напитка. — Б.пр. [↑](#)

23.

Тя не изглеждаше никак впечатлена.

— Е, какво приключение планираме за днес?

Гласът ѝ отекна в главата ми. Отне ми цяла минута да осъзная къде съм. Имах нещо като махмурлук. Чувствах се дезориентиран.

— Хм?

— Цял ден ли ще спиш? Оставих те да поспиш, защото знам, че си уморен, но наистина трябва да ходя по нужда, а не мога да кръстосам крака и да стискам.

Надигнах се.

— Трябваше да ме събудиш.

— Спеше доста дълбоко, затова пробвах сама, но нямам достатъчно ръце, а не ми се иска да си мокря чувала.

Разтърках очи.

— Правилно.

— Кой ден сме днес?

Вдигнах часовника си, но на циферблата не се изписа нищо. Натиснах копчето за осветяване. Нищо. Опитах отново. По-силно. Пак нищо. Разклатих го и го обърнах към светлината.

Дълбоки, разперени като мрежа пукнатини покриваха стъклото от долния ляв до горния десен ъгъл. Отвътре се бе събрал конденз.

— Не знам.

Тя забеляза часовника.

— Важен ли ти е?

— Рейчъл ми го подари. Преди години.

— Съжалявам. — Тя замълча за малко и продължи с по-мек тон:

— Колко дни прави това?

Наполеон ближеше ухото ми.

— Дванайсет... мисля.

Тя кимна и взе да пресмята.

— Флоренция. Сега трябваше да сме във Флоренция. Резервирахме един апартамент в хотел на река Арно с изглед към

Понте Векио. Според брошурата в далечината се виждали светлините на катедралата... Винаги съм искала да ида там.

Когато се изправих, студът прониза гърдите ми и ме подсети, че посред нощ се бях съблякъл. Тя заоглежда моравото петно на гръдния ми кош.

— Как се чувстваш?

— Добре. Не е толкова болезнено.

Посочи ключа, закачен на каишката на диктофона ми.

— Наистина ли имаш нужда от това тук?

— Не питаш ли много?

— Ами... нали си спестяваш излишен товар... — Ашли сви рамене. — Откъде е?

— От къщата на Рейчъл.

— Искаш да кажеш къщата, която си й построил и в която не живееш, и където тя отглежда децата, които ти рядко виждаш?

— Боже... не разказахме ли достатъчно за себе си днес?

— Само казвам какво съм разбрала.

Навлякох ризата и започнах да обличам студените мокри дрехи. Така се видях на дневна светлина. Тя също ме видя.

— Измършавял си.

— Пробвам диета „самолетна катастрофа“.

Ашли се изкиска, после се разсмя с цяло гърло. Зарази и мен. Приятно начало на деня.

Прегледах крака ѝ, помогнах ѝ за сутрешния тоалет и после се захванах да топя сняг в джетбойла. Не знаех колко газ ни остава, но със сигурност не беше много. Резервоарът нямаше брояч и беше проектиран да е преносим, а не неизчерпаем. Разклатих го и шумът вътре не звучеше обещаващо. На морското равнище би загреял водата за около седемдесет и пет секунди. Тук му отнемаше три до четири минути. За да заври водата, беше нужно повече гориво, а и бутилката се изразходва четири пъти по-бързо от нормалното. Газта в запалката на Гроувър също беше на свършване. Въпреки че запалките „Зипо“ изглеждат мъжкарски, напомнят ми за филма „Банда плъхове“ с Джеймс Дийн или за Брус Уилис в „Умирай трудно“, трябва да бъдат пълнени. Обикновено веднъж седмично. И пак да спомена, че бутилката газ е преносима. Не е бездънна. Сериозна разлика. Кибритът, който имах на тръгване, отдавна свърши. Разполагахме с

ограничени възможности, а се нуждаехме от огън. Трябва да си държа очите отворени за дърво, което да използвам за получаване на огън.

Настъпи пладне. Поради ниските облаци, навъсеното небе и понижаващите се температури снегът замръзна на повърхността. Това създаваше добри условия за придвижване. Заледената повърхност означаваше, че със снегоходките си ще прекарвам повече време върху снега, а не заровен в него. Което би ни осигурило възможност, поне на теория, да продължим нататък.

Завързах обувките, надянах гамашите и облякох якето. Единият ръкав бе съдран на лакътя и от дупката се ръсеха перца. Ръцете ми бяха започнали да пулсират. Отрязах ленти от ръкавите на дънковото яке на Гроувър и ги омотах около ръцете си.

Багажът ни беше опакован от предишния ден, така че не ни отне много време да тръгнем. Натоварих „шейната“, дадох на Ашли няколко парчета месо да си дъвче и вода, и я подкарах към изхода — като си припомних болезненото преминаване на бабуната. Този път внимателно я плъзнах през нея и я изкарах навън. Температурата беше паднала. Погледнах шейната, анализирах пътуването от предишния ден и осъзнах, че имам нужда от колан. Нещо, което да освободи ръцете ми, да ми позволи да тегля с крака и гърди, и освен това да ме държи за шейната в случай на погрешна стъпка. Изпъзях обратно вътре, демонтирах коланите от седалката на Гроувър с помощта на инструментите „Ледерман“. Свързах ги с корда с шейната и се закопчах. Кръстосах коланите на гърдите си под формата на буквата Х, ръцете ми се освободиха и можех бързо да разкопча катарамата, ако се случеше да полетя отнякъде, за да не повлека Ашли след себе си.

Тя наклони глава и ме изгледа недоверчиво. Дъвчеше парче месо ту на едната, ту на другата страна. Свалих якето, грабнах Наполеон и ги пъхнах в чувала при нея. Ако останех с якето, щях да плувна в пот само след няколко минути, щях да го намокря и да намаля изолационните му свойства. А така тя щеше да го пази сухо и топло, и когато спра, можех да го облека и да се стопля. Животоспасяващ план. Впрегнах се, напънах мускули и потеглихме.

След около час бяхме изминали може би около петстотин метра и се намирахме на трийсетина по-ниско. Почивах на всеки три стъпки. Три стъпки. Почивка. Напредвахме отчайващо бавно. Но все пак напредвахме.

Моите усилия никак не впечатляваха Ашли.

— Сериозно те питам... — Тя отпи глътка вода. — Колко мислиш, че ще издържиш така?

Хубавото бе, че цял ден похапваше и пиеше бавно, но с апетит.

— Не знам — погледнах я с тъглчето на окото си.

— Не можем да я караме така. Ти не можеш. — Тя посочи към хоризонта с парче пастърма в ръката: — Я се огледай. Намираме се на ГГ.

— Какво е ГГ?

— На задните части на географията.

Спрях. По лицето ми се стичаше пот, едва дишах.

— Ашли?

Тя не отговори.

— Ашли?

Кръстоса отбранително ръце на гърдите си.

— Не можем да останем там. Ако го направим, ще умрем. А не мога и да те оставя сама. Ако го направя, ти ще умреш. Затова изчезваме.

Притеснението й от безизходицата изби и тя се разкрещя:

— Изминаха дванайсет проклетни дни и жива душа не дойде да ни търси, а сигурно сме изминали не повече от километър. С това темпо и до Коледа няма да се измъкнем оттук.

— Никой не знае къде да ни търси.

— Хубаво. Тогава... какъв е планът? Как ти ще ни измъкнеш?

Сега говореше страхът. Не логиката. И колкото и да обяснявах, нямаше да мога да я успокоя.

— Стъпка по стъпка.

— И колко време мислиш, че ще продължиш така?

— Колкото е нужно.

— Ами ако не издържиш.

— Ще издържа.

— Но откъде знаеш?

— Имам ли избор?

Тя притвори за миг очи, притисна Наполеон в обятията си и се загледа в небето. Аз извадих компаса, стрелката сочеше сто дваайсет и пет градуса, избрах си малко възвишение в далечината като маркер и запристъпвах крак пред крак. Снегът от миналата нощ бе заличил

вчерашните ми следи. Не бе останал никакъв знак, че сме напускали мястото на катастрофата.

Не си проговорихме в продължение на няколко часа.

Курсът, който избрах, ме отведе надолу по хълма, сред дърветата. Беше натрупал дебел сняг, с дълбоки преспи. Под нас имаше тричетири метра сняг, което означаваше, че газим по клони, които лете щяха да се извисяват високо над главите ни. Иглолистните дървета задържат много сняг, въпреки че минеш ли покрай тях, той веднага се посипва. Постоянно го изтупвах от раменете и яката си. Движех се бавно, регулирах дишането си и пестях енергия. Почивах си след всяка стъпка. Ако усетех, че прекалено съм загрял, забавях крачка и вдишвах още няколко пъти, преди да продължа. Движехме се като охлюви. След малко повече от шест часа бяхме изминали, по моя преценка, приблизително два километра.

Спрях, преди да настъпи пълен мрак.

Бях подгизнал от пот и се чувствах на края на силите си, но знаех, че ако не започна веднага да паля огъня, ще съжалявам. Пъхнах шейната с Ашли под един бор на скалисто възвишение. Скалата служеше като преграда срещу снега и около нея се виждаше гола земя, поръсена със сухи борови иглички. Търкаляше се и една шишарка, изгризана от катеричка. Свалих прогизналата си от пот риза, закачих я на един клон, събрах няколко шепи иглички и клонки и запалих малък огън до Ашли. Разгоря се веднага. Оказах се прав за котлона. Когато натиснах бутончето, то се задави. Може би ни оставаше гориво само за още ден. Събрах още съчки, струпах ги до нея и й заръчах:

— Поддържай огъня. Не допускай да угасне. Ще съм наблизко, на един вик разстояние.

— Какво ще правиш?

— Лък.

Тя хвърли поглед към лъка на Гроувър, завързан за шейната.

— Мислех, че вече имаме.

— Не такъв.

Тръгнах в широк кръг, за да намеря две подходящи парчета дърво. Едно, дълго може би около метър и леко извито, на което можех да вържа връзка за обувки или корда, и второ, право дърво, което можех да заостря, с размерите на дръжка на чук. Може би малко по-късо. Отне ми почти трийсет минути да ги намеря.

Провирах се през дърветата, снегът хрущеше под саморъчно направените ми снегоходки. Ходенето беше постоянна битка. Спрях се на известно разстояние. За да си поема дъх. Или по-точно крадешком да я погледам. Беше се надигнала и подклаждаше огъня. Пламъците озаряваха лицето ѝ. Изглеждаше красива. Не можеше да се отрече.

Нито за миг не забравях за сложното ни положение. Тези мисли не спираха да ме човъркат. Бяхме изправени пред пълен абсурд. Но до този момент не бях се поставял на нейно място. Не гледах през нейните очи. Нито от позицията на нейния спален чувал. Седеше си там и можеше само да поддържа огъня и да чеше Наполеон по главата. Зависеше от мен за всичко. За яденето. За придвижването. За храната. За водата. За тоалетната. Не можеше да прави нищо без моя помощ, освен да спи. Ако аз бях толкова зависим от някого, колкото тя през последните дванайсет дни от мен, щях да се държа доста по-неприятно.

Обикновено лекарите се появяват, когато има проблем, спускат се като Зевс от планините, решават го и изчезват, преди отзвукът да е настъпил. Сестрите вършат цялата мръсна работа. Голяма част от „лечението“. Ашли имаше нужда от лекар и от „лечител“. Ролята на първия е лесна. Ролята на втория не е. Не знаех как да се усъвършенствам. Само знаех, че го искам.

Върнах се при огъня, легнах в чувала си, сдъвках малко месо и си наложих да пия вода. Въпреки че котлончето беше на път да ни изостави, все още можех да използвам горната му част, в която готвехме. Приличаше на джезве за кафе. Беше от алуминий и би издържало на нагриване. Напълних го със сняг и го сложих върху въглените.

През следващия час дъвкахме и пихме вода, докато аз правех лъка за огън. Преди да погребя Гроувър, бях взел връзките от обувките му и ги бях прибрал в джоба си. Сега щяха да свършат работа. Извадих едната, направих възел в края, промуших я през разрезите в двата края на извитото дърво, като я опънах здраво и я застопорих с няколко намотки и по един допълнителен възел. Не беше твърде опъната, но достатъчно, така че като пхна вътре шпиндела, да остане място да се завърти. Работата е деликатна и са нужни няколко връзки на лъка, за да се получи както трябва. Отрязвах парче дърво около два-сет сантиметра, издялках го от двете страни, като единия край направих

по-широк, за по-добро триене, после пробих процеп по средата, който да държи връзката на място.

Накрая оставих изделието си настрана, изпих останалата вода и за пръв път вдигнах поглед. Ашли ме наблюдаваше.

— Много си вгълбен, когато решиш — каза тя.

— Имам чувството, че утре ще ни трябва.

— Нуждая се от обяснение. — Ашли скръсти ръце. — Какво мислиш? Къде сме? Такива работи.

— Мисля, че изминахме почти два километра от мястото на катастрофата. Утре сутрин ще изкача онова малко възвишение ей там и ще проверя какво има на съседното плато от другата страна. Ще продължим в тази посока докдето е възможно. Имаме достатъчно месо за още няколко дни. Така че просто трябва да продължим. Ще можеш да се хидратиращ. Да ядеш колкото искаш и да ми казваш, когато прекалено те тръскам — обясних аз и свих рамене. — Съжалявам, че се случва. Знам, че днес беше тежък ден за теб.

Тя дълбоко въздъхна.

— Съжалявам, че така ти се нахвърлих сутринта.

— В много неизгодно положение си. Не можеш да правиш почти нищо без моя помощ. Това е трудно за всекиго.

Сложих още дърва в огъня, примъкнах се наблизко, за да се сгрея, но без да се подпаля, и затворих очи. Сънят бързо ме превземаше. Тогава си помислих за Ашли. Наложих си да отворя очи. Тя ме наблюдаваше.

— Нуждаеш ли се от нещо?

Тя поклати глава. Опита да се усмихне.

— Сигурна ли си?

— Не.

След няколко секунди заспа.

24.

Беше мъчително да се събудиш с мисълта, че се бориш за оцеляване вече тринайсети ден. Тази мисъл бързо ме разсъни и побързах да се облека, преди да е разсъмнало. Огънят бе угаснал, но все още проблясваха няколко въглена. Хвърлих съчки, пораздухах го, повях му и след минута пламна. Добавих още дърва, почесах Наполеон и тръгнах към близкото възвишение, за да огледам околността.

Внимателно проучих всеки детайл. Всяка гънка по планинските склонове. Постоянно се питах дали видяното не е направено от човешка ръка.

Все отекваше един и същи отговор — не. Всичко наоколо беше девствено, недокосвано. Рай за природолюбителите. И аз обичах природата не по-малко, и тъкмо в това беше цинизмът.

Извадих компаса, оставих стрелката да се успокои и разчетох данните. За да се доберем до планините отсреща, трябваше да пътуваме цял ден, може би два, между високи дървета и да газим дълбок сняг. Нямаше да е лесно, а навлезем ли в гората, щях да загубя ориентация. Никога не бих се справил без компаса. Сред дърветата изчезва перспективата. Посоката. Също като в живота.

Моите приспособления щяха да ни преведат през падината и, надявам се, на по-ниско. Гледката към безкрайната пустош ми напомни, че мога да изгубя почти всичко и пак да имам шанс. Но не и без компас. Завързах го с корда и го надянах на врата си.

Когато се върнах, заварих Ашли седнала да разбутва огъня. Подхвана ме още преди да успея да й кажа добро утро.

— Как разбра, че искаш да се ожениш за съпругата си? Искам да кажа, какво те подтикна да го направиш?

— Добро утро и на теб.

— Да, да, да. Добро, как не. Не забравяй да ми съобщиш, когато стане добро.

— Виждам, че си във форма.

Клекнах до чувала ѝ, отворих ципа и го отметнах, за да прегледам крака ѝ. Добрата новина бе, че нямаше съществена промяна. Лошата също беше, че няма съществена промяна.

— Днес на обяд ще трябва да му сложим лед... нали?

— Наистина, искам да знам — продължи тя.

Започнах да прибирам спалния си чувал в калъфа.

— Исках да бъда с нея всяка секунда. Исках да се смея с нея, да плача с нея, да остареея с нея, да я държа за ръка, да докосваме коленете си под масата на закуска, и тъй като бяхме заедно от няколко години, исках да правя секс с нея. И то много.

Ашли се разсмя.

— Правехте ли го и преди да се разделите?

— Най-голямата тайна за брака е, че сексът става по-добър. Човек губи — или поне така беше при мен — желанието си „да се доказва“, или нещо подобно. Мисля, че ние, мъжете, добиваме представа за онова, което трябва да става, от филмите. А всъщност реалността има малко или нищо общо с тази идея. Показват ни най-разгорещената, най-пикантната част. И това е чудесно, не споря. Просто искам да развенчая мита, че трябва да става както ни го показват. Сигурно има много хора, при които огънят угасва, но мисля, че има и много двойки, женени от трийсет, четиридесет, петдесет години, които знаят много повече за тази част от брака, отколкото можем да си представим. Мислим си, че като сме млади, държим монопол върху страстта — поклатих глава. — Съмнявам се. Много от по-старите могат да вземат хляба на доктор Фил. Поне за Гроувър съм сигурен.

— А какво става, когато единият иска, а другият не иска?

— Рейчъл обичаше да нарича тази ситуация „секс по милост“ — разсмях се аз — и в деветдесет и девет процента от времето тя проявяваше тази милост към мен.

— Секс по милост?

— Става нещо такова: „Скъпа... не мога да заспя. Помощ“.

— И... преди да се разделите... тя помагаше ли ти?

— Понякога. Не винаги.

— И тогава какво правеше ти?

— Тилонол ПМ.

— Май навлизам в прекалено лично пространство.

— Така е.

— Ами... как се справяш след раздялата?

— Не се справям — въздъхнах дълбоко.

— От колко време сте разделени?

— Достатъчно дълго, че да си купувам тиленола на едро в „Коско“ — поясних и се захванах да привързвам багажа на шейната. — Виж, трябва да те изправим. Не искам да натоварваш счупения крак, затова ще го направим бавно, но трябва да започнеш да се опираш на здравия. Да поддържаме кръвообращението.

Подаде ми ръцете си. Разкопчах ципа на спалния ѝ чувал, тя запъна здравия си крак в моя и бавно я издърпах. Ашли залитна, главата ѝ се замая, тя облегна глава на рамото ми, накрая застана права.

— Така е добре. Чувствам се почти цял човек.

— Как е болният крак?

— Чувствителен. Болката е по-скоро тъпа, не остра, стига да не напрегам мускулите около счупената кост.

Пристегнах коланите на шината ѝ. Тя положи ръце на раменете ми за равновесие. Придържах я за хълбоците.

— Да постоим така няколко минути. Промяната в кръвното налягане е добра за сърцето ти. Ще го натовари и ще го накара да раздвижи кръвта в тялото ти.

Тя се загледа към дърветата и се усмихна.

— Краката ми са студени.

— Е... така става, като се разхождаш по чорапи и бельо.

— Знаеш ли, когато бях в прогимназията, така се танцуваше, когато „ходиш с някого“.

— Отдавна не бях чувал този израз — „ходя с някого“.

— Ако имахме сериозни намерения, аз слагах ръце на раменете на момчето, а той неговите — на хълбоците ми, и ги пускаше по гърба ми, когато учителите не ни наблюдаваха. Грубияните пък те сграбчват в прегръдката си и те хващат за дупето или пъхат ръце в джобовете на джинсите ти. Баща ми не ми позволяваше да излизам с такива.

— Браво на него.

— Винс мрази да танцува.

— Не че аз съм много по танците.

— Защо не?

— Нямам чувство за ритъм.

— Е, добре. Мисля, че трябва да си почина. Свали ме долу. Помогнах ѝ да седне обратно в чувала си и вдигнах ципа.

— Я сега ми покажи какво можеш.

— Какво? Да танцувам ли?

Тя кимна.

— Ти си полудяла.

Тя описа кръгче с пръст на земята пред краката ми.

— Давай. Чакам.

— Не разбираш. Кръшен съм в кръста като дървено човече. Не мога да танцувам дори танца на белия човек.

— Какво?

— Танцът на белия човек. Нали знаеш, това е танц, с който черните осмиват белите, които не могат да танцуват. Единственият проблем е, че трябва да имаш чувство за ритъм, за да имитираш някого. А аз не мога дори това.

Тя кръстоса ръце на гърдите си.

— Чакам.

— Чакай да цъфнат налъмите.

Ашли се почеса по главата, усмихна се и попита:

— Това пък откъде го чу?

— Баща ми го казваше понякога, когато му исках пари за почивните дни.

— Комай отношенията ви не са били много гладки.

— Нещо такова.

— Е, ще танцуваш ли?

Аз се завъртях, изиграх най-добрата си имитация на Джон Траволта в „Да оцелееш“, последвана от странните движения с моп и кофа, които хората правят с ръце и хълбоци. Накрая завърших с лунната походка на Майкъл Джексън, завъртане и килване на шапката. Когато спрях, тя се заливаше от смях, превита на две.

— Спри... не... направо си намокрих малко гащите.

Смехът ни дойде добре. Много добре. И макар да си мечтаех за сателитен телефон, за хеликоптер, който да ни измъкне оттук, и за хирургичен костюм, за да оправя крака ѝ, този смях струваше повече от всичко това накуп. Наполеон ни гледаше като че сме превъртели. Особено мен.

Тя се отпусна назад, задъхана, като продължаваше да се кикоти.
Вдигнах ципа на якето си.

— Рейчъл ме накара да ходя на уроци.

— Моля?

— Ами да. Суинг. Танго. Валс. Виенски валс. Джитърбъг. Фокстрот. Някои танци в редица.

— И можеш да танцуваш всичко това?

— Според Рейчъл заради бягането хълбоците ми са твърде неподвижни и ме правят същинско предизвикателство за влизане в ритъм. Затова се записах на уроци по танци. Цяла година. Един от най-хубавите ни периоди като гаджета.

— Значи наистина можеш да танцуваш?

— С нея.

— Ако имам късмет, ще измъкна един танц от Винс на сватбата ни. И толкоз.

— Разбрах, че обичам да танцувам със съпругата си. Щом се научих какво трябва да правя, как да водя... — разсмях се. — Даде ми шанс и... не беше толкова зле. Не се изложих много. Освободих се от притеснението и се забавлявахме. Естествено, след това тя искаше да танцува на всяко парти, на което се появявахме.

— А ти?

— Аз го наричах „танци по милост“ и в деветдесет и девет процента от времето проявявах милост към нея. Но това си имаше цена — закачливо повдигнах вежди.

— Ще е хубаво да поговориш с Винс, когато се измъкнем оттук.

— Ще направя каквото мога. — Подадох ѝ якето си и тя го напъха в чувала. Надянах хомота и се закопчах. — Потегляме. Губим си деня.

— Чувала съм този израз и преди. — Тя щракна с пръсти. — Откъде беше?

— Джон Уейн. „Каубои“.

Ашли се смъкна надолу в чувала си.

— С всеки изминал ден ставаш все по-интересен.

— Повярвай, магическата ми шапка вече е празна.

— Съмнявам се.

Завързах снегоходките, напънах напред и шейната потегли по замръзвания сняг. След две крачки тя ми подвижна:

— Мога ли да видя още веднъж коктейла ти от танци?

Поклатих хълбоци, избърсах пода, метнах пицата, завъртях се и изобразих инициалите на YMCA, Младежката християнска организация.

Тя виеше от смях и лекичко подритваше със здравия си крак.

Поехме през боровете, потопени в уханието на зелените им клони и звънкия ѝ смях.

25.

Към обяд бяхме изминали километър и половина и едва мърдах. Левият ми крак бе замръзнал, лош знак, и тъй като последните петстотин метра вървахме по някакво малко възвишение, коланите се бяха впили в раменете ми и не си чувствах пръстите на ръцете. Добре че на следващия ден нямаше да оперирам.

Спряхме да починем за около час до малко поточе, което ромонеше между отрупани със сняг и дебел лед брегове. Издърпах Ашли под едно дърво, съблякох мократа си риза и я закачих да съхне. Всъщност щеше да замръзне, което беше добре, защото по-лесно беше да изтръскам леда на тези температури.

Клоните на иглолистното дърво се бяха свели до земята и я бяха предпазили от затрупалия всичко наоколо сняг. Така се бе образувало нещо като купа около ствола. Пуснах шейната с Ашли вътре, избутах я на равно и дръпнах настрани единия клон, за да влиза светлина. После се пъхнах в спалния си чувал, където на топло и тихо спях цял час. След като се събудих, се облякох, хапнах парче пастърма и надянах хомота. Изкопах подобие на рампа, за да измъкна шейната изпод дървото. След като я изкарах върху снежната покривка, потупах крака пет-шест пъти. Бяха мокри. А мокри означаваше студени. А студът беше лоша работа. Особено за пръстите на краката. Ще трябва да внимавам.

Късно следобед слънцето проби облаците и температурата се повиши, което разкашка снега и той стана мокър и лепкав. Правя две-три крачки, падам, затъвам в снега, измъквам се, правя още две-три крачки, пак затъвам... Така продължихме няколко часа.

До мръкване бяхме изминали може би три километра. И се намирахме на пет и половина — шест от мястото на катастрофата. Понякога си давах минута почивка между стъпките, което беше недостатъчно. Над билото на планината се струпаха облаци, нощта настъпваше бързо, а аз едва се тътрех. Бях измръзнал, вир-вода и няхах сила да наклада огъня. Едно гласче в главата ми нашепваше, че

няма да мога дълго да продължа така. Трябваше да намеря място да се приютим и да си дадем ден почивка.

Ашли също изглеждаше уморена. През целия ден се беше терзала с мисли от типа „ами ако“ или с опасения да не пропаднем някъде. Сега това напрежение си казваше думата.

Разположихме се на скална тераса, която от годините въздействие на микроорганизмите се бе превърнала в малка пещера. Добър заслон от вятър и сняг, и за бонус невероятна гледка. Подпрях Ашли на стената, за да ѝ осигуря възможност да се наслади на панорамата. Тя едва повдигна клепачи и възкликна:

— Леле! Никога не съм виждала подобно нещо.

— Нито пък аз — успях да промълвя и седнах. Чувствах се като изцеден лимон. — Ще имаш ли нещо против да караме тази нощ без огън?

Тя кимна в знак на съгласие.

Съблякох мокрите си дрехи и се опитах да закача каквото мога по камъните. Въпреки ниските температури навън блузата ми от капилен беше прогизнала. Навлякох единствения си чифт боксерки, пъхнах се в чувала, затворих очи и чак тогава се сетих за обувките си. Ако не изсушах лявата си обувка, следващият ден щеше да е много тежък.

Станах. Загребах няколко шепи нападали борови иглички и малки клончета, от които направих пирамида, висока около трийсетина сантиметра. Изсипах игличките под пирамидата. Знаех, че ще ми е нужна само една искра.

Взех запалката на Гроувър, разтърках я между дланите си по някаква необяснима причина, пъхнах я под пирамидата и щракнах. Излезе искра, но нищо не подпали. Разтръсках я.

— Хайде, само веднъж.

Отново щракнах. Нищо.

— Последен път.

Пак щракнах, появи се пламъче, мигом подпали игличките и угасна. Пламъкът не изтрая повече от секунда, но беше достатъчен да подхване сухите иглички, които горят като барут. Ако ви се е случвало да подпалите коледната елха, знаете какво имам предвид. Бавно добавях борина и като се уверих, че огънят достатъчно се е разпалил, потърсих по-големи клончета. Дори пън.

Едва крепейки се на краката си, събрах достатъчно дърва да поддържат огъня в продължение на няколко часа. Оградих го с камъни, за да му осигуря заслон, като оставих отвор само в задната част, така че да излъчва горещина към нас. Поставих обувките си в пукнатина между две скали. Достатъчно близо, за да се сушат, но без да се стопи гумата им. Съблякох якето, пяхнах се обратно в чувала и заспах в секундата, в която главата ми докосна земята.

Последната ми мисъл бе за празната запалка на Гроувър. Тази вечер ни беше дала последното си пламъче. Условията ставаха все по-тежки. Подгизнали дрехи, мокри крака, мазоли и малко енергия. Все още имахме от планинския лъв, но дори с пестеливи порции нямаше да изкараме повече от два дни.

В това количество беше предвиден и Наполеон. Ако не го хранехме, може би щяха да станат три дни.

Проблемът бе, че не можех да не го храня. Теоретично, при различни обстоятелства, да кажем, на топло и удобно в кабинета ми или в операционната, бих могъл да обсъждам как ще изям Наполеон, за да не загина от глад. Но истината бе, че сега, когато умирах от глад, не можех да го изям. Само щом го погледнех, той ме близваше по лицето и размахваше опашка. А задухаше ли вятър, скачаше, обръщаше се в същата посока и започваше да ръмжи. Всяко същество с такъв боен дух заслужава шанс.

Други досега да са го нарязали на пържоли и да са го изяли, но аз не бих могъл. А и без това сигурно ще е жилав като стар чепик. Но ако трябва да съм откровен, всеки път щом го погледнех, виждах Гроувър. Може би това бе достатъчно основателна причина.

Шест-седем часа по-късно, с първите проблясъци на утрото, пъплещи по сиво-бялата планина пред нас, необичаен шум ме накара да отворя очи — прашене и топлина от огън. Мозъкът ми веднага регистрира този звук и скочих като ужилен — изплаших се, че сме се подпалили.

Не бяхме.

Ашли наглеждаше огъня. Беше го правила от няколко часа. Дрехите ми бяха топли, сухи и дори, странно, сгънати и подредени върху един скален рафт на крачка от огнището. Тя разравяше жаравата

с дълъг клон, с който се бе сдобила неясно откъде. Шейната ѝ стоеше на парче гола земя. Беше обрала всичко наоколо. Всичко, до което ръката ѝ бе стигнала, бе хвърляно в огъня, за да не угасне. Сега слагаше последната пръчка, която бях донесъл, от нея идваше и прашенето. Обувките ми бяха обърнати, кожата — суха. Както и чорапите ми. Стоях втрещен и търках очи, боксерките ми се свличаха от хълбоците, тъй като вече ми бяха станали с два номера по-големи.

— Здравсти — насочи тя към мен пръчката, чийто връх пушеше, — можеш да помислиш за един-два номера по-малки гащи, като се измъкнем оттук. Тези ми се виждат големички. А и... — описа кръг с пръчката си — гледай да имат копче на дюкяна. Да не продаваш хотдог?

Покрих се, разтърках очи и се върнах да си легна.

— Бих искал кафе, канелена кифличка, шест яйца на очи, нюйоркски пържоли, няколко картофени кюфтета, портокалов сок, парче лимонов кейк и ябълков — не, нека да е прасковен пай.

— Може ли малко и за мен?

Надигнах се.

— Не си спала много, предполагам?

Тя сви рамене.

— Не можах. Ти беше страшно уморен. Дори говореше насън. А дрехите ти бяха вир-вода. Така и така не съм ти много полезна, поне това... — Тя очерта кръгче с пръчката си. — Това мога.

— Благодаря. Наистина. — Облякох се. Обух топлите обувки, което ме накара да се усмихна, и грабнах брадвичката. — Сега се връщам.

Дойдох след половин час с пълни ръце. Направих още три такива акции. Чувал съм, че съпругите и майките в африканските племена прекарват от три до десет часа дневно, в зависимост от условията, в търсене на вода и дърва за огрев.

Сега разбирах защо.

Разпалих огъня, разтопих сняг, затоплих малко месо и нахраних Ашли и Наполеон. Докато дъвчеше кротко, тя посочи към кучето:

— Ребрата му се броят.

— Да... мисля, че с нетърпение очаква да се измъкне оттук.

Гласът ѝ омекна и долових едновременно хумор и сериозен тон.

— Аз също.

Известно време мълчахме. Разнежени от топлината на огъня.

— Как е кракът ти?

Тя сви рамене.

Коленичих, откопчах ципа на чувала и прокарах ръка по бедрото ѝ. Отокът бе спаднал, а моравото петно не се бе увеличило. И двете бяха добър знак. Тя вдигна поглед към мен, докато оглеждах шевовете по лицето ѝ.

— Трябва да извадя конците, преди да са враснали в кожата.

Ашли кимна разбиращо. Взех швейцарското си ножче, клъцнах всеки бод и после се заех с болезнената и неприятна дейност по изваждането на конците. Тя протегна длан и аз започнах да ги пускам там. Стискаше очи, но нито веднъж не извика.

Когато приключих, тя скръсти ръце и ме попита:

— Как изглеждам?

— Не е нещо, което един добър пластичен хирург да не може да оправя.

— Толкова ли е зле?

— Неоспорин или течен витамин Е биха били от полза, щом се върнем у дома. Заличават белезите.

— Течен витамин Е ли?

— Ами да. Рейчъл ме караше да ѝ мажа корема, за да не получи стрии, когато беше бременна с близнаците.

— Обзалагам се, че им липсваш.

— И те ми липсват.

Тя смени темата.

— Не знам дали си имал вече време да помислиш, но какъв е планът?

— Подслон и храна — отвърнах и несъзнателно погледнах часовника си, бях забравил, че не работи. — Тук сме на нещо като плато. Продължава още километър и нещо приблизително през дърветата, после внезапно прекъсва, доколкото си спомням. Ще ми се да се доберем дотам тази вечер. Ако прекъсва, все нещо има в подножието. Мисля, че може да е някакъв водоизточник. Езеро, поток, нещо такова. Може би ще успеем да се устроим там за няколко дни, което ще ми даде шанс да намеря храна.

Тя хвърли поглед към лъка, вързан отгоре на шейната.

— Шест стрели достатъчни ли са?

Вдигнах рамене.

— Нямам голям избор. Ребрата ми са по-добре, но дръпна ли тетивата докрай, болката се връща. Гроувър е имал по-голяма дължина на опъна от мен, затова ми е трудно да го задържам.

— По-голяма какво?

— Дължина на опън. Всеки лък съответства на стрелеца. Като обувките. Можеш да носиш не своя номер, но няма да ти е удобно. — Загледах се в тъмните облаци, прииждащи над върховете срещу нас. — Изглежда, днес ще вали сняг. И то много. Искан ми се да преминем през гората, преди да натрупа.

— Готова съм — кимна тя.

Набързо събрахме багажа — нещо, в което ставахме все по-добри — и надянах хомота, преди да имам време да се притесня. Тъкмо бях завързал снегоходките и бях направил първите няколко крачки, когато я дочух да подвиква отзад:

— Бен?

Спрях, без да се обръщам:

— Да.

— Бен? — повтори тя, този път по-тихо.

Тонът ѝ звучеше различно. Обърнах се и се приближих до шейната, дърпан от коланите.

— Да.

Тя ме гледаше от спалния си чувал. Белегът над окото ѝ щеше да заздравее, но беше розов и се нуждаеше от антибиотичен мехлем. Пресегна се и сграбчи ръката ми. Лентите от дънковото яке на Гроувър висяха разръфани от ръцете ми като дрипи. Ръкавиците ми бяха целите на дупки и показалецът на дясната ми ръка стърчеше. Тя задържа ръката ми и започна да увива лентата около нея.

— Добре ли си?

Питах не само за краката и стомаха ми.

Коленичих и дълбоко въздъхнах.

— Добре съм, стига да не мисля за повече от една крачка напред. Само по една наведнъж.

Това я успокои и се хвана за шейната, готова за постоянното клатене и подрусване.

Снегът не закъсня. Започна да се сипе на парцали, преди да бе изминал и час. Прекосяването на въпросния километър през дърветата ни отне повече от три часа. Излязохме на ръба на стръмен склон, който се спускаше към нещо като долина. Естествено, само си представях, че това е долина, защото поради плътната бяла покривка не можех да съм сигурен.

Вмъкнах се под отрупаните със сняг клони на един бор и извадих картата на района, която бях направил. Предположих, че сме на десетина километра от мястото на катастрофата, в периферията на една долина. Трябваше да сме се движили на сто двацет и пет градуса, но заради постоянното ни криволичене наляво и надясно, за да заобикаляме скали, первази, малки възвишения и паднали дървета, вероятно се бяхме отклонили три до четири километра от първоначалния ни азимут. Това трябваше да се очаква и почти нищо не можех да направя. Движението по права линия сред природата е почти невъзможно. Макар че движението в права посока е възможно. Ала има голяма разлика между права линия и права посока. Двете ще те отведат в същата посока, но не на едно и също място.

Хора, опитни в разчитането на компаса, които се отнасят сериозно към показанията му, които се занимават с тъй нареченото ориентиране, успяват да преодоляват отклоненията, които условията налагат, и да се връщат на правата линия, на предварително определената точка. Само че аз не бях толкова добър.

Да погледнем на въпроса по друг начин: когато тръгнахме, заложих на курс на сто двацет и пет градуса. После бързо стигнахме малък хълм, който не успях да изкача, затова го заобиколих. Щом минахме от другата му страна, продължих с първоначалните координати. Все едно се движехме по градусна мрежа. Тръгнахме по едната страна на клетката, завивахме надясно, изминавахме три клетки напред, после пак наляво и продължавахме по първоначалните координати. Точно сега сме на три клетки по-далеч от правия път. Изминали сме десетина километра от мястото на катастрофата и сигурно това разстояние щеше да е двойно повече, ако не бяхме се върнали заради тежките условия.

Моята скица показваше, че сме на двацетина километра от единствената линия, която бях забелязал на джипиеса, наподобяваща коларски път или туристическа пътека, или нещо подобно. Вече

четиринайсети ден бяхме в това приключение, а пъплехме като охлюви. Колкото и да ми се искаше да продължим, налагаше се да си направим заслон и да не мърдаме от него, докато не се снабдим с храна. Без топлина щяхме да изкараме едва няколко дни. А след това щях да съм прекалено изтощен, за да тръгна да търся храна.

С брадвичката отсякох няколко клона от дървото, под което се бяхме приютили, за да направя вход откъм заветната страна, и ги натрупах от задната за по-добра изолация. Отсякох клони от съседни дървета и продължих да ги трупам вертикално един върху друг, като ги заривах със сняг в основата им. Преплитах отрязаните клони с клоните на нашето дърво и така образувах нещо като скара на покрив. След около час имахме приличен заслон.

— Никак не е зле — призна Ашли.

— Не бих искал да живея тук, но засега ще свърши работа.

Изпитвах ужас от следващото упражнение. Лъков свредел. Събрах клечки, борови иглички и вейки, дори наскубах малко мърх от единия си чорап. Вдянах шпиндела в тетивата на лъка и внимателно започнах да го въртя върху основната дъска. Щом успях да направя дупка в нея, изцяло се захв с въртенето на лъка. На тази височина ми отне повече време да добия пушек. След пет минути имах достатъчно, за да направя въглени. Оставих лъка и шпиндела, вдигнах дъската и огледах въглена. Можеше и да стане. Предпазливо задухах и просветна малко червено огънче. Духнах отново, много по-силно. Въгленът се разпиля на прах.

Започнах всичко отначало.

Този път въртях лъка почти десет минути, защото исках да съм сигурен, че дървесната пепел е достатъчна, за да се получи въглен. Всеки, който някога е правил това, ще ви каже, че десет минути са много дълго време. Опитните хора биха запалили огън по този метод за две минути или по-малко. Но аз нямах този опит.

Оставих лъка, вдигнах дъската, лекичко духнах, после пак и този път пушекът се изви нагоре. Продължих да духам още известно време, докато се образува червен въглен, който поставих внимателно в купчинката клечки, иглички и мърх от чорап, като внимавах да не разпиля разпалената дървесна пепел, която образуваше въглена. Продължих да духам още известно време. И още. И още.

Най-после се появи малко пламъче. Продължих да го раздухвам, пламъчето се разпали, разгоря.

Имахме си огън.

Ашли лежеше и невярващо поклащаше глава.

— По-добър си от Робинзон Крузо. Запали огън без кибрит, без газова бутилка, без нищичко. Откъде знаеш всичко това?

— Когато стажувах в Денвър...

— Когато си се учил да кълцаш хора ли?

— Всъщност вече се бях учил на трупове и се справях доста добре. — Усмихнах се. — С Рейчъл прекарвахме все повече време в планината. Може да се каже, че беше достъпно развлечение. Та веднъж ѝ хрумна тази щура идея да не вземаме нищо за запалване на огън. Никакъв кибрит, нито запалка, нито примус. А още по-малко джетбойл. Искаше да го направим по древния начин. Ако не си запалим огън, ще стоим на студено. Затова си купих някои книги, прочетох това-онова, гледах картинки и се пробвах няколко пъти. Дори звъннах на един ръководител на скаути да ми предаде някой и друг урок. Отидохме в планината на палатка и разбрах какво става и какво не става. В крайна сметка се научих как да правя огън.

— Напомни ми да ѝ благодаря, когато се запозная с нея. — Ашли размахна пръст насреща ми. — Откъде си се научил да си държиш така устата?

— Какво имаш предвид?

— Когато се концентрираш върху нещо, правиш ей такава физиономия... — Тя изкриви лице. Сякаш беше прокаран конец през веждата ѝ, през бузата и бе завързан за ъгълчето на устната, и после бе дръпнат надолу. — Ето такава.

— Толкова болезнено ли изглежда?

— Не знам. Болезнено ли ти се струва?

— Много.

— Всъщност не. Прави те да изглеждаш по-скоро... глупаво.

— Благодаря. Ще ти го припомня следващия път, когато трябва да ходиш по нужда.

Тя се разсмя.

— Твоите сестри шегуват ли се с теб?

— Не ме виждат под маската.

Тя се отпусна назад и затвори очи. Настъпи тишина и осъзнах, че съм привикнал към звука на гласа ѝ. И за пръв път тишината ме накара да се чудя дали ми липсва, когато не се носи наоколо.

Тъй като нашият заслон беше направен изцяло от иглолистни клони, ухаеше на свежо и чисто. Беше най-екологичната къща, в която съм отсядал.

— Аха. Истински зелен дом — разсмя се Ашли. Вътре беше топло и удобно, а клоните над нас вършеха добра работа. Служеха ни като навес и позволяваха на пушека да излиза. Вече беше късно следобед, но оставах два часа до мръкване. Облякох якето, завързах снегоходките и грабнах лъка.

— Ще изляза да огледам наоколо.

— Дълго ли ще се бавиш?

— Може би час.

Хвърлих поглед на Наполеон.

— Веднага се връщам. Прави ѝ компания.

Той се завъртя в кръг и се скри в спалния ѝ чувал.

Имаше един проблем с подобни заслони — след като ги направят, хората влизат вътре, разполагат се удобно, палят си огън и после всичко лумва в пламъци и се срутва на главите им. Предвид състоянието на Ашли, тя не би успяла да се измъкне, и тази възможност изглеждаше много страшна.

Насочих пръст към нея:

— Внимавай с огъня. Не му позволявай да се разпалва. Направиш ли го, цялата ни коледна елха ще пламне, и ти заедно с нея, защото се съмнявам, че ще успееш да избягаш. Тук си много добре барикадирана. Дръж снега подръка. Ако огънят се разбушува, хвърли му няколко шепи отгоре. Не много. Не да го задушиш. Просто малко да го овладееш. Става ли?

Тя кимна, направи снежна топка и я запрати по мен.

Изкачих малко възвишение. Вървах откъм заветната страна, откъдето вятърът бе навял по-малко сняг. По тънката бяла покривка се виждаха туфи суха трева и заледени камъни като дъвки по тротоар. Или по-скоро като пилешки изпражнения.

Дробовете ми казваха, че все още се намираме на три хиляди метра височина. Въздухът беше разреден и въпреки че бяхме тук вече две седмици, не бях се адаптирал. Улавях се, че дишам тежко дори когато не се движех. Предполагам, това се дължеше на дългото ми живеене на морското равнище. Имах напредък, но не беше лесно.

Снегът бе спрял да вали и облаците се бяха разкъсали. Небето си бе все така сиво, но вече не бе надвиснало застрашително над главите ни. Пред погледа ми се ширна цялата долина. Хребетът, на който се намирах, имаше формата на подкова и ограждаше обширна площ от около трийсет и пет — четиридесет квадратни километра. Замръзнали потоци, малки ручей се провираха измежду дърветата и дълбаеха лицето на земята. С изключение на някое и друго възвишение или островърхо хълмче, местността изглеждаше равна в по-голямата си част. „Равна“ е относително казано на тази височина, но беше много по-добре от мястото, откъдето идвахме.

На около двеста метра от нашия заслон стигнах до тесен перваз, седнах, вдигнах догоре ципа на якето си срещу вятъра и взех да оглеждам околността. Свих длани около очите си като бинокъл за по-добър фокус и заоглеждах всеки метър, като постоянно се питах дали видяното не е дело на човешка ръка. Продължих с огледа, докато започна да застудява и да мръква.

Малко преди да настъпи пълен мрак, зърнах нещо кафяво. Приличаше на ствол на високо дърво, само че стоеше хоризонтално, близо до върховете на гората. Примижах, завъртях глава насам-натам за по-добър фокус. Трудно можеше да се определи, но си заслужаваше втори оглед. Отворих компаса, отчетох деветдесет и седем градуса и поставих там пластмасовия маркер. Имаше полза от въртящ се визьор. С падането на мрака тръгнах обратно към заслона. На двайсетина метра пред мен нещо бяло се стрелна през пътя ми. Заредих стрела и зачаках отново движение. Чаках пет минути. После забелязах, че нещото подскочи. И отново. Ето го, малък бял заек. Големи уши, големи крака, сгушен, подскачаше между дърветата.

Опънах тетивата, прицелих се точно в средата на заека, задържах дъх и натиснах спусъка. В мига, в който стрелата излетя от лъка, зайчето отскочи на петнайсет сантиметра. Стрелата ми прелетя безобидно покрай него и се заби в снега. Зайчето подскочи още два пъти и изчезна.

Затърсих стрелата си, но ровенето в снега беше болезнено заради раните и пукнатините по ръцете ми. Реших да я оставя там до следващия ден.

Заварих Ашли да поддържа огъня пламтящ и пукащ. Дори бе успяла да кипне вода и да затопли последните ни запаси месо. Оставаше ни може би за още ден. Тя погледна лъка и забеляза липсващата стрела.

— Какво стана?

— Подскочи.

— А ако не беше?

— Почти съм сигурен, че щяхме да имаме заек за вечеря.

— Отсега нататък ще се наложи да ги държа, докато ги уцелиш.

— На всичко съм готов, само да ги хванеш.

Това я разсмя.

— Я кажи, искаш ли да се поразтъпчем?

Тя повдигна и двете си вежди.

— Сериозно ли?

— Да. Ако се облегнеш на мен, мисля, че ще можем да се изкачим на това възвишение. Трябва да видиш нещо.

— Да видя нещо ли?

— Може би да. Може би не. Трудно е да се каже. Не искам да рискувам, докато не го видим и двамата.

— Какво пък има да рискуваме?

— Идеята ми беше да продължим да се спускаме на по-ниско, но това нещо, което забелязах, би могло да ни задържи на платото за още няколко километра. Два-три дни за промяна в курса, после още три-четири дни, за да компенсираме. Седем загубени дни, ако греша.

Нямаше нужда да ѝ обяснявам, че се движехме по ръба. Още една седмица би ни убила. Може би дори вече бяхме мъртви, без да го знаем.

— Какво видя?

— Не съм сигурен. Прилича на дърво, само че лежи хоризонтално на равнището на върховете на дърветата. Една хоризонтална линия в море от вертикални.

— Дали ще е безопасно за мен да вървя?

— Не, но с шейната няма да се справим. Ще вървим бавно. Стъпка по стъпка.

— Доверявам ти се. Щом мислиш, че трябва да го направим.

— Не става въпрос за доверие. А за това, че четири очи виждат по-добре от две.

— Кога искаш да тръгнем?

— Още призори. Изгряващото слънце може да е най-добрият ни шанс.

Отвеждането на Ашли до този перваз щеше да е рисковано, но не повече от избора на посоката ни. Когато най-напред потеглихме от мястото на катастрофата, всеки можеше да предлага какво ли не. Но сега вече, когато сме толкова напреднали и далеч, за да се връщаме, трябваше да решаваме заедно. Защото виждах какво можеше да ни донесе преходът през следващата седмица. Животът или смъртта ни до голяма степен зависеше от посоката, в която щяхме да поемем.

Освен това знаех, че се нуждаем от почивка.

Настанихме се в спалните си чували в колибата от борови клони, които огънят ни осветяваше отвътре. За първи път от много дни се разгорещих и разтворих ципа на спалния си чувал. След като поех оскъдната си порция храна, насочих вниманието си към крака на Ашли. Отокът беше спаднал, напипвах възелчета и нова тъкан около счупеното място. Все добри знаци.

Седнах насреща ѝ, положих здравия ѝ крак в скута си и започнах да масажирам енергично стъпалото, прасеца и накрая седалищните ѝ мускули, за да засиля кръвообращението.

Тя се загледа в мен.

— Сигурен ли си, че не си се обучавал за масажист?

— Лежиш неподвижна от две седмици. Трябва да засилим кръвообращението. Опиташ ли се да станеш просто така, ще си като оловно човече.

— Какво, какво?

— Оловно човече. Нали ги знаеш, дето се клатят насам-натам, но не падат. — Продължих да разтърквам с палеца си десния ѝ хълбок. Това ѝ причини болка и тя примижа, накрая издиша дълбоко и мускулът се отпусна. Понякога външният вид създава подвеждаща

представа за хората, но чак когато ги докоснеш, разбираш истината за физиката им. Ашли беше цялата в мускули. Издължени, елегантни, гъвкави мускули. И вероятно това бе спасило живота ѝ. Човек със стандартна конструкция би се стопил в останките на самолета.

Захванах се с левия ѝ крак, като внимавах да не го размествам. Трябваше просто да стигна до мускулите на стъпалото и прасеца.

— Не бих рискувал да те дразня и да получа някой шут, когато оздравееш. Цялата си един голям мускул.

— Както лежа постоянно тук, нямам такова усещане.

— Ще си върнеш тонуса. Трябват ти няколко седмици и ще си чисто нова.

— Жена ти добра бегачка ли е?

— За първи път я видях в гимназията. Помислих си, че това са най-плавните движения, които някога съм виждал. Все едно е от вода. Просто се лееше по пистата. Пръстите на краката ѝ почти не докосваха земята.

Когато натиснах прасеца ѝ, тя трепна.

— Ще трябва да научиш Винс на това, когато се приберем. — Ашли отметна назад глава и притаи дъх. Като го изпусна, каза: — Наистина, как се научи да го правиш?

— С Рейчъл продължихме да се състезаваме и в медицинския институт. Някак естествено започнахме да се тренираме един друг. Тя определено имаше нужда, защото беше наследила странните крака на майка си.

— Какво имаш предвид?

Докоснах стъпалото ѝ от външната страна, в основата на големия пръст.

— Кокалчета.

— И наистина си масажирал кокалчетата на тази жена?

Прокарах палеца си дълбоко по свода на стъпалото и пръстите на краката ѝ се свиха.

— Трудно ти е да го повярваш ли?

— Тук надушвам някаква откачена любов — поклати глава тя.

— Винс не ти ли масажира краката?

— Не би го правил дори с гумени ръкавици.

— Няма да е зле да поговоря с този мъж.

— Добра идея — щракна с пръсти тя. — В списъка добави и онова нещичко с пръчката, дето прави огъня.

— А, не — усмигнах се аз.

— Защо не?

Обух ѝ чорапа и върнах крака ѝ в спалния чувал.

— Защото преди това ще трябва да го убедя да направи нещо друго.

— Какво точно?

— Да си купи сателитен телефон.

Не съм сигурен кое ме топлеше повече — огънят или веселото ѝ кикотене.

26.

Лежах буден на топлината на огъня, наблюдавах поредния прелитащ високо в небето самолет и се чудех на горчивата ирония. Ашли спеше. Тихо похъркваше. Лек бриз проникваше през клоните на дърветата над нас и ги поклащаше, от което десетте милиона звезди на небето проблясваха ритмично. Планът за следващия ден ме притесняваше. Наистина ли бях видял нещо, или след петнайсетдневно бедствие толкова неистово ми се искаше да открия човешка следа, че съзнанието заблуждаваше очите ми?

Събудих се от шум. Стъпки в снега. Сякаш двама души стояха до дървото и сумтяха. Примляскваха с устни. Каквото и да имаше отвън, явно беше тежко, защото не просто стъпваше, а направо сплескваше снега. Трамбоваше го. Пресегнах се да докосна Ашли, но ръката ѝ пресрещна моята наред разстоянието.

Измъкнах се от чувала си, грабнах лъка, заредих стрела и приклекнах между Ашли и входа. Ръката ѝ докосна тила ми. От огнището ни се издигаше бял дим, който се процеждаше между клоните нагоре. Студът се завърна. Целият настръхнах. На по-малко от два метра от нас обикаляше някакво същество, душеше, пръхтеше и после дочух как нещо твърдо се удари в друго твърдо нещо.

Рога.

Дочух как рога се търкаха в клоните на дървото. Поех си дълбоко въздух и се отпуснах. Ашли също се успокои и махна ръката си от тила ми. Животното изсумтя два пъти, после силно изръмжа, което здравата ни стресна, и побягна.

Оставих лъка и се пъхнах в чувала си.

— Бен? — повика ме Ашли.

— Да.

— Нещо против да спиш тук?

— Нищо против. — Вдигнах чувала си и се настаних от дясната ѝ страна. Тя се свлече навътре в своя, подаваха се само очите и устните ѝ, и потъна в сън. Лежах буден и се заслушах, наблюдавах как дъхът

ми се издига като димни сигнали. Това ми напомни за филмчето „Питър Пан“ на Дисни и песента „Какво прави червения човек червен?“. Дори си я запях и се засмях на себе си. Сигурно това се дължеше на надморската височина и глада.

Малко по-късно отново се събудих. По лицето си усещах коса. Човешка коса. Миришеше на жена. Отделни косми гъделичкаха носа ми. Други се плъзгаха като коприна по кожата ми. Първата ми реакция беше да се отдръпна. Да се обърна. Да поддържам дистанция.

Но не го направих.

Лежах там и вдишвах. Крадешком попивах аромата ѝ. Вдишвах бавно, после продължително, тихо издишвах. Припомнях си как ухае жена.

И ми хареса.

Ашли се обърна и притисна чело в моето. Усещах дъха ѝ в лицето си. Притиснах се и аз, и бавно, дълбоко вдишах. После внимателно, за да не я събудя, го направих отново. Правих го продължително.

По някое време се унесох в сън, изпълнен с чувство за вина и копнеж.

* * *

Събудих се по тъмно. Луната се бе издигнала високо и грееше ярко. Светлината ѝ проникваше през клоните на бора над мен и хвърляше рошовата сянка на игличките по снега. Огънят бе угаснал, но въглените все още тлееха. Раздухах ги и те се разгоряха, хвърлих още съчки и след секунди огънят се съживи.

Ашли се размърда. Пламъците хвърляха нежни сенки по лицето ѝ. Изглеждаше отъняла, беше загубила много от теглото си. Може би десетина килограма. Очите ѝ бяха хлътнали, очертаваха ги тъмни сенки, бялото на склерите ѝ беше покрито с червена паяжина, дъхът ѝ беше лош. Всичко това означаваше, че тялото ѝ се самоизяжда отвътре.

И моето не беше в по-добро положение.

Облякох се, помогнах и на нея и след като я опаковах, я избутах през входа. Можех да дърпам шейната само на около стотина метра, преди въгълът да стане прекалено остър и тогава се наложи да я вдигна

в изправено положение. Хвана се с една ръка през врата ми. Сложих я от дясната си страна, така че болният ѝ крак да остане помежду ни.

Тя примижа, когато тежестта ѝ притисна шината.

— Така не е добре.

— Искаш ли да седнеш, да се върнем?

— Не. Да продължаваме — увери ме тя.

Не бързахме. Една крачка, после друга. Наполеон вървеше след нас, скачаше по стъпките ни. Радваше се, че е навън.

Ашли здраво обгръщаше врата ми с дясната си ръка, а с другата стискаше ръката ми и така вървахме като закопчани. Разстоянието, което бях изминал за двацет минути, ни отне почти час, но се справихме без инциденти. Помогнах ѝ да седне на скалния перваз, откъдето се откриваше панорама, и тя взе да оглежда местността, ширнала се пред нас. После каза:

— При различни обстоятелства бих го определила като красива гледка.

Подпрях компаса на крака си, оставих стрелката да се успокои, тогава посочих над килима от иглолистни дървета към далечния планински хребет.

— Виждаш ли онова кафяво нещо? Почти плоско, простира се от ляво надясно спрямо върховете на дърветата, вляво от онзи хребет, покрит в бяло.

Наполеон скочи в скута ми и се загледа в долината. Ашли сви длани около очите си.

— Всичките са заснежени.

Изчаках да проучи хоризонта. Наблюдавахме едно петънце на десет-петнайсет километра. Като игла в купа сено, както се казва.

— Видя ли го?

— Да — кимна тя и замълча за миг. — Как, за бога, изобщо успя да го видиш?

— Не знам.

— Трудно е да се определи.

— Отдели му десет минути. Когато слънчевите лъчи прехвърлят хребета, ще го осветят. Ако е дело на човешка ръка, ще забележим нещо необичайно.

И зачакахме. Опитвахме се да не го гледаме толкова, та накрая да загуби значение. Като някоя дума, която повтаряш и повтаряш, докато

свикнеш със звученето ѝ, и забравяш за значението ѝ. Слънчевата светлина запъпли надолу по планинския хълм, през долината, избута сенките пред себе си.

И по пътя си ни разкри онова, което се простираше пред нас. Обширна долина, оградена от три страни от стръмни склонове и планински зъбери. В средата ѝ зеленото море на иглолистна гора, сред което се виждаха потоци, малки замръзнали езера и вирчета. Много от дърветата бяха изсъхнали. Хиляди, с обелена кора, избелени от слънцето, стояха като мълчаливи стражи. Някои бяха паднали напреки през гората, лежаха под ъгъл и образуваха лабиринт с библейски пропорции.

— Как се казваше онази игра, в която вземаш шепка клечки, задържаш ги вертикално, после ги пускаш да паднат свободно в разбъркана камара?

— Микадо.

— Ето го същото — замахнах аз, показвайки зеленото море пред себе си. — Сякаш Господ е играл на микадо и внезапно са го повикали. Това я разсмя.

Точно преди слънцето да се вдигне и да озари всичко, и бялото сияние на снега да замъгли образа, който наблюдавахме, онова кафяво нещо лъсна. Или заблещука. А под него като че ли за миг просветна отражение от стъкло.

Без да откъсвам поглед, я попитах:

— Видя ли това?

— Аха... Не съм сигурна дали е отражение на леда и снега, или е нещо друго.

— Добре... погледни надясно. Забеляза ли онова празно място?

— Аха.

— Може ли да е замръзнало езеро?

— Какво имаш предвид?

— Ами... ако аз трябваше да построя планинска хижа или бивак, или каквото и да е, за да се откъсна от света, бих дошъл на това плато, за предпочитане до езеро.

— Разбирам.

Слънцето се издигна, ярко заблестя, отражението от снега беше болезнено и замъгли гледката. Подканих я:

— Е, какво мислиш?

Посочих надолу към първоначалния ни курс, който би ни отвел на по-ниско и встрани от долината, която сега наблюдавахме.

— В тази посока слизаме на по-малка височина. Вероятно и на по-топло. Със сигурност ще дишаме по-лесно. Само че не знам къде ще ни отведе и колко ще ни отнеме да стигнем долу.

Очертах арка вляво през долината към нашата находка в далечината.

— В долината с гигантското микадо има много дълбок сняг, дървета, замръзнали потоци, скрити под повърхността, които като нищо може да ме погълнат. Ако онова нещо се окаже празна надежда, този маршрут ще ни отнеме време, за да го извървим, после ще трябва да се пуснем на пряко, встрани от онова нещо до проход през планината, откъдето вероятно ще можем да се спуснем по-надолу.

— Това се казва дилема — уточни тя.

Съгласих се.

— С колко храна разполагаме?

— Ако намалим дажбите ли?

— Да.

— Може би за ден. Ден и половина, ако можем да търпим глад.

— Колко би изкарал, след като свърши всичката храна?

— Ще продължа да дишам още седмица може би, но енергията ми ще се стопява. Ако тегля шейната... — свих рамене. — Не съм сигурен.

— От това разбирам, че ако не се сдобием ненадейно с храна, ще имаме достатъчно енергия да слезем в долината и да я прекосим, разчитайки на запасите в нас. А ако стигнем отсрещната страна, без да намерим храна, ще е добро място да се сгушим и да спим дълго.

— Щом предпочиташ тази версия.

— Ти по-добра ли имаш?

— Не точно.

— Ами ако ме оставиш тук и отидеш сам да проучиш?

— Мислих и за това. Възможно е да се добера дотам по-бързо, но няма никаква гаранция, че ще пристигна без проблеми, нито че ще се върна при теб. Ако падна, ако се нараня, ако бъда изяден от планински

лъв, така и няма да разбереш, и двамата ще загинем с куп въпроси без отговор. Не ми се иска да поемам такъв риск.

— Ами ако аз искам?

— Не избираш ти.

— Откъде знаеш?

— Защото аз съм този, който може да прекоси нататък. После да се върне. Не ти.

— А ако те помоля да го направиш?

— Ще откажа.

— Защо?

— Да кажем, че стигна дотам, застана на върха на хребета и видя къща или път, или нещо си, каквото и да е, от другата страна. Тогава ще трябва да взема решение дали да продължа. Това ще ми отнеме още няколко дни далеч от теб. Докато намеря помощ и се върна, ще ти е все едно, защото ще си мъртва.

— Но ти би оцелял.

— Няма да поема такъв риск — поклатих отново глава.

— Мислех, че сме заедно в това изпитание.

— Така е, затова няма да тръгна оттук без теб. — Не откъсвах поглед от нея. — Ашли, това не е игра. Ние... двамата с теб, или тръгваме по единия, или по другия път. Това е изборът, няма „може би“, нито „ами ако“.

Тя затвори очи и изпод клепачите ѝ се търколиха сълзи, после проговори, без да ме поглежда:

— В това положение сме вече четиринайсет дни. Понякога ми изглежда, че само отлагаме неизбежното. Ако е така и ти можеш да продължиш без мен, тогава трябва да опиташ. Един само да оцелее ще е по-добре, отколкото и двамата да загинем.

— Ето тук грешиш. Няма да го направя.

— Ами ако аз не искам да дойда с теб? Ако се скараме?

— Тогава ще те тресна по главата, ще те вържа за шейната и ще те влача принудително. Сега край. Няма да те оставя.

Седяхме един до друг. Гледахме замислено към отчайващото си бъдеще. Тя пхна ръката си в моята и отпусна глава на рамото ми.

— Защо го правиш?

— Имам си причини.

— В някой от тези дни ще трябва да ми помогнеш да ги проумея, защото нещо ми се губи.

Исправих се и я издърпах да застане на двата си крака.

— Зависи.

— От какво?

— Дали гледаш на всичко през моите, или през твоите очи.

Тръгнахме обратно надолу. Тя предпазливо слагаше крак пред крак, вкопчена в мен. Насред пътя ни я оставих да си почине и отидох да изровя стрелата си.

— Все едно се надбягваме с чували — подхвърли тя и подсмръкна.

Наблюдавах я къде стъпва с крака си. Ако се подхлъзнеше, рефлексите ѝ щяха да се задействат и да я подтикнат да се подпре на счупения крак. Направеше ли го, щеше да припадне от болка. Надявах се да го предотвратя.

Тя вървеше, вкопчена в мен, дишаше тежко. Двете седмици лежане на гръб си казваха думата.

— Трябва да спра — каза Ашли. Обърна се с лице към мен. Стояхме един срещу друг като две танцуващи деца. — Няма ли да пъкнеш ръце в задните джобове на джинсите ми? — вметна шеговито.

— Не, но сме добър отбор.

— Ако Винс и аз бяхме тръгнали от тук до онзи перваз, щяхме да се озовем по гръб, като аз, полужива от болка, щях да се опитам да го задуша, като му натъпча гърлото със сняг, задето ме е оставил да падна.

— Не проявявам любопитство, но всеки път, когато заговориш за него, изтъкваш колко сте различни, а не колко си приличате. Или колко си допадате. Какъв е проблемът?

— Различни сме, вярно е. Но ми харесва да съм с него. Той ме разсмива. И имаме много общо помежду си.

— Хората си вземат кучета от приюта по такива причини. Но не и сродни души.

— Добре де, доктор Фил, ти каква причина би посочил?

— Любов.

— Това се случва само на някои избраници — поклати глава Ашли. — Ние простосмъртните по-добре да хващаме каквото можем, докато можем. Иначе...

— Иначе какво?

— Иначе ще си чакаме приказката, която никога не се сбъдва.

— Но... какво ще стане, ако можеше да преживееш такава приказка... за която си заслужава да почакаш.

— Каква, като във филма „Хубава жена“ ли? Опитвах се да ми пробутват този вариант цял живот. И аз чаках и чаках, опитвах се да подбирям, да не скачам на първия влак, минал през гарата. Но просто не се получава. Всички подходящи са вече заети. Мъже като Гроувър, като теб... Никога не съм имала късмет да попадна на такъв.

— Само казвам, че...

— Че какво?

— Че се продаваш евтино, ако се съгласяваш на брак, който е по-малко от онова, на което се надяваш. Заслужаваш нещо повече. И по-добро.

— Бен Пейн... да не би да флиртуваш с мен?

— Не, просто казвам, че според мен ти си изключителна, забележителна и ако Винс не е такъв, ако не е също толкова забележителен, и ако не ти е завъртял главата, тогава, с цялото ми уважение, не се омъжвай за него.

— Лесно ти е да го кажеш. Женен си от петнайсет години и не ти се налага да се озовеш на пазар, където търсенето е голямо, а предлагането — малко. И не че Винс не ми е завъртял главата...

— Не съм твърдял, че е лесно. Просто мисля, че заслужаваш... нещо или някого, който е специален.

— Благодаря — усмихна се Ашли. — Ще го запомня.

Пресегна се и ме почеса по брадата.

— Имаш малко сиво тук...

— От годините е. Както и от...

— От какво?

— Износване на шасито.

Стигнахме до нашия импровизиран заслон и аз отново превъртах разговора ни наум. Моите собствени думи ме цапардосаха като тухла по главата. Ролите бяха разменени. Времето и износването също си казваха думата.

Приготвих шейната, настаних я в спалния чувал и я завързах.

Ашли ме спря.

— Добре ли си? Изглеждаш ми блед?

Кимнах, без да я поглеждам. Изражението ми щеше да ме издаде.

27.

Напуснахме заслона си и потеглихме. Снежната повърхност бе заледена и това ме улесняваше в тегленето. Ашли седеше смълчана. Уморена. Не изглеждаше добре. Измършавяла. С хлътнали страни. Нуждаеше се от подсилване. Тялото ѝ работеше на двойно по-бързи обороти, като се опитваше да оцелее и да заздравя раните.

На дневна светлина огледах следите отвън и те потвърдиха онова, което мислех. Лос. Проклех се, че не бях се измъкнал, за да се опитам да го убия с лъка. Дори малък лос би ни хранил седмици наред.

Ашли ме чу и се обади:

— Не знаеше какво е. Ами ако беше гризли?

— Сигурно вече щях да съм мъртъв.

— Значи си взел правилното решение.

— Да, но пък вече можехме да ядем.

— Вярно, и гризлото вече можеше да облизва лапите си, след като те е схрускало за вечеря, а мен — за десерт.

— Гледаш ли филми на ужасите? — попитах я.

— Не, защо?

— Долавям известна зловеща нотка в мислите ти.

— Започнах работа в местен вестник в секцията за криминални престъпления. Явно съм се нагледала на случаи с хора, които са си мислели, че нещата не са такива, каквито са. Понякога е по-добре да не отиваш да провериш какъв е шумът, идващ от хола.

Сложих Наполеон на гърдите ѝ, а той ме целуна по лицето. Постегнах ботушките на лапите му и го почесах по главата. Кучето се завъртя, зарови се в спалния ѝ чувал и изчезна. Аз надянах хомота и задърпах напред. От всички досегашни дни този предвещаваще да е най-дългият.

До обяд изминахме около три-четири километра. Добро постижение, което ми се отрази подобаващо.

Ашли наруши тишината:

— Хей, защо не си починеш малко?

Спрях, подпрях ръце на коленете си, отпуснах глава, дишайки тежко.

— Добра идея. — Освободих се от коланите и избутах шейната на малък равен участък под две дървета.

Пристъпих и дори не успях да осъзная какво се случва.

Измамната повърхност под мен поддаде, двете ми снегоходки се огънаха и потънах в снега до шия. От натиска върху ребрата останах без дъх. Краката, прасците, дори коленете ми бяха във вода. Дробовете ми също сякаш бяха пълни, макар че бях останал без дъх.

Рефлекторно посегнах да се вкопча в каквото и да е, за да спра потъването си. Сграбчих шейната, тя се обърна, Ашли и Наполеон излетяха от нея с писъци и скимтене.

Със сетни сили се набирах, избутвах се нагоре от засмукващата ме дупка и потока отдолу. При всяко движение краката ми пропадаха, а когато се издърпвах с дясната ръка, в гърдите ме пронизваше болка, която предизвикваше спазъм по цялото ми тяло. Спрях, събрах сили и напънах. После отново. И отново. Бавно, сантиметър по сантиметър, се измъквах от дупката. Снегът ме дърпаше надолу като подвижни пясъци.

Успях да се изкача до повърхността и излязах на четири крака. Ашли лежеше на около метър разстояние, дишаше дълбоко, изглеждаше напрегната, свила юмруци с побелели кокалчета, стиснала устни. Допълзях до нея и огледах зениците ѝ. Шокът се проявяваше първо там.

Тя ме стрелна с поглед и отново обърна очи към някаква точка на небето. Нещо, което бе научила от таекуондо.

Бях подгизнал от кръста надолу. И двамата стенехме от болка, нямахме огън, не можех да изсуша дрехите си и нямаше да можем да прекосим тази адска долина поне още ден. Трябваше да вървя с мокрите дрехи. Щяха да замръзнат, което беше по-добре, отколкото да се лепят мокри по кожата ми. Но мокрите обувки бяха друго нещо. Обърнах се и се загледах в шейната. Забелязах дупка в дъното ѝ. Когато я бях обърнал и изхвърлил Ашли от нея, тя се бе ударила в нещо, от което бе зейнала дупка точно на нивото на плещите ѝ.

Понадигнах главата на Ашли, отворих ципа на чувала и внимателно прегледах крака ѝ. Падането не беше счупило повторно костта, ъгълът на крака ѝ не изглеждаше променен, но беше усукало

всички връзки и крехки кости, които бяха започнали бавно да зарастват и заздравяват. Подуваше се пред очите ми.

Нямахме голям избор.

Можех да изровя яма в снега, да влезем вътре, да се увием в спалните чували и да се окопаем, но така само щяхме да отложим проблема. След това дрехите, и още по-важно, обувките ми щяха да са мокри и замръзнали, нямаше да имаме никакъв напредък и щяхме да сме още по-гладни. Нагоре от кръста бях добре, якето ми бе прибрано на сигурно място в чувала на Ашли, но нямах резервни чорапи, защото и двата чифта бяха на краката ми, за да ми е по-топло. Или поне такова беше предишното ми намерение. А дъното на шейната, най-важната ѝ част, беше пробита. Опитам ли се да я дърпам, шейната щеше да заоре.

Ако можех да изсуша краката си, да ги поддържам топли, бих могъл да ходя. Единственият друг чифт сухи чорапи сега беше на краката на Ашли. Въпросът бе как да изсуша моите, а още по-важно бе как да поправа шейната.

Хванах главата си с две ръце. Ако преди час положението ни изглеждаше тежко, дори бедствено, сега вече бяхме на ръба на невъобразима катастрофа.

Нямах решение, но разбихах, че трябва да се движа. Зъбите ми вече тракаха от студ.

Седнах, свалих гетите, после обувките и двата чифта чорапи.

— Знам, че сигурно точно сега не искаш да ми говориш, но мога ли да взема назаем чорапите ти?

Тя кимна. Кокалчетата на ръцете ѝ бяха все така бели.

Свалих чорапите от краката ѝ, а тях увих в якето си и отново вдигнах ципа на чувала ѝ.

Двата спални чувала имаха торби, в които се съхраняваха. При пухените чували е от изключителна важност да бъдат сухи, иначе губят изолационните си свойства. Затова качествените чували винаги вървят с торби за съхранение, които са почти изцяло непромокаеми.

Извадих двете торби от раницата си, натъпках моя спален чувал на тяхно място, обух чорапите на Ашли и нахлузих торбите, намотах пристягащите колани около прасците си, изнизах връзките от обувките, завързах ги на краката си, после обух и гетите под крачолите на панталоните. Мизерно решение, но единственото, което ми идваше

наум в момента. Направих няколко крачки. Имах чувството, че съм обул луноходки.

Погледнах снегоходките си и реших, че не подлежат на възстановяване. И двете се бяха прегънали в средата и рамката бе напълно смазана. Всеки момент щяха да се прекършат. Шейната беше по-големият проблем.

Кракът на Ашли трябваше да остане изпънат. Не можех просто да я грабна и да я нося, защото натискът на ръката ми върху бедрената кост не само щеше да ѝ причини болка, но можеше да я прекърши отново. Шейната беше от жизнена важност за нас.

Трябваше ми нещо, с което да запуша дупката. Не разполагах с нищо, освен с раница и две огънати снегоходки.

Снегоходките привлякоха вниманието ми. Мрежите, които служеха за подметки, бяха двойно сгънати в първоначалния си вид, за да издържат на тежестта ми. Ако ги разгънех...

Така и направих. Прикрепих ги към двете страни на шейната. Така Ашли нямаше да пропада през дупката, но пък снегът щеше да преминава през нея. Единствената ми възможност бе да повдигна единия край на шейната и да го завържа за себе си с коланите на хомота. По този начин главата и раменете на Ашли щяха да са над снега, а аз щях да влача задния край, оставяйки след себе си две дълбоки дири като железопътна линия.

Това беше доста по-трудно от дърпането на шейната по снега. А може би най-неприятната част бе, че Ашли щеше да е по-нестабилна, което пък означаваше по-голяма болка за нея и по-бавно придвижване.

Не виждах обаче никакъв друг начин.

Извадих последния запас от храната ни и го разделих с нея.

— Вземи, може да отвлече мислите ти от болката. Но яж бавно. Това е последната дажба. — Аз погълнах моите три парчета, които разпалиха още повече апетита ми. Надянах коланите и повдигнах шейната, закопчах се и тръгнах крак пред крак. После пак. И пак.

Спрях чак когато грохнах.

* * *

Помня сняг до колене, препъвах се хиляди пъти, пълзях на лакти, хващах се за стволовете на дърветата с покритите си с мазоли, премръзнали ръце и продължавах през огромни непроходими преспи сняг, на каквито не бях очаквал да се натъкна. Помня, че вървах цял следобед, по здрач, през първите часове на нощта, когато луната се издигна. Помня как ни осветяваше и сянката ми пълзеше по снега. Помня светлината на звездите, а после и ниските облаци, които пълзяха по небето. Помня, че дъхът ми замръзваше във въздуха. И помня, че вървах още известно време. Компасът се мятеше на врата ми. Вземах го в ръка, оставях го да се успокои и просто следвах стрелката. Ярkozелена, проблясваща в мрака. Рейчъл бе платила сто долара за него преди десет години. Сега струваше десет хиляди.

Събудих се с лице в снега. Беше тъмно като в рог, нямаше луна, нито звезди, а дясната ми буза беше студена, но благодарение на брадата ми не бе замръзнала. Ръцете ми се бяха схванали от дърпането на шейната зад мен в опит да предотвратят тръскането на Ашли. Коланите се бяха врязали в раменете ми и не чувствах краката си.

Станах, стъпих на снега и потънах за десетхиляден път до хълбоци. Поддържах топлината си, защото досега се бях движил. Но вече не можех да се движа и тялото ми бе изстинало. Ашли или бе заспала, или бе в несвяст. Разкопчах катарамата, измъкнах се от хомота, изпълзях под едно иглолистно дърво, разритах снега, за да направя равно място, достатъчно широко за двама, и издърпах Ашли там. Разгънах чувала си, съблякох се и се пъхнах вътре.

Тунелът се стесняваше и осъзнах, че не очаквам да се събудя.

28.

Слънцето се бе издигнало високо, когато отворих очи. Тялото ме болеше на места, за чието съществуване бях забравил. Не усещах глад, а крайно изтощение и не можех да помръдна. От храната ни бяха останали само няколко трохи. Усещах кожата на лицето си опъната. Изгоряла от слънцето. Устните ми се белеха, а двуседмичната брада не ми осигуряваше почти никаква защита срещу яркото слънце.

Надигнах глава, завъртях я насам-натам и се огледах. Ашли ме наблюдаваше. В погледа ѝ долових две неща: състрадание и решимост. Решимост да приеме съдбата, която ни предстоеше. Дори Наполеон изглеждаше отпаднал.

Дрехите ми лежаха мокри на камара до мен.

Споменът за предишната нощ ме заля като вълна безнадеждност. Ашли се наведе над мен с лента месо в ръката си.

— Яж.

В скута ѝ, завити в чашките на сутиена, се виждаха няколко ленти месо. Съзнанието ми бе замъглено. Не можех да схвана какво виждам.

— Откъде ги взе?

Тя ме тупна по устните:

— Яж.

Разтворих уста, тя постави малко парченце на езика ми и аз задъвках. Месото беше твърдо, студено, жилаво, но може би най-прекрасната храна, която бях вкусвал. Преглътнах и тя отново ме тупна по устата. Преглътнах и отново последва тупване. Предишния ден нямахме толкова храна.

— Откъде...

Внезапно мисълта ми се проясни. Поклатих глава. Тя отново ме тупна.

— Изяж това и не се разправяй.

— Първо ти.

Самотна сълза се търколи по лицето ѝ.

— Ти имаш по-голяма нужда. Все още имаш шанс.

— Вече го обсъждахме.

— Но...

Надигнах се на лакът, пресегнах се и сграбчих ръката ѝ.

— Искаш да умреш тук сама ли? Да се оставиш на студа да те превземе и да те отмъкне? Да умреш сама не си е работа.

Ръката ѝ трепереше.

— Но...

— Няма но...

— Защо?! — Тя метна съсухреното парче месо по мен. То рикошира от рамото ми и падна на снега. Наполеон скочи и го лапна.

— Защо правиш това? Няма да успеем! — Гласът ѝ отекна от планинските хребети, които ни заобикаляха.

— Не знам дали ще успеем, или не. Или двамата ще успеем, или двамата няма да успеем. Средно положение няма.

— Но... — Тя се обърна и посочи с пръст. — Ако беше продължил, можеше да видиш нещо. Можеше да откриеш нещо. Ами ако това би ти дало по-голям шанс да попаднеш на изход?

— Ашли... няма да приема до края на живота си да виждам образа ти, щом затворя очи.

Тя се сви на мястото си и заплака. Аз седнах и се загледах в замръзналите си дрехи. Единственото топло и сухо нещо беше якето ми. Трябваше да огледам наоколо. Да разбера къде сме. Облякох дългото си бельо, отгоре панталоните и напъхах крака в обувките. Целите ми стъпала бяха в мазоли. Обуването беше болезнено, но не колкото първите няколко стъпки. Облякох якето си на голо. Ако успея да запазя торса си топъл и да не се потя, щях да съм добре.

Бяхме спали на открито и имахме късмет, че не бе завалил сняг. Завъртях се в кръг, оглеждайки горния ръб на долината с форма на купа. Трябваше ми поглед отвисоко. Тъмни, тежки облаци прииждаха над планината от север. Едва ли снегът щеше дълго да се бави.

Клекнах до нея и я докоснах по рамото. Тя бе заровила лице в чувала си.

— Ще ида да огледам наоколо.

Едно от уникалните неща в долината бяха клоните на дърветата. Прави, твърди, започваха близо до земята и бяха разположени като стъпала. Изминах стотина метра, открих едно, на което реших, че ще

мога да се покатеря, свалих обувките си и тръгнах нагоре. Чувствах се уморен, мускулите ме боляха, а ръцете ми казваха, че тежа половин тон.

На около десет метра височина се огледах. Смях се колко път бяхме изминали след потеглянето си от малкия ни заслон предишния ден. Хребетът, откъдето бяхме видели долината и на който бяхме взели решението, се издигаше далеч зад нас. Бяхме прекосили почти цялата долина. Вероятно около петнайсет километра. Това означаваше, че бяхме на крачка от целта си. Свих длани около очите си. Нуждаехме се от почивка. Полагаше ни се.

— Хайде. Моля те, бъди нещо.

От долината перспективата се променяше и по тази причина ми отне няколко минути да го открия. Когато това стана, се разсмях с глас. Извадих компаса си, проверих данните, завъртях безела^[1], за да отбележа градусите, защото бях уморен и имаше голяма вероятност да ги забравя или объркам, и слязох долу.

Ашли изглеждаше много изтощена и не ме поглеждаше. Решимостта ѝ бе нараснала. Натъпках спалния си чувал в раницата, завързах багажа на шейната и се впрегнах в хомота. Всичко това отне още от енергията ми, която и без това не ми стигаше. Първата стъпка предизвика болезнен спазъм в тялото ми. След втората ми стана още по-зле. На десетата бях претръпнал към болката. Което беше добре.

Не бях ходил по малка нужда от предишния ден и като се имаше предвид колко пот се бе изляла от мен през последните два-три и четири часа, със сигурност бях дехидратиран. Натъпках налджиновата бутилка със сняг и я подадох на Ашли.

— Моля те да я държиш, опитай да я стоплиш, за да разтопиш снега. Става ли? Трябва да си набавя малко течности.

Снегът беше мокър, дебел и се чувствах по-скоро като впрегнато в рало добиче, отколкото като ходещ човек. Дърветата намаляваха видимостта, затова трябваше да се доверя на компаса. На всеки няколко метра спирах, проверявах данните, избирах си дърво някъде напред и отивах до него, избирах си друго и все така. На всеки десет минути се обръщах, исках шишето и отпивах две-три глътки. Това продължи два или три часа.

Когато най-после излязохме на открито, започна да се сипе сняг. Падаше на парцали. Замръзналото езеро се ширна пред нас в почти

двукилометров овал. От другата му страна се извисяваха планини. Снегът замъгляваше погледа ми, но онова, което различих на отсрещния бряг, бе най-удивителното нещо, което някога бях зървал. Строполих се на колене, опитвайки се да си поема дъх. Гърдите ми шумно свистяха, а ребрата ми пулсираха.

Легнала в шейната, Ашли бе обърната назад и гледаше в обратната посока. Трябваше да види това. Заобиколих я пълзешком. Ръцете ми потъваха до лакти в снега. Завъртях шейната. Тя беше отпуснала глава назад със затворени очи. Потупах я по рамото.

— Хей? Будна ли си?

Тя ме погледна.

— Бен... съжалявам...

Допрях пръстите си до устните ѝ и посочих към езерото.

Тя изпъна шия и се взря през снега, който се сипеше все по-силно. Когато наклони глава и гледката доби очертания, заплака.

[1] Безел — азимутен пръстен на компаса. — Б.пр. ↑

29.

Беше късно следобед. По-точно 16:17. Тъкмо бях приключил една операция и отивах към кабинета си, когато сестрата ме уведоми:

— Чака ви съпругата ви.

Ти никога не се появяваше просто така. И никога не ме „чакаше“.

— Така ли? — учудих се.

Сестрата кимна, но не каза нищо повече. Тя знаеше. Когато влязох, заварих те да гледаш каталог с цветове. Едно от онези неща, които приличат на ветрило, може би дебело пет сантиметра, дълго шестнайсет и съдържащо ивици с нюанси на всички цветове от спектъра. Взираше се в него, сложила ръка на брадичката си, после отклоняваше поглед към стената, после пак към цветовия оттенък и пак към стената.

— Хей — възкликна ти.

Изхлузих сините калцуни от краката си и ги пуснах в кошчето.

— Какво правиш тук?

— Харесва ми това синьо — отвърна ти и опря цветното ветрило в стената. — Какво мислиш?

Стената беше в синьо райе като за мъжка стая. Ти избра тапета преди година, когато „правихме“ кабинета ми. Прокарах ръка по тапета.

— Все още ми харесва така.

Мислите ти бях другаде. Прехвърли се на друг сектор в каталога.

— А можем да се спрем и на бежово.

— И този цвят ти харесва повече от тапета за шейсет и седем долара на квадрат, който избрахме миналата година? — озадачих се и се почесах по главата.

Ти грабна друг каталог от бюрото ми. Разгърна го на страница, отбелязана с кламер.

— Харесва ми също този цвят за дървото. Мъжкарски е, а същевременно не е прекалено тъмен. Ще е подходящ и в бъдеще.

Огледах кабинета си, обзаведен с изискани, стилни, съвременни офис мебели за шест хиляди долара, които бяхме купили от „Сан Марко“ заедно с тапетите. Започнах да правя сметка колко бихме им взели, ако ги пуснем за продан в „Крейглист“. Но нищо не казах.

После ти извади голяма папка. Като онези специалните, в които дизайнерите си носят чертежите. Разтвори я на бюрото ми и започна да ровиш сред разпечатки от „Стеларс Галери“.

— Тези — посочи, като потупваше с пръст всяка — ... ми харесват. Напомнят ми за Норман Рокуел, а тук има няколко от Форд Райлис и дори от Кампей. Знам, че са много различни, но всичките ми харесват. — Замислено загриза един нокът. — Просто не знам дали ще ни стигнат стените за всички.

— Мила?

Ти ме погледна с повдигнати вежди. Изражението ти подсказваше, че имаш конкретна идея.

Аз се чувствах уморен, не бях подгъвал крак от дванайсет часа. Четири операции. Едната за малко да излезе извън контрол.

— За какво говориш, за бога?

— За детската — делово отвърна ти.

Думите ти отекнаха в кабинета ми като ехо. Дее-ет-скааа-тааа. Помня, че си помислих: „Не беше ли същата и в «Питър Пан»?“...

— Бен? — потупа ме ти по рамото. — Скъпи, чу ли изобщо нещо от това, което ти казах?

Явно те гледах недоумяващо, защото ти взе ръката ми, пхна я под ризата си и притисна дланта ми към корема си.

— Детската.

И ако в онази нощ по време на бурята отблъсна вълните, извади ме на повърхността и изпълни дробовете ми с въздух, то в този момент, застанал облегнат на бюрото си, пред пръснатите цветни схеми и чертежи, с ръка на корема ти, където пърхаха пеперуди... ти спря дъха ми.

30.

Не исках да рискувам да минем напъряко. Вътрешното чувство ми подсказваше, че езерото е дълбоко замръзнало, но не можех да съм сигурен, затова реших да се придържам към брега. Беше равен, без препятствия и се оказа най-лесният преход досега. Ускорихме ход. Разстоянието до далечния бряг беше почти два километра. Изминахме го за по-малко от трийсет минути.

Издърпах Ашли нагоре по малкото възвишение и между редиците дървета покрай брега. Отново я завъртях, за да споделя гледката.

Островърхата постройка беше висока десетина-дванайсет метра. Предната ѝ фасада, изцяло остъклена, гледаше към езерото. Няколко шиндела от покрива липсваха, но като цяло хижата изглеждаше в добро състояние. Входната врата, също обърната към езерото, беше боядисана в жълто и тъй като ветровете навяваха отзад, не беше затрупана със сняг.

Изтеглих шейната до входа и в продължение на няколко минути разривах снега и приспособявах рампа. Вратата беше висока и плътна и създаваше внушително впечатление. Грабнах брадвичката и тъкмо се канех да разбия бравата, когато Ашли се обади:

— Защо първо не провериш дали не е отключена?

Натиснах дръжката и тя веднага поддаде.

Цялата конструкция на постройката беше изградена от дебели дъбови стволове, подът беше бетонен. Състоеше се от едно-единствено помещение, голямо колкото баскетболно игрище. По краищата покривът опираше до пода. Имаше два прозореца от двете страни. Огнище, в което спокойно можеха да спят двама души, от дясната страна на входа. В средата му се виждаше огромна желязна решетка. В ъгъла се издигаше натрупана триметрова камара дърва, която би стигнала на двама ни за цяла зима. Може би шест-седем камиона.

По-нататък, в центъра, стърчаха двайсетина изтъркани от ползване и избелели дървени пейки, натрупани една върху друга.

Няколко сребристи канута бяха захлупени върху пейките в очакване на лятото и топенето на снеговете. От лявата страна имаше кухненска част, а в далечния край се издигаше стълба към втория етаж. Той заемаше само половината от дължината на сградата и представляваше закрыта тераса над огнището. Дебели колкото ръка възжета висяха от най-високата част на покрива и придържаха терасата, чийто под бе направен от трисантиметрови дъски и мертеци. По цялата дължина на стените бяха подредени около петдесет или шейсет дървени легла, покрити с издълбани надписи, нарисувани с молив картинки и всякакви вариации на имена и букви, уточняващи кой кого обича. Катерица беше изгризала шишарка наред пода и бе оставила купчина боклук, а нещо друго бе дъвкало парче стиропор и също не бе почистило след себе си. По перваза лежаха стотици мъртви мухи, оси и други летящи насекоми. Плътен слой прах покриваше почти всичко. Нямаше нито лампи, нито ключове за лампи.

Наполеон скочи от шейната, изтича в стаята, излая, повтори, после се завъртя в кръг четири пъти, върна се до мен и махайки с опашка, олигави крака ми.

Бавно издърпах шейната по рампата до бетонения под. Гледахме като ударени от гръм. Избутах Ашли пред камината и започнах да подготвям огъня. После затършувах за нещо, с което да го разпаля. Спонтанно се разсмях, когато открих кутия с подпалки до камарата с дърва. Сложих подпалките на дъното, отгоре наредих големите дървета, накъсах парчета стар вестник и после извадих лъковия свредел от шейната и започнах да го въртя.

Ашли се покашля:

— Тъъ... Бен?

— Какво... — Тъкмо се бе появил пушек и не ми се искаше да ме разсейва.

— Тъъ... Бен.

— Какво!

Тя посочи към полицата над камината. Контейнер с газ за запалки стоеше до кутия кибрит. Пуснах лъка, грабнах контейнера — почти пълен — бързо полях дървата и хартията, драснах клечка кибрит и я хвърлих върху купчината.

След като започнах работа в болницата и вече получавах лекарска заплата, все по-дълго се застоявах под душа. Дори се бръснях

там. Това си беше лукс. Обичах да чувствам парата в дробовете си, горещата вода по гърба си и отпускането на мускулите.

Седяхме омагьосани и... се къпехме.

Бях целият подгизнал. Всеки сантиметър от дрехите по мен беше мокър и леден. Ръцете ми бяха напукани, покрити с рани. Лентите от дънковото яке отдавна бяха разнищени и не вършеха никаква работа.

Коленичих с протегнати ръце и започнах да размотавам остатъците плат от дланите си. Никой от нас не продумваше. След като освободих ръцете си, свалих мокрото яке, седнах до нея, обгърнах раменете ѝ с една ръка и я прегърнах.

Получихме жадувания отдих и така успяхме да отблъснем безнадеждността, която ни превземаше и задушаваше.

След като огънят притъпи студа, се изкачих по стълбите и затършувах по леглата. Всичките бяха празни, с изключение на едно. Един-единствен двоен дюшек, дебел десет сантиметра, изгризан по краищата, лежеше прегънат на две в ъгъла. Преметнах го през парапета и го изтупах, въздухът се изпълни с прах, завлякох го долу и го сложих пред камината. Наполеон моментално се настани в най-близкия край до огъня и се сви на топка.

За трите минути, през които бях горе, огънят беше затоплил помещението.

Извадих спалния си чувал, разстлах го на матрака, после свалих ципа на чувала на Ашли и бавно ѝ помогнах да се прехвърли. Беше много изтощена и не би могла да се придвижи сама. Подпрях главата ѝ на раницата си, разкопчах катарамата на шината, свалих дрехите ѝ и ги метнах на една пейка.

Като се уверих, че Ашли е подсушена и на топло, започнах да свалям и своите мокри дрехи и също ги прострях на пейките. После порових в раницата си и измъкнах единствената дреха, останала суха. Чифт спортни гащета на „Джоуки“, които Рейчъл ми бе подарила преди години. Подаръкът бе предвиден като шега, но ми вършеше добра работа.

После огледах кухнята.

Беше разположена отляво на стълбите и се състоеше от две големи черни чугунени печки на дърва. Всяка имаше черни кюнци,

които излизаха през стената. Няколко дълги работни маси стояха в средата, а на отсрещната стена имаше монтиран дълъг умивалник от неръждаема стомана, до който се издигаше висок, бял газов бойлер. Изглеждаше предвидена за приготвяне на големи количества храна за много хора.

Завъртях кранчето на мивката, но водата беше спряна, а контролното огънче на бойлера не светеше. Опитах се да разклатя бойлера, но той явно беше пълен с вода и не помръдна. Взех кибрита от камината, включих газта и като усетих миризмата на пропан, запалих пламъчето. Заредих печката с дърва, запалих я и отворих жалузите, за да подам въздух на огъня. Напълних голяма тенджерата със сняг, натъпках я плътно, после досипах и я сложих на печката.

На по-далечната стена отляво се виждаше страховита врата. Огромни панти, резе и катинар създаваха впечатление за тайна, пазена там. Дръпнах я. Нищо. Върнах се при огнището, грабнах ръжена, дълъг почти два метра и дебел колкото палеца ми, и го пъгнах под резето. Натиснах с цяло тяло, дръпнах силно веднъж, втори път още по-силно, после подложих ръжена на друго място и пак задърпах. Ключалката не поддаде, но вратата излезе от пантите.

Отворих я.

Отляво бяха наредени малко салфетки, няколкостотин картонени чинии и може би хиляда картонени чаши. Отдясно открих неотваряна кутия с безкофеинов чай на пакетчета и десетлитрова тенекия със суха зеленчукова супа.

Това беше.

Препасах стара престилка, която изглеждаше сякаш с нея бяха бърсани печките, и проверих срока на годност на супата. Не че имаше значение. Оставаха още няколко месеца. Ашли лежеше пред огъня, подпряна на един лакът. След трийсет минути събра пръсти, изсвири ми и ми помахаше да отида при нея. Излязох от кухненския бокс.

— Да?

Тя отново ми помахаше. Приблжих се. Поклати глава и пак ми направи знак с ръка. По-близо.

— Добре.

— Това... е най-сексапилното нещо, което съм виждала.

— Кое... аз ли?

Пусна тънка усмивка, направи ми знак да се отместя и посочи към печката.

— Не, глупчо. Онова там!

Обърнах се и погледнах към кухнята.

— Кое?

— Парата от тенджерата със супа.

— Имаш нужда от помощ.

— Повтарям ти това вече шестнайсет дни.

Час по-късно, бавно дъвчейки всяко парченце картоф и гризейки месо, тя вдигна поглед, по брадата ѝ се стичаше капка супа, и изфъфли:

— Какво е това място?

Бях сипал купичка супа с няколко парченца месо на Наполеон, той изгълта всичко стръвно. Сега лежеше сгушен в краката ми с видимо задоволство на муцунката.

— Някакъв високопланински бивак. Може би на скаутите.

Тя отпи глътка чай и леко се усмихна.

— Иначе кой би правил, а пък и пил, безкофеинов чай? Искам да кажа, какъв е смисълът от него? — Тя поклати недоумяващо глава. — Как мислиш, че се качват дотук?

— Не знам. Всичко това трябва да е било докарано някак си. Едно е сигурно, не са донесли тези чугунени печки на гръб. Когато дрехите ми изсъхнат, ще видя какво има и в другите сгради. Може да открия нещо.

Тя отхапа парченце.

— Да, като повече храна например.

След още две купи супа двамата се излегнахме пред огъня. За пръв път от много дни не изпитвахме глад. Вдигнах чашата си.

— За какво да пием?

Тя също вдигна чашата си.

— За теб.

Все още беше твърде отпаднала. Днешната вечеря ни дойде добре, но ни трябваха още няколко дни, за да започнем да възвръщаме силите, които двамата с нея бяхме изразходвали по пътя дотук. Погледнах към прозореца. Снегът се сипеше и трупаше. Бяло докъдето

поглед стига. Оставих чашата, навих якето си на руло и го поставих под главата ѝ вместо възглавница. Тя сграбчи ръката ми.

— Бен?

— Да?

— Ще танцуваме ли?

— Ако се опитам да помръдна, ще повърна отгоре ти.

— Можеш да се облегнеш на мен — засмя се тя.

Пъхнах ръце под мишниците ѝ и внимателно я изправих. След кратко олюляване най-сетне застана на крака. Не беше особено стабилна, затова се хвана за мен и опря глава на гърдите ми.

— Зави ми се свят.

Понечих да я пусна обратно да седне долу. Тя обаче поклати глава и протегна дясната си ръка:

— Един танц.

Бях загубил толкова тегло, че гащите ми висяха на хълбоците. Като на плувците, които някога бях виждал. Тя беше облечена в развлечена фланелка, която трябваше направо да бъде изгорена, а бельото ѝ висеше там, където преди беше дупето ѝ. Хванах ръката ѝ и останахме така неподвижни. Главата ѝ бе опряна на гърдите ми. Пръстите на краката ни се докосваха.

— Измършавял си — засмя се тя.

Вдигнах ръката ѝ и бавно обходих един кръг около нея. Оглеждах и двама ни на светлината на огъня. Моите ребра се брояха. Нейният ляв крак беше силно отеъкъл, почти двоен в сравнение с десния. Кожата бе изпъната.

Държеше очите си затворени и се поклащаше. Не изглеждаше стабилна на краката си. Пристъпих напред, обгърнах талията ѝ с ръце, задържах я. Тя ме прегърна през врата и хвана главата ми. Раменете ми поеха тежестта на тялото ѝ. Тананикаше мелодия, която не разпознавах. Звучеше като пияна.

— Не искам да чувам повече онези щуротии да те оставям... да продължавам сам. Става ли? — прошепнах аз.

Тя спря да се поклаща, обърна глава настрани и допря ухо до гърдите ми. Пусна ръката ми и сложи своята между двама ни. Остана смълчана няколко минути.

— Става.

Горната част на главата ѝ стигаше точно до брадичката ми. Сведох глава, зарових нос в косата ѝ и вдишах.

След няколко минути тя каза:

— Между другото... — вдигна очи към мен и се опита да не се усмихва. — Какво точно... си облякъл?

Гащите, които Рейчъл ми бе подарила, бяха ярки, неоновозелени. Бяха еластични и служеха като клин на атлети или колоездаци, но толкова бях отслабнал, че ми висяха като торба и вече приличаха повече на боксьорски гащета, отколкото на клин.

— Винаги се шегувам... или се шегувах с бельото на Рейчъл. Предпочитах да я виждам с „Викториас Сикрет“, нещо изящно и с повече въображение. Тя обаче си избираше „Джоуки“. Функционално, но неугледно. Веднъж ѝ подарих за рождения ден чифт бабешки гащи. Няколко размера по-големи, стигаха ѝ почти до ушите. За отмъщение тя наистина взе да ги носи... и отгоре на всичко ми подари тези.

Ашли повдигна вежди.

— Да не са с батерии?

Смехът ѝ звучеше толкова приятно.

— В посвещението на Рейчъл пишеше: „На Кермит“.

— Мисля, че Кермит за нищо на света не би носил такива.

— Ами да... аз обаче ги обувам понякога.

— Защо?

— За да си спомням.

— За какво? — развеселено попита тя.

— Наред с всичко останало... че имам склонност да се приемам твърде на сериозно и че смехът може да лекува раните.

— Тогава... да взема да ги понося. — Тя замислено прехапа долната си устна. — Ако искаш, мога да ти дам в замяна моята тениска: „КАЖИ НЕ НА КРЕКА“.

Когато се умори, я сложих да седне на спалния чувал, подпрях главата ѝ и ѝ налях още чай.

— Пий. — Тя отпи няколко глътки. Вдигнах счупения крак с надеждата да облекча отока. Имаше нужда от още лед.

Трябваше да огледам останалите сгради, да намеря храна, може би карта, каквото и да е, но едва се държах на краката си, навън бе

тъмница, още сняг бе натрупал пред прозореца, а огънят ме размекваше. Облякох изсъхналите си дрехи. Най-послед се стоплих. Бях сух. И сит.

Разположих чувала си на цимента, погалих Наполеон, който похъркваше, и се отпуснах.

Докато задрямвах, внезапно ме връхлетя мисълта, че през целия ни така наречен танц, когато тялото на Ашли се прилепваше към моето, когато усещането ми за нея като приятелка и жена ме разнежваше, нито веднъж не се сетих за съпругата си.

Станах, отидох бос до вратата, излязох на снега и повърнах върху краката си. Мина време, преди да дойда на себе си.

31.

Говори Кермит. Ашли мисли, че гащите ми имат батерии. Загубих доста килограми и изглеждат твърде големи. Дори ми висят. Не бяха особено красиви преди, а сега още по-малко.

В третия месец „коремчето“ започна да те притеснява. Хващах те да се оглеждаш в огледалото с крайчеца на окото си. Не беше сигурна какво точно да правиш със себе си. Притесняваше се да носиш широки дрехи, но се притесняваше да носиш и тесни дрехи. Ни така, ни иначе. Не беше съвсем бременна, но и не беше не-бременна. Сякаш беше глътнала волейболна топка. Тъкмо беше излязъл филмът „Корабокрушенецът“ с Том Ханкс и започнахме да наричаме бебето Уилсън.

След време стана много буйно. Постоянно се премятеше под ребрата ти. Ти ми пускаше съобщения. А аз ти отговарях от спешното отделение, със синя маска за устата, висяща на едното ми ухо.

— Кажете, госпожо.

— Уилсън иска да разговаря с вас.

— Свържете ме.

Ти поставяше телефона на корема си. Започвах да говоря на нашия син или дъщеря, каквото там щяхме да имаме. После ти се намесваше.

— Ооох, току-що усетих едно ритване. Мисля, че ще излезе футболист. — Или: — Не, нищо. Точно сега спи.

Беше в четвърти месец. Върнах се късно в петък вечер. Ти умираше за пържен мексикански луциан. Затова си бяхме резервирали маса във „Фърст стрийт грил“. Заварих те под душа. Тъкмо изплакваше шампоана от косата си. Не ме забеляза. Облегнах се на рамката на вратата, разхлабих вратовръзката си. Наслаждавах се

на гледката. На тази мокра, носеща живот, сияеща картина, която представляваше в този момент... при това моя.

Това бе най-сексапилното, най-красивото нещо, което бях виждал.

Хвана ме, че те наблюдавам.

— Внимавай да не те спина мъжът ми, че ме зяпаш така.

— Ще прояви разбиране — усмигнах се аз.

— Така ли? За кого се мислиш?

— Аз съм... твоят лекар.

— Нима?

— Да.

— Да ме оправииш ли си дошъл?

— Бих казал, че някой вече е свършил тази работа — ухилих се с вдигнати вежди.

Ти се разсмя и ме дръпна за вратовръзката.

Рейчъл... сега, като се връщам назад, за да търся единствен момент, кулминация на всички хубави наши преживявания, мисля, че беше точно този.

И ако би могло Господ да ми даде шанс да се върна във времето и да изживея един от всички мигове отново, бих избрал този.

Е, и следващият си го биваше.

32.

Навън разсъмна. Ден седемнайсети. Нов сняг беше натрупал. Да облечеш топли, сухи дрехи беше неописуемо преживяване. Ашли още спеше. Лицето ѝ пламтеше и мърмореше нещо в съня си, но за пръв път от седмици не изглеждаше изтерзана. Открих на стената крана, от който бойлерът се пълнеше. Отворих го. Кафява, ръждива вода потече в мивката. Оставих я да се изтече, докато не стана бистра, после я спрях и го включих.

Идеята за баня изглеждаше прекрасна.

Пъхнах брадвичката в колана си, грабнах лъка и тръгнах да огледам съседните сгради. Зареден с нови сили, Наполеон ме изпревари до вратата, промуши глава и изскочи навън. Затъна до корем в натрупалия пръхкав сняг като кола в кал. Вдигнах го и го понесох на ръце. Докато вървахме, не спря да ръмжи на снега. Снежинки падаха по муцунката му и той ядно им щракаше със зъби. Почесах го по корема и му казах:

— Харесва ми позицията ти.

Утрото беше кристално ясно, леденостудено, на места снежната повърхност бе замръзнала и всяка моя крачка я раздробяваше и потъвах до коляно.

Трябваше отново да помисля за снегоходки.

Сградите бяха общо седем. Едната служеше за баня, разделена поравно на мъжка и женска. Намерих няколко калъпа сапун и ролки тоалетна хартия. Нито една от тоалетните или чешмите не работеше, а ако изобщо имаше кран за вода, не успях да го намеря.

Пет от сградите бяха бунгала — едностайни, с форма на равнобедрени триъгълници, на две нива, всяко с печка на дърва, килим на пода и тераса. В едното дори имаше шезлонг. Всичките бяха отключени.

Седмата сграда беше двустайно бунгало. Може би за ръководителя на скаутите или за главния, както и да се наричаше. В задната стая имаше три дървени легла, всяко с матрак. Дебело, зелено

вълнено одеяло лежеше сгънато в края на всяко легло. Общо шест. Имаше дори възглавница. В едно от гардеробчетата открих три сгънати бели хавлиени кърпи и пъзел от хиляда парчета. Картината липсваше от капака, но кутията тежеше и вътре подрънкваше. Висок метален сейф, заключен с два катинара, бе закрепен за пода.

Здраво го замлатих с бравичката и избих единия катинар. Ударих и втория. Отворих вратичката. Беше празен.

В предната стая имаше два дървени стола, печка на дърва и празно бюро със скърцащ стол. Отворих горното чекмедже и открих овехтяла игра „Монопол“.

Направих три курса, докато пренеса всичко, от което се нуждаехме, включително шезлонга. Последния път тъкмо затварях вратата, когато забелязах най-важното нещо.

На стената, закована с кабарчета, висеше релефна карта. Не беше от онези, които ползваш да се придвижваш от място на място, дори не бяха обозначени разстоянията. Беше по-скоро нещо, създадено от общината, като реклама на национални паркове или гори в района и тяхното отстояние до градовете. Беше триизмерна с релефни изображения на покрити със сняг пластмасови планини. Отгоре с големи букви беше написано: „Високопланински масив Юинтас“. От едната страна пишеше „Национален планински парк Уасач“. А в десния ъгъл — „Национален планински парк Ашли“.

Колко подходящо, помислих си.

Малко балонче за реплики със стрелка сочеше към центъра на „Ашли“. В него пишеше: „Маршрут само за хора и коне. Не се допускат моторни превозни средства в нито един сезон на годината“.

Най-отдолу се четеше: „Милион и триста хиляди акра дива природа. Забавление за цялото семейство“.

Еванстън, Уайоминг, се намираше в горния ляв ъгъл, до който се стигаше по магистрала 150, минаваща южно от него. Надпис със ситен шрифт през магистралата гласеше: „Затворена през зимата“.

По краищата бяха залепени снимки на младежи на сноубордове, деца на ски, момичета на коне, баща и син на лов за елен, двойки на снегомобили и няколко алпинисти с раници и щеки. Приличаше на реклама на местността с всички дейности, които се провеждат. Магистрала 80 се простираше в горния край на картата, по протежение от запад на изток, от Еванстън до Рок Спрингс. Магистрала 191

тръгваше от Рок Спрингс на юг до град на име Върнал и лъкатушеше в дъното на картата през няколко малки градчета, преди да тръгне нагоре, на северозапад, където пресичаше магистрала 150, която пък отвеждаше до Еванстън.

Някъде в средата на тази пластмасова какофония от върхове с бели шапки в Национален планински парк „Ашли“ някой беше забил знаменце с хикс, на което с черно мастило пишеше: „Ние сме тук“.

Свалих картата от стената и двамата с Наполеон се върнахме в хижата при огъня.

Докато приближавахме, кучето забеляза нещо в снега и хукна след него. Така и не разбрах какво беше, а той изчезна, преди да имам шанс да го спра. Втурна се през дърветата с ръмжене, хапейки настървено снега.

Ашли още спеше, затова вкарах багажа вътре, поставих стола близо до огъня и огледах навън за Наполеон, но единствено дочувах лай в далечината. Реших, че не трябва толкова да се притеснявам за него. От трима ни той най-добре знаеше как да се грижи за себе си. В известен смисъл ние го спирахме.

Върнах се в кухнята и запалих една от чугунените печки. Умивалникът беше от неръждаема стомана или цинк, заварен за крака, дебели колкото ръката ми, и достатъчно дълбок да седнеш в него. Можеше дори да побере двама души. Конструкцията изглеждаше толкова здрава, че би могла да служи за основа на къща.

Измих го добре и го напълних с гореща вода, колкото можех да понеса. Седнах сред облак пара. Това бе един от най-прекрасните ми мигове за последните седмици.

Къпах се дълго, изтърках всеки сантиметър от тялото си по два пъти. Когато излязох и се подсуших, усетих забележителна разлика в миризмата си преди и след банята. Добавих дърва, за да засиля огъня, напъхах дрехите ни във водата, изпрах ги старателно и ги закачих да се сушат по дървените пейки. Налях две чаши чай и се върнах при Ашли, която тъкмо се размърдваше. Коленичих, помогнах ѝ да се изправи и тя отпи глътка, обгърнала чашата си с ръце.

След третата глътка подуши въздуха.

— Миришеш по-добре.

— Намерих сапун.

— Къпал си се?

— Два пъти.

Тя остави чашата и ми подаде двете си ръце.

— Заведи ме там.

— Добре, но топлата вода ще увеличи отока. После ще трябва да го наложим с лед. Съгласна?

— Съгласна.

Помогнах ѝ да доуцука до умивалника. Огледа краката си и поклати глава.

— Случайно да си намирал и самообръсначка? И ръждясала ще свърши работа.

Помогнах ѝ да седне на ръба и да се настани вътре. Водата я покри до раменете. Внимателно сгъна лявото си коляно. Облегна глава на вградения отцедник за съдове, притвори очи и протегна ръка със свит пръст, с който щеше да хване чашата.

Донесох чая ѝ.

— Ще се върна след малко — промълви тя.

Удивително е какво чудо може да направи една баня за настроението ти.

Оставих я на спокойствие, като се обърнах малко преди да стигна камината, и се провикнах.

— О, няма да повярваш как се казва националният парк, в който се намираме.

— Как?

— Казва се Национален планински парк „Ашли“.

Чувах смеха ѝ чак от външната врата.

33.

Ашли се къпе. Аз съм отвън. Вятърът се усилва. Не знам дали всичко това е добър шанс, или просто отлагаме неизбежното.

По онова време беше вече в четвърти месец и половина. Лежеше за преглед, а сестрата влезе и изцеди желето, както ти го наричаше, на корема ти и започна да го размазва със стика.

Подадох ѝ плик и казах:

— Моля ви да не ни казвате сега. Ако не ви затруднява, просто напишете дали е момче, или момиче, пъхнете го в плика и го залепете. Ще го отворим довечера.

Тя кимна и започна да ни показва глава, крачета, дори ръчичка. Това бе най-удивителното преживяване. Бях виждал десетки, но никога не бях се разчувствал така.

Тогава сестрата започна да се смее.

Вместо да се присъединим, ние се озадачихме.

— Какво има? — попитах.

Тя само поклати глава, написа нещо на картончето, облиза плика, залепи го и ми го подаде с думите:

— Поздравления. Майката и бебето са здрави. Пожелавам на всички ви да се забавлявате тази вечер.

Така и направихме. Закарах те у дома. Ти не спираше да питаш:

— Какво мислиш? Момче или момиче?

— Момче. Определено момче — отвърнах.

— Ами ако е момиче?

— Пак добре. Момиче, определено момиче.

— Не каза ли току-що, че е момче.

— Миличка — разсмях се, — нямам представа. Няма значение. Ще го приема, независимо какво дете ще излезе от пещта.

Нашият любим ресторант. „Матюс“. Срещу площад „Сан Марко“. Настаниха ни в сепаре в дъното. Ти сияеше. Мисля, че не бях

те виждал такава.

Никога.

Не помня какво поръчахме. Май беше специалитетът на главния готвач, защото Матю излезе, поздрави ни и ни изпрати шампанско. Седяхме там, с чаши пенливо шампанско, пламъкът на свещта се отразяваше в очите ти, а на масата помежду ни лежеше пликът. Ти го побутна към мен. Аз го побутнах към теб. Ти отново към мен. Аз отново към теб и задържах ръката си отгоре.

— Ти го отвори. Скъпа, ти си го спечели.

Взе плика, пъхна пръст под лепилото, извади бележката и я притисна до гърдите си. Смееше се. Никой от нас не продумваше. После ти бавно разтвори листчето и го прочете.

Забелязах, че го прочете два-три пъти, защото изминаха три минути, преди да кажеш нещо.

— Е... — нетърпеливо те подканих аз. — Какво е?

Ти сложи листчето на масата и грабна ръката ми.

— Две са.

— Стига де. Престани да се шегуваши. Може да е само едно. —
Тогавя се сетих. Зяпнах те смаян. Сълзи се стичаха по лицето ми. —
Наистина ли?

Ти кимна.

— Близнаци?

Ти отново кимна безмълвно и зарови лице в салфетката.

Станах, грабнах чашата си, почуках по нея с ножа и обявих на всички останали петнайсет двойки в ресторанта:

— Дами и господа, извинете ме, приятели... Искам да обявя, че съпругата ми... ще ме дари с близнаци за Коледа.

Почерпихме с шампанско всички в ресторанта, а Матю направи прочутия си ябълков пай, който се топи в устата, и го поднесе на присъстващите да опитат.

Докато пътувахме за вкъщи, ти не каза нито дума. В главата ти се въртяха детски стаи, цветове, второ креватче, второ всичко. Влязохме и ти изчезна веднага в банята. След секунди ме повика:

— Скъпи?

— Да.

— Имам нужда от помощ.

Когато влязох, те заварих пред огледалото по гащи и сутиен, с шишенце течен витамин Е. Подаде ми го.

— Задачата ти отсега до Коледа е да се погрижиш да не ме превземат стрии и коремът ми да не провисне до коленете. Затова, поливай!

Ти легна на леглото, а аз излях цялото шишенце на корема ти.

— Отвратително! — разпищя се ти.

— Скъпа... просто се опитвам да покрия всеки милиметър от тялото ти.

— Бен Пейн!

Намазах корема ти, гърба ти, краката ти, навсякъде.

— Чувствам се като мазно прасе — оплакваше се ти.

— Наистина миришеш малко особено.

Помня как се смяхме, какво мазане падна.

Беше забавно, нали?

По-късно, загледана в тавана, поклащайки единия си крак, праметнат върху другия, ти попита:

— Мислил ли си за имена?

— Не. Още се опитвам да осъзная новината.

Ти скръсти ръце на гърдите си, подпря глезена на единия си крак на коляното на другия и отвърна:

— Майкъл и Хана.

В мига, в който ги изрече, нещо прищрака в главата ми. Като парченца от пъзел.

Обърнах се към теб, докоснах с устни опънатата кожа на корема ти и прошепнах имената им. Получих ритник, последван от кроше. Оттогава станахме четирима.

Може би това беше най-вълнуващият момент. Ако можех, бих се върнал назад, за да се потопя в смеха, топлината, вълнуващите мисли за всичко по две, да се плъзгам по кожата ти и да усещам миризмата на течния витамин Е.

Защото съм напълно сигурен, че това е всичко, което бих могъл да искам.

34.

Наполеон се забави и това ме притесни. Когато дрехите ми изсъхнаха, грабнах лъка, вдигнах ципа на якето си догоре и излязох. Вятърът духаше откъм езерото право в гърба ми. Подсвирнах, но нищо не чух в отговор. Вдигнах яката си и тръгнах по дирите му нагоре по хълма, после по хребета над езерото. Зигзагообразните му стъпки ми подсказваха, че е гонил нещо. Вече трудно ги откривах, тъй като снегът бързо ги запълваше. Пресякох втория хълм и го забелязах близо до езерото, легнал неподвижно в червено петно на снега. Приблжих се и осъзнах, че снегът не беше единственото червено нещо. Заредих стрела и дебнешком минах зад него. Когато се приближих достатъчно, той ме чу и изръмжа, без да се обръща. Заобиколих го отдалеч, за да може да ме види. Огледах между дърветата наоколо, зад себе си и кротко му заговорих:

— Хей, момче. Аз съм. Добре ли си?

Той спря да ръмжи, но остана да лежи вкопчен в нещо, което някога е било бяла пухкава топка. Коленичих на няколко педи пред него.

Наполеон не беше нападател, той беше атакувал. Части от заек се виждаха изпод него. Бяха останали само чифт лапи и няколко кости. Надзърнах през рамо и го похвалих:

— Браво на теб, момче. Защо не хванеш още два и да ги донесеш в голямата къща ей там.

Той ме погледна, откъсна парче месо, сдъвка го, преглътна, изсумтя и облиза муцуна.

— Не те виня. Просто и аз съм гладен. — Изправих се. — Ще успееш ли да се върнеш сам?

Очевидно не му допадна моята близост, затова грабна остатъците от заека и ги отмъкна по-далеч от мен.

— Не бой се.

По пътя обратно имах време да помисля. Бяхме на топло и сухо, защитени от природните неволи, но се нуждаехме от храна и от начин

да се измъкнем. Сега повече от всякога. Ако внимателно разреждах супата, можеше да ни стигне за още ден. Иначе можеше да се каже, че бяхме намерили топло, сухо местенце, където да умрем.

Избрах различен маршрут на връщане. Далеч от езерото. Няколко пъти се натъкнах на следи от лосове. Няколко лоса. А единият явно бе по-едър от другите. Имаше и много заешки следи, които лесно се разпознават заради особения отпечатък на лапите. Лосовете също лесно се откриват, защото са големи животни и натискат дълбоко в снега.

Имах нужда да се упражнявам с лъка, но ако пропуснех целта си, стрелата щеше да се забие надолу в снега и можеше да не я намеря. Набързо щях да загубя всичките си стрели.

Върнах се до хижата ни, подкладох огъня, проверих как е Ашли, която се плискаше във водата като делфин и ме натири. Отидох до една от съседните постройки и измъкнах някакъв килим. Когато се прибрах, го сгънах на два и на три ката. Преметнах го върху една от пейките и забодох на него картонена чинийка. В центъра ѝ изрязах дупка с размерите на десет цента.

Помещението беше дълго около четиридесет метра. Нуждаех се от двайсина. Отброих стъпките, обърнах се и начертах ограничителна линия в прахта с подметката си. Заредих стрела, опънах тетивата, прицелих се, като си повтарях:

— Гледай в мерника, гледай в мерника, гледай в мерника — после: — Натискай. — Внимателно натиснах спусъка и запратих стрелата към мишената. Уцели хартията на десетина сантиметра над дупката. Заредих друга и последва същото бавно, плавно движение. Втората стрела се заби на косъм вдясно от първата. Изстрелях трета със същия резултат.

Трябваше да направя някои подобрения, затова свалих мерника надолу. Той представляваше малко кръгче, застопорено в кордата, през което се прицелвате. Изисква се да гледате през една и съща точка всеки път, за да имате едни и същи попадения. Поне така е на теория. Ако го свалите надолу, стрелата трябва също да лети по-ниско.

Така и стана. Само че не беше достатъчно далеч. Нагласих го отново, като този път стрелата отиде твърде далеч. Наместих го за пореден път, като направих параболатата на летене по-висока. След около трийсет минути можех да уцеля дупката от дваисет метра. Не

всеки път, защото не бях толкова уверен. Но от третия-четвъртия опит ставаше, ако успеех да се концентрирам и да не мърдам, улучвах дупката.

Ашли бе дочула раздвижването в стаята.

— Каква е тази дандания?

— Опитвам се да се увеличи шансовете ни да хванем вечеря.

— Да помогна с нещо.

Беше изпрала фланелката и гащите си и ги беше проснала на ребрата на отцедника зад главата си. Протегна ръце и ѝ помогнах да излезе. Уви се в кърпа и подпъхна единия ѝ край по типичния за жените начин. После затвори очи и се хвана за раменете ми.

— Зави ми се свят.

Облегна се на мен, опитвайки се да запази равновесие. Заговори със затворени очи:

— Чувала съм, че мъжете обичат да се заглеждат. Голата плът им въздейства. А ти как се справяш с това?

Обърнах я и я поведох към камината.

— Все още съм лекуващият ти лекар.

— Сигурен ли си? И лекарите са хора — усмихна се тя като слона в стъкларския магазин. — Не мога да стана по-гола, отколкото съм.

Ръцете и краката ѝ бяха покрити с наболи косъмчета, но беше чиста и ухаеше приятно. Тя се избърса с кърпата, вдигна едната ѝ ръка на рамото си, за да ме използва като патерица. Този път я отведох до шезлонга, който заради самата си конструкция поддържаше крака ѝ нависоко и облекчаваше напрежението в него. Бях напалил прекалено буен огън и в стаята беше станало твърде горещо. Открехнах вратата да разхладя, което стана много бързо.

Тя вдигна показалец, за да привлече вниманието ми:

— Бен? Не отговори на въпроса ми.

— Ашли, не съм сляп. Красива си, но не си моя. — Сложих още дърва в огъня. — А и... още обичам жена си.

Тя отново вдигна пръст.

— Полугола съм и лежа в този спален чувал, откакто ти ме постави в него. Виждах те гол няколко пъти. Всеки път, когато имах нужда, ти участваше. Така че... как се справяш с това? Притеснява ли те тази близост?

— Честно ли? — свих рамене аз.

— Честно.

— Не.

Тя ме погледна изненадано. Почти разочаровано.

— Значи изобщо не ти въздействам?

— Не съм казал това. Можеш много да ми въздействаш.

— Тогава какво точно казваш?

— Всички сме гледали филми, в които двама непознати се загубват в пустошта. И после, точно както в „Офицер и джентълмен“, накрая се озовават в обятията си на плажа. Луда, страстна любов, която заличава всичките им проблеми. На финала двамата вървят към залеза, хванати за ръце. Колене треперят, сълзи се лееят. Но това тук е самата реалност. Наистина искам да се измъкна оттук и да се прибера. При това искам и сърцето ми да си е цяло. Тази част от сърцето ми вече е заета. От Рейчъл. Няма нищо общо с това дали можеш, или не можеш да ми въздействаш. Дали ми въздействаш, или не.

— Значи през цялото време — от летището до катастрофата, после дотук, нито веднъж не ти е минало през главата да правиш секс с мен?

— Естествено, че ми е минавало.

— Объркваш ме.

— Да се изкушаваш и да го направиш са две различни неща. Ашли, не ме разбирай погрешно. Ти си изключителна. Невероятно хубава. Имаш тяло на гръцка богиня — макар че те предпочитам с избръснати крака — а и със сигурност си по-умна от мен. Всеки наш разговор приключвам с вързан език, дрънкам тъпотии, но някъде има един мъж на име Винс, който би искал да се държа подобаващо с теб. И когато някой ден го срещна, бих искал да съм постъпил точно така. Бих искал да мога да го гледам в очите с чиста съвест. Защото, повярвай, тайните причиняват болка. — Млъкнах и не откъснах поглед от нея. — Когато се измъкнем оттук, ти и аз ще се връщаме към преживелиците си сега, и двамата ще сме доволни, че съм се отнесъл почтено с теб. Искан ми се да се връщам към тези дни с леко сърце. — Започнах да чопля палците си. Чувствах се неловко. — Разделен съм със съпругата си заради нещо, което направих. Или, казано по-точно, заради нещо, което не направих. Сега се уча да живея с това. Секс с теб или с друга би задълбочил тази раздяла. И колкото и да е хубав

сексът, не би могъл да заглуши болката от раздялата. Опитвам се да си го напомням, когато...

— Когато какво?

— Когато... си мисля неща, които лекуващият ти лекар не би трябвало да си мисли.

— Значи си човешко същество.

— До голяма степен.

— Завиждам ѝ — промълви тя след кратко мълчание.

— Ти ми напомняш на нея.

— Как така?

— Ами... физически. Ти си слаба, атлетична, мускулеста. Предполагам, би могла да ме нокаутираш с един ритник.

Тя се разсмя.

— В интелектуално отношение — не бих искал да споря с теб. В емоционално — открита си. Казваш каквото мислиш, без да увърташ — изправяш се лице в лице с реалността. И си много силна, доказателството е чувството ти за хумор.

— А каква е най-голямата ми слабост?

Не исках да отговарям.

— Добре, не ми казвай. Каква беше най-голямата ти слабост преди раздялата?

— Онова, което беше нейната най-голяма сила.

— Кое точно?

— Любовта ѝ... към мен и близнаците.

— Как така?

— Поставя ни на първо място. А себе си — на последно.

— И това ли е слабост?

— Би могло да бъде.

— Затова ли двамата се разделихте?

— Не, но не ни помогна.

— А ти какво би предпочел?

— Бих предпочел тя да беше себична като мен — отвърнах, след като премислих.

Взех парче шперплат, метър на метър, изтупах го от прахта, положих го в скута ѝ и ѝ подадох кутията с пъзела.

— Пробвай да го наредиш. Картината е изтъркана, не се вижда какво е, но... може да убиеш скуката.

Тя отвори капака, изтърси парчетата и моментално отдели онези с равни краища.

— Искаш ли да помагаш? — попита ме тя.

— Никакъв шанс. Прилошава ми само като го погледна.

— Не е толкова зле. — Пръстите ѝ ловко обръщаха парчетата. — Просто се въоръжи с търпение. Накрая ще се получи.

— Ами ако не стане? — попитах, без да откъсвам поглед от бъркотията пред нея.

— Ще стане. Може би не както си го представяш, но ще стане.

— Нямам такова търпение.

— Съмнявам се.

— Не, благодаря — поклатих глава.

Снегът продължаваше да се сипе от схлупеното сиво небе, а температурите малко се промениха. Под билото на островърхия ни покрив прозорецът се бе заскрежил. Ледени кристали като паяжина покриваха стъклата.

Кракът на Ашли не ми харесваше.

— Можеш вече да ме наричаш Бедро-трепач.

Взех голяма тенджера и излязох навън, направих десетина плътни снежни топки с размерите на топки за тенис и се настаних до левия ѝ крак. Отместих пъзела, сгънах една кърпа и я подложих под крака ѝ, после започнах внимателно да правя кръгове около мястото на счупването с една снежна топка.

Тя примижа, хванала ръце зад тила си.

— Не ми харесва това.

— Потърпи пет минути. Щом изтърпне, ще те облекчи.

— Да, но точно сега не е приятно.

На четвъртата снежна топка спря да се оплаква. Отпусна се назад и се загледа нагоре през прозореца. Охлаждах крака ѝ почти трийсет минути. Освен зачервяването на кожата, нямаше друг видим ефект.

— Ще го правим на всеки час. Ясно?

Тя кимна. Продължаваше да не изглежда добре. Очите ѝ бяха кървясали, лицето ѝ пламтеше. Може да беше от банята, но имах чувството, че е от друго.

— Имаш ли някаква представа къде сме? — попита тя.

Разгънах така наречената ни карта и ѝ показах точката, където се намирахме.

Точно тогава чух Наполеон да драска по вратата, промуши се и влезе наперен като господар. Отиде до своето ъгълче на матрака, завъртя се в кръг, тръшна се, сви се на кравайче, пхна муцуна под лапичката си и затвори очи. По муцуната му още се виждаха червени петна, а стомахчето му изглеждаше пълно.

— Къде ли е бил?

— На закуска.

— Запазил ли е нещо и за нас?

— Говорих с него по въпроса, но няма нищо за нас.

— Не можа ли да вземеш нещичко? Да дръпнеш някое парченце?

— Искаш да му докоснеш храната, докато яде? — поклатих глава. — И ще останеш с половин пръст.

Тя погали коремчето му.

— Наистина изглежда кибритлия. — После ме погледна: — Е... какъв е планът?

— Днес ще изляза да обиколя. Ще видя дали мога да осигуря вечеря.

— А после?

— Е... трябва да се храним. Ще изчакаме да спре да вали.

— А после?

— Ще ядем, докато снеговалежът свърши, после събираме багажа и потегляме.

— Накъде?

— Още не съм стигнал до този въпрос. Отхвърлям проблемите един по един.

Тя отпусна глава назад и затвори очи.

— Информирай ме, когато измислиш всичко. Аз ще чакам тук.

Направих още десетина твърди топки и ги сложих по-далеч от огъня до стола. Нарязах ленти от едно вълнено одеяло и ги увих около ръцете си. Взех лъка.

— Ако не се върна до час, слагай лед на крака. Запомни, трийсет минути налагаш, шейсет почиваш.

Тя кимна.

— И пий вода.

— Да, сър.

- Не се шегувам. Трийсет на шейсет.
- Звучиш точно като лекаря ми.
- Това е добре.

Излязох навън. Вятърът духаше все по-силно и завихряше снега от земята в миниатюрни торнада, които танцуваха между дърветата и разлюляваха клоните им. Тръгнах нагоре по хълма зад лагера. Хребетът ограждаше езерото. От единия му склон беше езерото, от другия имаше долина.

Загледах се в разположението на лагера. Хора, скаути, който и да е, все трябваше някак си да идва дотук по някакъв начин, с нещо. Едва ли ги пускат с хеликоптери. Логично изглеждаше да идват пеш или с коне, но къде бяха пътеките? Щом сме в парка „Ашли“, където не се допускат коли, значи не сме прекалено навътре. Иначе никой не би могъл да се добере до мястото.

Поех на юг и не след дълго я открих. Тясна, лъкатушеща, затрупана със сняг пътека, достатъчно широка да се движи по нея конски впряг, която отвеждаше надолу, далеч от езерото, през една клисура в долината зад нас. Естествено, не биха довели пеш деца с багаж през целия щат дотук. Може би няколко километра, не повече. Освен ако лагерът не беше на скаутите орли, в което се съмнявах. Базата беше прекалено голяма за техните цели. Изглеждаше предназначена да обслужва много повече хора.

Стана ми студено. Вълната вършеше по-добра работа от разнищения деним, но лентите не можеха да ме предпазят от студа. Трябваше да се връщам при огъня.

Ашли спа през по-голямата част от деня, въпреки че аз продължих да налагам крака й с лед. Понякога това я събуждаше. Друг път — не. Сънят бе най-добрия лек за нея. Всяка минута сън беше като депозит в банка, откъдето щеше да тегли енергия, когато потеглехме от лагера. А това, интуицията ми подсказваше, щеше да стане скоро.

Късно следобед, когато светлината гаснеше и сивото стана по-сиво и по-мрачно, аз се измъкнах с лъка и поех отново към хребета, където бях забелязал множеството следи. Покатерих се сред клоните на една трепетлика и седнах. Заради студа трудно се задържах неподвижен. Преди мръкване с крайчеца на окото си долових

движение на нещо бяло. Огледах снега. Нещото мръдна отново и фокусирах картината.

Шест заека стояха на около двайсетина метра от мен. Бавно издърпах тетивата, прицелих се в най-близкия. Дръпнах докрай, задържах дъх, прицелих се през мерника и натиснах спусъка. Стрелата улучи заека в гърба и го прекатури. Останалите не помръднаха. Заредих втора стрела, дръпнах докрай, съсредоточих се отново и пуснах.

Прибрах се с два заека, нанизани на зелени клони от трепетлика и ги окачих над огъня.

Ашли седеше на шезлонга с пъзела на скута си и попита:

— Само два ли?

— Стрелях по три.

— Какъв беше проблемът?

— Единият мръдна.

— И?

— Нали знаеш... ако имаш такъв процент попадения в главната лига, те записват в Залата на славата.

— Този път ще оставя номерът да мине.

Сготвих заешкото на бавен огън, дори намерих малко сол в килера.

Ашли ръфаше бутче с омазана уста, месото в една ръка, купа супа в другата, ухилена до уши.

— Добре си приготвил заека.

— Благодаря. Ще е наистина добре, ако и аз го потвърдя.

— Знаеш ли... — не спираше да бърбори тя с пълна уста. — Няма вкус точно на пилешко.

— Кой ти каза подобно нещо?

— Никой, просто всичко има вкус на пилешко. — Тя тръсна глава и измъкна от устата си малко кокалче. — Но не. Не е вярно. — Извади още едно по-малко кокалче. — Откакто се мотая с теб, всъщност нищо няма вкус на пилешко.

— Благодаря.

* * *

Трийсет минути по-късно между нас имаше само чиния с камара кокали и две празни купи. Лежахме преяли. От всичко най-много ми хареса солта. И предвид огромните усилия и потта, която се изля от мен откакто катастрофирахме, имах нужда от всички електролити, до които можех да се добера. Засега солта щеше да свърши работа.

Тя посочи с глава кутията „Монопол“ на масата.

— Една игра?

— Отдавна не съм играл.

— И аз.

След три часа тя притежаваше три четвърти от дъската, хотели и разни имоти, а аз бях на ръба на фалита, тъй като се налагаше да плащам наеми на всяко хвърляне на зара.

— Бива си те.

— Като деца понякога играехме.

— Понякога?

— Е, добре де... може би често. — Тя хвърли зара. — И какъв е планът?

— Ами, мислех си да изчакаме снегът да спре и после да видим дали...

Взе да брои ходовете по дъската.

— Не говоря за нашия план да се измъкнем оттук. А за този, когато се върнеш вкъщи. Планът за теб и жена ти.

Свих рамене.

— Хайде де. Изплюй камъчето.

— Аз...

— Заекването няма да те докара доникъде.

— Ще ми позволиш ли да се вместя с някоя дума.

— Давай. Какво ще предприемеш и какво правиш по въпроса? Готин тип като теб не може да е чак толкова зле.

— Сложно е.

— Така ли? Добре дошъл на Земята. Тук всичко е сложно. Та какво й каза?

— Казах това-онова.

— Да, и ти като всички останали. Какво по-точно?

— Думи, които не мога да върна назад.

— Защо не?

— Защото те са... тя е... — затворих очи и поех дълбоко въздух.

— Откровен ли беше?

— Да, но това не означава, че бях прав.

— Рано или късно ще трябва да откриеш картите си. Опитвам се да ти помогна. — Тя посочи диктофона. — Много по-добре си говориш с онова нещо, отколкото с мен.

— Предупредих те още в началото.

— Не че много си казал досега. Защо така?

— Може би вече няма нищо за казване.

— Знаеш ли... каквото и да кажеш, винаги можеш да си вземеш думите назад. Имам предвид, какво толкова лошо може да е станало? Все пак са просто думи.

Обърнах се да подклада огъня, загледан в пламъците. Прошепнах едва чуто:

— Казват, че дума дупка не прави, но ако искаш да нараниш някого... и то дълбоко, използвай думи.

Ашли спа неспокойно, говореше в съня си. Мина полунощ и станах, хвърлих още дърва в огъня. Отметнах чувала от крака ѝ и прокарах ръка по бедрото. Отокът беше спаднал, кожата не беше така опъната. Все добри признаци. Наблизо до нея, на парчето шперплат, парченцата от пъзела вече оформяха картина. Все още не си личеше каква. В единия ѝ край се виждаше заснежената планина.

Светлината на огъня огряваше тялото ѝ. Дълги крака. Единият свит. Другият изпънат. Лежеше отпусната. Наболите косъмчета по прасците ѝ и завъртените по бедрата ѝ подсказваха колко време е минало от катастрофата. Главата ѝ беше килната на една страна. Фланелката висеше около врата ѝ. Бикините — на хълбоците ѝ.

Докоснах слепоочието ѝ. Отметнах кичур коса зад ухото ѝ. Прокарах пръст надолу по врата ѝ, по ръката. Чак до върховете на пръстите ѝ. Кожата ѝ настръхна.

— Ашли...?

Тя не помръдна. Не отговори. Пращенето на огъня заглуши шепота ми.

— Аз...

Тя обърна глава, вдиша дълбоко, после издиша бавно и продължително. Очите ѝ се движеха наляво-надясно под клепачите ѝ.

Не можех да изрека признанието си.

35.

След седмица бяхме отново в лекарския кабинет. Ти повърна във всяко кошче за боклук, което видяхме между колата и кабинета. Чувствах се ужасно. Когато ти го признавах, ти ми отвърщаше: „Така и трябва. Ти ми причини това“.

Нямаше спор по въпроса.

Бременността с близнаци изискваше по-честа ултразвукова диагностика. Триизмерна. Лекарят ти искаше да е сигурен, че сме във форма. А предвид позицията ми в болницата, той имаше усещането, че се грижи за свой човек. Добро преимущество.

Повикаха ни отново. Още желе от тубичката. За пореден път стикът се плъзна по корема ти. Включиха монитор и чувахме сърдечните тонове. Двойни. Всичко е нормално. Нали?

Не е ли?

Сестрата прекъсна прегледа, отдръпна се, мина още веднъж със стика и каза:

— Веднага се връщам.

Деветдесет секунди и три часа по-късно лекарят ти Стив влезе в стаята със зле прикрито притеснение. Огледа екрана, кимна, преглътна и те потупа по крака.

— Шийла ще ти пусне няколко изследвания. Когато приключите, елате в кабинета ми.

— Стив — намесих се аз, — умея да чета езика на тялото. Какво има?

Опита се да се измъкне. И това бе лоша новина.

— Може би нищо. Първо да видим резултатите.

Аз бих казал същото, ако се опитвах да измисля начин как да съобщя лоша новина. Двата сърдечни тона се чуваха съвсем ясно.

Ти се обърна към мен. Разпери ръце над корема си.

— Какво казва?

Поклатих глава и последвах Стив в коридора.

Той се обърна.

— Нека да видим резултатите. Ще ви чакам в кабинета си.

Нямах нужда от повече обяснения. Изражението му казваше много неща.

Седнахме срещу него. Измъчваше се. Стана, заобиколи бюрото и придърпа стола си. Тримата седяхме в триъгълник.

— Рейчъл... Бен... — Очите му шареха. Не знаеше кого от двама ни да погледне. Пот изби по лицето му. — Имаш... частично отлепване на плацентата.

— Какво означава това? — погледна ме Рейчъл.

— Означава, че плацентата ти се е отделила от стената на матката — обясни той вместо мен.

— И? — попита ти и кръстоса крака.

— И... виждал съм и по-големи отлепвания, но и това не е малко.

— Значи... казваш, че...?

— Трябва да си постоянно на легло.

— Страхувах се, че ще кажеш точно това. — Ти скръсти ръце на гърдите си.

— Да му дадем време. Ако успеем да го забавим или дори да го спрем, всички ще сте добре. Няма нужда от паника.

В колата на път за вкъщи ти докосна рамото ми:

— Какво всъщност означава това, докторе?

— Че трябва да се отдадеш на бродерии и да си намериш около стотина филма, които някога си искала да гледаш. Може би и да прочетеш няколко десетки книги.

— Ще се справим ли?

— Ако не се отлепва повече.

— А ако се отлепва?

— Тогава ще му мислим.

— Но...

— Мила... прескачаме препятствията едно по едно, става ли?

36.

Дневната светлина, която се процеждаше през боровите клони и осветяваше снежната повърхност, ме завари да пъпля по хребета. Снегът продължаваше да се сипе. Вече беше натрупало още метър. Придвижвах се бавно, едва-едва. Без снегоходки беше направо ужасно. Засега снегът бе сух и пръхкав. Все още беше твърде студено, за да е лепкав. Но ако се затоплеше, условията щяха да станат изключително тежки.

Вървях около час, ала не видях нищо. На връщане слязох от хребета и поех между дърветата. Докато приближавах триъгълната хижа отзад, забелязах осма сграда, която преди съм пропуснал. Помалка, приличаща на плевня. Единственото забележително нещо беше върхът на комина, стърчащ през снега. Иначе цялата сграда беше затрупана.

Заобиколих я в опит да открия входната врата. Започнах да разривам снега и да почуквам. Попаднах на бетонна стена без врата. Минах от другата страна и продължих да копая. Отново не намерих врата, но открих прозорец. Изринах снега около него и се опитах да го вдигна, но напразно.

Ритнах единичното стъкло и то се разби на парчета, които се посипаха вътре по пода. С бравичката свалих острите парчета, останали по рамката, и пропъльзах през дупката.

Беше нещо като склад. Стари седла, юзди и стремена висяха, окачени на стената. Риболовни макари „Зебко“ без влакно по тях. Всякакви сечива, чукове, пили и няколко отвертки. Ръждясал нож. Няколко буркана с ръждиви пирони от всевъзможни размери. Огнище с духало, където ковач би могъл да подковава коне. Всичко това приличаше на работилница с всичко необходимо за поддръжката на лагера. На отсрещната стена висяха няколко стари гуми, които ставаха за АТВ. Няколко туби, дори верига. Зачудих се. Ако това е вярно, ако можеха да дойдат дотук с високопроходими четириколесни мотори,

значи трябва да сме близо до границата на „Ашли“. Което означаваше, че сме по-близо до път, отколкото си представях.

Част от мен искаше да се радвам. Да отпусна душа. Въображението ми да се втурне през заешката дупка на възможностите. Но ако го направех, и ако Ашли го прочетеше по лицето ми, и ако тя също се развълнуваше, а нито една от надеждите ми не се оправдаеше, тогава... фалшивата надежда би била по-лоша от никаква надежда.

Продължих да оглеждам. Дори намереното не обясняваше как докарват всичко тук. Какво ли всъщност бе докарало целия този багаж? Тенджери, тигани, храна, покъщнина. Тогава вдигнах поглед.

Над главата ми на рафтове лежах шест или осем сини пластмасови шейни за теглене на оборудване зад снегомобил или АТВ, или кон. Бяха с различни размери. Свалих едната. Беше дълга около два метра, достатъчно широка да легне в нея човек, отдолу имаше плъзгачи за по-леко превозване по снега и не тежеше повече от двайсет килограма.

Обърнах я ребром, изкарах я през прозореца и тъкмо се канех да го прескоча, когато вдигнах поглед за последен път. Там, най-отгоре над шейните имаше няколко чифта снегоходки. За малко да ги пропусна. Този път сърцето ми запрепуска. Някой ги бе прибрал там, което означаваше, че този някой е дошъл с тях дотук, а щом е могъл да го направи, значи...

Общо четири чифта. Бяха покрити с прах, стари, а мрежите им се бяха втвърдили и се пукаха, но рамките и подпорите бяха здрави. Леки. Намерих чифт, който ми стана, завързах ги на краката си и се върнах до островърхата хижа, дърпайки шейната.

Ашли се размърда и хвърли поглед през рамо.

— Какво е това?

— Синята ти колесница.

— А онова, впрегнатото в нея, кон ли е?

— Много смешно.

Свалих хомота от старата шейна и го прикрепих към новата. С нея можех да създам по-голямо удобство за Ашли.

— Ще се наложи да продължиш с тази.

— Това означава, че ще трябва да ти гледам задника през цялото време.

— Е... поне онова, което е останало от него.

— Какво пък... Ако не си водач на глутницата, гледката пред очите ти винаги ще е една и съща.

Стана ми приятно да чуя, че чувството й за хумор се върна.

Същия следобед продължихме да играем на „Монопол“. Или по-точно Ашли продължи да поглъща недвижими имоти и да ме изцежда с безумни наеми. По едно време, докато разклащаше зара в шепите си, каза:

— Потъваш, загубеняко.

Хвърли осмица, така попадна точно върху моите няколко мизерни имота.

— Някой казал ли ти е, че си твърде напориста?

— Не, какво те кара да мислиш така? — Тя се облегна назад с тържествуваща усмивка.

До късния следобед вече бях ипотекирал всичките си имоти и единствено се надявах да премина през старта, за да спечеля двеста долара, преди тя, банката, да ми отнеме и последното нещо, което притежавах, и да свали ризата от гърба ми.

Така и не успях. След последния ми несполучлив ход тя се смя като хиена цели десет минути.

Час преди мръкване поставих пъзела в скута й и казах:

— Ще се върна.

Вързах снегоходките на краката си и тръгнах по хребета, за да търся някаква храна. Снегът се сипеше. Продължаваше да трупа. Обгръщаше света с тишина. Заглушаваше всеки звук. Оглушителна тишина.

Мина ми през ум колко се бе променил животът. Без телефони, без гласова поща, без аларми, без имейл, никой не ми пращаше съобщения през болничния интерком, без новини, без радио. Единствените шумове, които се носеха около нас, бяха пращането на огъня, гласът на Ашли и дращането от ноктите на Наполеон по бетонния под.

Хванах се, че от всички тези шумове се заслушвах само в един.

Вървах трийсет минути, може би километър, и попаднах на множество следи в един пролом. Снегът беше изпотъпкан. Притаих се

под близката трепетлика и зачаках. Не след дълго се появи лисица. Изтича през пролома и изчезна, преди да успея да опъна лъка. Скоро след нея пристигна кошута, но тя ме надуши, вирна опашка, силно измуча, удари с крак по земята и побягна със скоростта на светлината. Тогава осъзнах, че прикритието ми под трепетликата не е особено сполучливо, предвид вятъра. Или това, или животните надушваха сапуна. Ловуването не е толкова лесно занимание, колкото изглежда по телевизията.

Почти се стъмни и реших да изчакам още пет минути. Дотича заек. С големи подскоци прекоси пролома и тръгна нагоре по хълма. Скочи два пъти по височината, спря се, надуши ме и в същия миг пуснах стрелата. За наш късмет, този път не пропуснах.

Белотата на снега създаваше меко сияние по пътя ми обратно, докато целех старите си стъпки. Наполеон отново бе изчезнал, Ашли спеше в шезлонга си. Пъзелът лежеше в скута ѝ. Кипнах вода, запарих пакетчетата чай за последен път, както изглеждаше, и седнах до нея, за да въртя заека над огъня.

Когато беше добре опечен, тя се събуди и започнахме бавно да се храним. Дъвчехме всяка хапка по-дълго от нормалното, за да уталожим чувството за глад. Месото едва би нахранило един човек, какво остава за двама.

Наполеон се върна скоро след това. Все повече го харесвах. Беше търпелив, верен и умееше да се грижи за себе си. Влезе, облизвайки муцуна, изпоцапана в червено, а коремчето му изглеждаше добре натъпкано. Отиде на мястото си на матрака, завъртя се в кръг и се катурна, като вирна предна лапа във въздуха. Погалих го по корема и той рефлексно заподритва с единия си крак.

— Радвам се, че си намира храна. Бях започнала да се тревожа за него — обади се Ашли.

Когато се наведох, диктофонът се изплъзна от джоба на ризата ми. Тя го забеляза и ме попита, без да ме поглежда:

— Държат ли още батериите?

— Благодарение на летището батериите не са проблем.

— Не беше ли на летището доста отдавна, преди цял един живот.

— Така е.

— Батериите са същият размер като разказите ти — усмихна се тя.

— Много смешно.

— Е... какво толкова й разказваш?

Не отговорих.

— Прекалено лично ли е?

— Не.

— Тогава какво?

— Ами... разказвам й за снега и за безумната ситуация, в която се намираме.

— Обясняваш й, че не ти допадам като спътник?

— Не. Като изключим, че се налага да те тегля през целия щат Юта, иначе си страхотен спътник.

— Няма спор — разсмя се тя. — Защо не й кажеш с какво точно ти липсва?

Призрачна лунна светлина проби облаците, проникна през прозореца и хвърли сенки по бетонния под.

— Вече съм го направил.

— Сигурна съм, че не си й казал всичко.

Замислено заобръщах диктофона в ръката си.

— Казал съм й много неща. Защо ти не ми разкажеш с какво ти липсва Винс?

— Да видим... липсва ми машината му за капучино, миризмата на мерцедеса му, безупречната чистота на ергенския му апартамент... гледката от балкона нощем наистина си я бива. Ако „Брейвс“ имат мач, виждаш светлините на стадиона „Търнър Фийлд“. Боже... какво не бих дала за един хотдог сега. Дори бих се примирила с някой от онези гигантски брецели. Какво друго? Липсва ми смехът му и навикът му да ми се обажда по всяко време. Дори когато е много зает.

— Сигурно си още гладна?

— Не... защо го казваш?

След като заспа, аз дълго останах да лежа буден. Беше ми разказала много малко за Винс.

37.

Измина месец. Ти беше готова на всичко и спазваше стриктно инструкциите. Едва дочака следващия ултразвук. Отидохме в болницата и Стив ни посрещна в кабинета си. Сестрата те намаза с желе и той се загледа в екрана с присвити очи.

Жената спря да движи стика, обърна се и го погледна. С безизразно лице. Ти беше единствената, която не разбираше какво става. Попита ни:

— Някой няма ли да вземе да ми обясни?

Стив ти подаде салфетка и хвърли поглед към сестрата, която излезе от стаята. Помогнах ти да избършеш гела и да седнеш.

Стив се облегна на стената и започна.

— Отлепването се е увеличило. Много. — Чудеше се къде да дене ръцете си. — Това не означава, че няма да имаш повече деца, Рейчъл. Просто е аномалия. Ти си здрава и ще можеш да имаш още деца.

Ти ме погледна неразбиращо, затова се заех да ти превеждам.

— Скъпа... отлепването се е... влошило. Все едно виси на конец.

— Добре ли са бебета ми? — обърна се ти към Стив.

— Засега.

— Получават ли хранителни вещества?

— Да, но...

Ти вдигна двете си ръце като два стоп знака.

— Но към сегашния момент те добре ли са?

— Да, но...

— Но какво? Какво още има да говорим? Оставам на легло. Наемам стая в тази болница. Правя нещо. Каквото и да е.

Стив поклати глава:

— Рейчъл... ако се откъсне...

— Но засега не е — упорстваше ти.

— Рейчъл... ако сега си в родилното отделение и се подготвям за раждането, и плацентата ти се отлепи, не съм сигурен дали ще

имам достатъчно време да извадя бебетата и да спра кървенето до смърт. Животът ти е в опасност. Налага се да махна бебетата.

Ти го изгледа сякаш е загубил ума си.

— Къде ще ги сложите?

— Знаеш какво имам предвид — сви рамене той.

— Няма да ти позволя да направиш нищо подобно.

— Тогава... нито един от вас няма да оцелее.

— Какви са шансовете ми? Кажете ги в проценти?

— Ако веднага те откараме на операция, шансовете са доста добри. В противен случай процентът се срива.

— А ако не...?

— Дори да те държим под постоянен мониторинг, ще разберем, когато стане твърде късно. Отлепи ли се, вътрешният кръвоизлив ще...

— Но има вероятност, ако лежа напълно неподвижно през следващите, колко... четири седмици, да стигна до цезарово сечение и да се приберам вкъщи като щастливо семейство, с две кошарки, два бебефона и двама много уморени родители? Е? Възможно ли е?

— При напълно неподвижно лежане теоретично е възможно, но не е много вероятно. Би имала по-големи шансове в някое казино във Вегас. Трябва да разбереш, че това е като да обикаляш с капсула цианид в стомаха си. Счупи ли се, не можем да я възстановим.

— Моите деца не са цианид.

— Рейчъл...

Ти вдигна пръст във въздуха.

— Имаме ли някакъв шанс изобщо?

— На теория, да... но...

Ти посочи към екрана.

— Виждала съм лицата им. Вие ми ги показахте на вашия страхотен триизмерен екран, с който толкова се гордеете.

— Държиш се неразумно.

— До края на живота си ще ги виждам, щом затворя очи. Ще се терзая защо съм ти позволила „да ги махнеш“, а се е оказало, че грешиш и те са могли да оцелеят. Ако не беше се намесил с твоите мрачни предсказания, са щели да останат с нас.

Той не отвърна на думите ти. Просто ме погледна. Повдигна рамене и каза:

— Рейчъл... на този етап, те са само... сбор от клетки.

Ти взе ръката му и я притисна на корема си.

— Стив, искам да се запознаеш с Майкъл и Хана. Те се радват да се запознаят с теб. Хана свири на пиано. Може да е следващият Моцарт. А Майкъл е математик виртуоз и бегач като баща си. Уверен е, че може да изнамери лек против рака.

Стив поклати глава.

Двамата не можехте да се разберете. И аз не можех да помогна.

— С какво време разполагаме — намесих се. — Имам предвид, реалистично, за да вземем решение... когато страстите се поохладят.

— Това ще е първото нещо, което бих обсъдил утре сутрин. — Той се обърна към теб. — Ще имаш и други деца. Няма да се случи втори път. Това е грешка на природата. Можеш да пробваш веднага.

Ти положи длан на корема си.

— Стив... това не е грешка на природата. Това са нашите деца.

По пътя към дома мълчахме. Ти седеше, обгърнала корема си с ръце и кръстосала крака.

Паркирах колата и се доближих до теб на верандата. Бризът развяваше косата ти.

— Скъпа, нека те отведе да си легнеш — започнах аз.

Ти кимна и се облегна на мен. Стояхме загледани във вълните. Океанът започваше да бушува. Тишината можеше с нож да я режеш.

— Знаеш ли... шансовете ти не са особено добри.

— Какви са точно?

— Бих казал, по-малко от десет процента.

— Какво казва Стив?

— Според него не са и толкова.

— Преди седемдесет и пет години този въпрос изобщо не е стоял. Хората не са имали толкова информация.

— Права си — съгласих се. — Но сега не живеем в годините на Голямата депресия. А точно в този момент. И дали благодарение на, или въпреки съвременната медицина разполагаме с технология, която ни предоставя шанс.

— Бен... — ти килна глава, — ние направихме своя избор. В такава нощ, преди пет месеца. Тогава поехме риск и сега поемаме

риск.

Прехапах устна.

Ти хвана ръката ми и я постави на корема си.

— Виждам лицата им. Майкъл има твоите очи, а Хана — моя нос... Знам как ухаят, с кое ъгълче на устните си се усмихват, дали ушите им са сраснали, познавам бръчиците по възглавничките на пръстите им. Те са част от мен... от нас.

— Това е егоистично.

— Съжалявам, че го приемаш по този начин.

— Десет процента са нищо. Смъртна присъда.

— Те са искрица надежда. Вероятност.

— Искаш да разчиташ на искрица?

— Бен, няма да се правя на Господ.

— Не те карам да се правиш на Господ. Моля те да му позволиш да реши проблема. Остави господните дела на Господ. Виждал съм всичките му изображения. Исус с всички деца. Позволи му да има още две. Ще ги видим, когато отидем при тях.

— Единственият начин да вземе тези двете — обърна се ти към мен — е да ме вземе с тях. — Лицето ти се обля в сълзи. — Кажу ми наистина, какъв процент би бил достатъчен за теб? Какъв процент би приел Стив?

— Някъде около петдесет — отвърнах.

— Винаги има надежда — промълви ти и погали лицето ми.

Завладя ме гняв. Ярост. Не можех да променя мнението ти. Точно онова, което обичах в теб — острата ти като бръснар концентрация, непоклатимата сила, сега се изправяха срещу мен. И в този момент ги мразех.

— Рейчъл... няма надежда. Ти се правиш на Господ.

— Обичам те, Бен Пейн.

— Тогава докажи го.

— Това и правя.

— Не ме обичаш. Дори тях не обичаш. Обичаш само идеята за тях. Ако ги обичаше, вече щеше да си в операционната.

— Обичам ги заради теб.

— Забрави за тях. Не ги искам. Заминавай. Ще си направим други.

— Не искаш да кажеш това.

— Рейчъл, ако зависеше от мен, вече да си в операционната.

— Абсолютно сигурен ли си, че ще се отлепи?

— Не, но...

— В този момент бебета ми живи ли са?

— Рейчъл... през последните петнайсет години от живота си уча медицина. Това, което ти казвам, е много вероятно. Не е детска игра. Може да те убие. Ще умреш и ще ме изоставиш сам.

Ти се обърна и ме погледна с удивление.

— Бен... няма гаранции. Това е рискът, който поемаме. Който вече сме поели.

— Защо си толкова упорита? Помисли за другите вместо за себе си поне за минутка. Защо си толкова себична?

— Бен... не мисля за себе си. Някой ден ще го разбереш.

— Е... със сигурност не мислиш за мен.

Преоблякох се, завързах маратонките си и треснах вратата, като едва не изкъртих пантите.

Отидох да тичам. Петстотин метра нататък по плажа се обърнах. Ти стоеше на верандата, облегната на перилата. Наблюдаваше ме.

Виждам те всеки път, щом затворя очи.

И всеки път, когато стигна до този момент в разказа си... не съм сигурен как да продължа нататък.

38.

Още два дни изминаха. Три седмици от катастрофата. В един момент ми се струваха като цяла година. В друг — само ден. Странно усещане. Място, на което времето едновременно препускаше и се точеше.

Събудих се напълно отмалял. Хванах главата си с ръце. През последните два дни ядохме заек и два лалугера. Дребна работа. Сега не изразходвахме много енергия, но и не си набавяхме нова. Имах нужда от голямо количество калории, ако исках да измъкна и двамата ни оттук. В малката хижа бяхме на безопасно и топло място. Подклаждането на огъня, придремването и играта на „Монопол“ изискваха малко енергия. Но впрегних ли се в хомота, прекрачех ли прага, всички надежди се изпаряваха. С този студ, треперенето, вятъра, снежните виелици, потенето и физическото усилие, никога не бих се справил на празен стомах.

Трябваше ни храна за няколко дни напред поради простия факт, че не можех да тегля шейната, да се грижа за Ашли и да ловувам едновременно. Трябваше да ловувам сега, да замразявам месото, за предпочитане да натрупам запаси за седем дни и чак тогава да потеглим. Да тръгнем, без да сме подготвени, означаваше да се изложим на опасност от измръзване и гладна смърт.

И бездруго бяхме на крачка от нея.

Ашли се събуди скоро след мен. Протегна се и заяви:

— Все се надявам, че като отворя сутрин очи, ще видя, че си ни измъкнал от това място, че сме в света, където нощем се чува свиренето на влаковете, където ароматите на „Старбъкс“ ме омайват на път към офиса и където най-важните ми битки са с гнева по шосетата и телефона ми, който звъни по-често, отколкото бих искала, и където... — размърда се с болезнено изражение — съществува „Адвил“. И... — разсмя се тя — където се намират еднократни самообръсначки и крем за бръснене.

Вече бях привикнал към този смях. Почесах се по лицето, обрасло с гъста брада.

— Амин за всичко това.

Тя отново легна.

— Давам хиляда долара за бъркани яйца, печена филийка, настъргано сирене — много сирене — и пикантна наденица. — Ашли вдигна пръст във въздуха. — Накрая кана кафе и датска бутерка с крем.

Отидох в кухнята да кипна вода. Стомахът ми стържеше.

— Не ми помагаш особено.

Захванах се да масажирам краката на Ашли, окуражен от видимо доброто им оросяване и липсата на оток. Настаних я на шезлонга и ѝ казах:

— Ще отсъствам цял ден. Може да се върна по тъмно.

Тя кимна разбиращо, гушна Наполеон в скута си, а аз оставих пъзела до нея. Сложих спалния чувал в раницата си, завързах снегоходките, взех лъка и брадвичката и потеглих към брега на езерото. Взех и макарите на Гроувър, в случай че остане време да хвърля въдица в езерото.

Бе излязъл вятър, който навяваше снега. Дребни ледени снежинки се въртяха и бодяха лицето ми. Заобиколих езерото и се насочих към мястото, където бях забелязах женския лос и малкото ѝ преди няколко дни. Малкото щеше да ни храни цели две седмици.

Вървах по брега и заложих два капана там, където следите показваха оживено движение на животни. Нарязах клони и разхвърлях парчета дърва, за да стесня пътеката, после закачих примки точно над повърхността на снега.

Когато стигнах до отсрещния бряг, попаднах на голяма площ отъпкан от лосове сняг. Следите не отвеждаха в определена посока, а подсказваха, че животните са стояли и са се хранили. Не беше трудно да се досетя. Лосовете отиват на езерото и се хранят с клонки, провиснали там, където лете се плиска водата. Снегът и замръзналата в лед вода им позволяваха да се добират до повече клони.

Имах нужда от прикритие, място, където да се приютя. Езерото бе оградено от борове, смърчове, ели и трепетлики. Избрах си една трепетлика близо до следите — на около трийсетина метра от мястото,

където идваха да се хранят. Клоните на дървото се свеждаха до земята. Изрязвах част от тях и ги преплетох с останалите, за да ги сгъстя и животните да не могат да ме виждат отзад, после изкопах снега около ствола и го натрупах под клоните. Така изградих заслон срещу вятъра и удобно прикритие. Под дървото имаше няколко големи камъка. Дотъркалях единия под клоните, за да седна на него и да се облягам на ствола. Оформих малък прорез пред себе си, заредих стрела в лъка, пъхнах се в чувала си до гърди и дългото чакане започна. По обед уцелих заек, взех го и го зарових в снега до себе си. Следобедът напредваше, без да съм видял нищо, затова подремнах и се събудих преди мръкване.

Когато се стъмни, тръгнах да се прибирам. Не беше трудно да намеря пътя обратно. Внимавах дърветата да са винаги от дясната ми страна, а просторната, бяла открита зона — отляво. Първият капан си стоеше непокътнат, вторият бе поместен, но празен, което ми подсказа, че нещо се е блъснало в него. Заложих го отново и се повлякох към хижата, като осъзнах, че трябва да увеличи шансовете си. Нещо като тото. Ако толкова ти се иска да спечелиш, пускай повече фишове.

Почистих заека и го нанизах на пръта над огъня. Измих ръцете и лицето си, и след около час ядохме. Ашли, за разлика от мен, беше в настроение за приказки. Резултат от целодневното й самотуване. А аз бях останал сам с мислите си и един-два въпроса, на които не можех да отговоря.

— Изглежда, не ти се говори? — усети ме тя.

Бях приключил с вечерята и размотавах парчета от макарата на Гроувър за нови примки.

— Съжалявам. Не ме бива да правя няколко неща едновременно.

— Ти ръководиш спешното отделение в твоята болница, нали?

Кимнах.

— Значи се занимаваш с по няколко случая наведнъж?

Пак кимнах.

— Значи добре се справяш с няколко задачи едновременно. Какво не е наред?

— Да не би да ме интервюираш за някоя статия?

Тя повдигна вежди. Типичният женски знак за „Чакам“.

Кордата беше светлозелена на цвят и добре се сливаше с клоните. Трябваше да се получи. Отрязвах дванайсет еднакви парчета,

всички с дължина около два и половина метра, и ги вързах на хлабав възел. Седнах на спалния си чувал и кръстосах крака.

— Намираме се на кръстопът.

— Мисля, че е така, откакто падна самолетът.

— Вярно, но този път е по-различно.

— В какъв смисъл?

Свих рамене.

— Да останем или да тръгнем. Тук имаме подслон, топлина, може някой да ни открие, но според мен е по-вероятно това да стане след два-три месеца. Ако потеглим, рискуваме подслона и храната, а не знаем колко дълго ще вървим. Ако си набавим хранителни запаси, можем да ги обработим тук, да ги опаковаме и евентуално да изкараме две-три седмици на път. Новата шейна ще се движи по-леко, снегоходките ще ми вършат работа, но...

— Но какво?

— Оставаме с една голяма неизвестна.

— Каква?

— Колко далеч отиваме? Не знаем дали трябва да извървим двайсет километра или петдесет, или повече. Вали не знам откога си, натрупало е дванайсет сантиметра нов пръхкав сняг, лавините ще са постоянна заплаха, и...

— Да...?

— Ами ако те изведе оттук и накрая и двамата загинем, или пък, ако останем тук, може да извадим късмет и да дочакаме спасение.

— Виждам, че си затънал до гуша.

— Аз ли?

— Да, ти.

— Не аз решавам за нас. Двамата решаваме.

Тя затвори очи.

— Да го обсъдим утре сутрин. Не е нужно да решаваш точно сега.

— Казах ти. Не аз решавам. Ние решаваме.

— Ще поспя — усмихна се тя. — Кажи ми решението си утре сутрин.

— Не ме слушаш.

Тя измъкна Наполеон изпод мишницата си и се зави с чувала до брадичката.

Само огънят осветяваше хижата. Хвърлих още дърва. Поне от тях имахме много.

— Информирай ме, когато преодолееш задръжките си да признаеш какво точно те тревожи.

Почти долавях усмивката в гласа ѝ. Почесах се по главата.

— Току-що го направих.

— Не. Не си. Още си е там. — Тя посочи към вратата. — Защо не идеш да се поразходиш. Вземи си и диктофона. Като се върнеш, вече ще си разбрал.

— Обичаш да... дразниш.

— Опитвам се да бъда нещо повече от дразнител. А сега иди се разходи. Ще бъдем тук, когато се върнеш.

39.

Имаш ли нещо общо с всичко това? Не знам как го направи, но се обзалагам, че ти си я настанила до мен в самолета. Не съм сигурен какви ми ги говори. Е... може би донякъде се досещам, но това не значи, че е права. Добре де, права е. Ето. Признавам — права е. И аз отново се връщам на тази тема, защото от устата ми не може да излезе онова, което се върти в главата ми.

Вие двете сигурно сте доволни.

Но какво се очаква от мен да направя? Не съм ловувал сериозно, откакто дядо ме заведе на училище. Е, може би по някоя птичка тук и там. Няколко пъти съм излизал за сърни. Но никога не е било от значение. Тогава не беше от значение. Просто си висяхме. Дядо ме водеше на лов, защото не го бе правил с баща ми, когато е бил дете, и затова той бе станал мижитурка. Аз се превърнах в дядова утеха. Нямах нищо против. Обичах го. Той ме обичаше. И станяхме приятели, а и това ме спасяваше от опеката на баща ми. Ако не хванехме нищо, никой от нас не умираше. Просто на път за вкъщи се отбивахме в „Уейфъл“. Или в „Макдоналдс“. Или пък в „Уендис“. Понякога за морски дарове на крак. Това беше начин на общуване. А не въпрос на оцеляване.

Тук обаче, ако не уцеля, ако раня някое животно, но не го намеря, или ако изобищо не се появи, защото ме е надушило, забелязало, тогава умираме. Тук всичко това има значение. Огромно, при това. Трябвало е да гледам повече телевизия. Какъв беше онзи тип? Беър Грилс? Или „Сървайвър“? Как му беше името на победителя? Обзалагам се, че всеки един от тях отдавна да се е измъкнал оттук. Сигурно биха се спускали от смях, ако можеха да ме видят отнякъде.

Изобищо не бях си представял, когато се качих на самолета на Гроувър, че ще ми се наложи да ловувам, за да се спася от тази пустош. Чувал съм за много хора, оцелели при далеч по-тежки условия, но и нашите не са за подценяване. Това е като... като да

попаднеш в ада, в ледената му епоха. Нямам никаква представа какво да правя. Страхувам се, че ако не измисля, онова момиче там го очаква бавна, мъчителна смърт.

Ето. Казах го. Чувствам се отговорен. И как не? Тя трябваше да си е в офиса, завърнала се от сватбено пътешествие, да говори по телефона, да пише имейли на приятелите си, да гони срокове, да сияе от щастие след сватбата си. А не да лежи безпомощна тук в средата на нищото с един сащисан, необщителен загубеняк, който ще я умори от глад.

Няма какво да ѝ предложи. Няма какво да предложи и на теб. Вие двете ме докарайте да си говоря сам. Какво ви става бе, жени? На нас мъжете не ни ли позволено да не знаем отговора? Не може ли да не знаем какво да правим и да не знаем какво следва? Не може ли... да си бъдем некадърни, бедни, изтощени и отчаяни? Не може ли да не знаем как да решим поредния проблем?

Но ти вече си наясно с всичко това, предполагам. Не ти казвам нищо ново.

Съжалявам, че ти кресях. Онзи път... единственият.

Предполагам, че е права. Изглежда, трябваше да дойда тук и да излея душата си. Да изпусна парата. Но няма да ѝ го призная. Естествено, тя вече го знае. Тъкмо затова ме прати навън. Тя е лоша също като теб. Двете сте си lika-прилика.

Добре де. Чух те. Ще ѝ кажа. Осъзнавам, че лежи със счупения си крак наред с нищото и зависи от един напълно непознат. Макар вече да не сме си толкова чужди, колкото в началото. Искам да кажа, че цели три седмици ходи до тоалетната само с моя помощ. Дори и в хижата трябва да подпирам крака ѝ. Не че много ѝ харесва, но ако не го правя, тя няма да може нито да се наведе, нито да седне, нито да се подпре на него. Опитвала ли си някога да клекнеш на един крак? Не е лесно. Аз съм пробвал. Така че вече не сме си толкова чужди.

И да, поглеждал съм я, и не, не е това, което си мислиш. Ако се сещаш какво имам предвид. Е, разбира се, намирам я за привлекателна. Такава е. Тя е... невероятна. Скъпа, тя ще се жени, а аз се опитвам да я върна у дома при годеника ѝ. Не съм сигурен дали го харесва, или не. Понякога си мисля, че го харесва. Друг път — че не го харесва.

Няма да обсъждам това с теб.

Да, краката ѝ приличат на твоите. Но тя е... по-едра. Не знам кой номер носи. Няма да седна да ѝ меря сутиена. Е, разбира се, видях ѝ ги. Трябваше да го сваля след катастрофата.

Не, това не ме дразни. Аз просто... липсваш ми.

Скъпа, аз съм лекуващият ѝ лекар. Това е всичко. Добре де... може би малко ме притеснява. Ето, нали искаш да съм откровен. Казах го. Не е лесно...

За нея мога да кажа, че има уникално чувство за хумор. Забелязах, че ме окуражава. Нуждая се от това. Дава ми сила. Също като твоето чувство за хумор. Идва ти отвътре. Жилава е. Мисля, че ще се справи. Освен ако не я уморя от глад.

Ще го направя ли? Мила... не знам. Не очаквах, че ще издържа досега, но успях. Може ли да стане още по-зле? Със сигурност. Това не е най-страшното. Най-страшното нещо е... да съм далеч от теб. То е десетократно по-мъчително, отколкото да съм тук.

Отивам да си легна.

И не, не знам какво ще правя с положението, което не е толкова лесно. Не, няма да ѝ казвам нищо. В никакъв случай. Престани. Няма да ѝ казвам. Не те слушам.

Добре де, мога и да ѝ кажа... малко е притеснително. Справедливо ли, каза?

Не, не знам как. Не знам... ще бъда откровен. Честността никога не е била проблем за мен. Себичността? Да. Откровеността? Не. Но ти вече го знаеш.

И, да, ще ѝ кажа, че съжалявам.

Съжалявам, че ти повишавам глас.

И сега... и тогава.

40.

На следващата сутрин излязох рано. Дванайсетте капана, които заложих, отнеха по-голямата част от времето. Приключих чак след пладне. Дванайсет плюс двата предишни, ставаха общо четиринайсет. Поставих ги покрай езерото. Някои по брега, някои на стотина метра настрани, така че да мога да ги контролирам от моето прикритие.

Късно следобед се настаних да чакам. Изминаха три часа, преди да видя нещо. Млад лос, следван плътно от майка си, дойде, прързайки се, по заледеното езеро. Изтича няколко крачки напред, нагази в сняг до колене, после се обърна, изприпка обратно до дърветата и започна да яде. Беше прекалено голям, за да суче. Доколкото знам, повечето животни раждат след суровата зима. Ако това лосче е било родено през май-юни предишната година, вече трябваше да е на осем месеца. Майка му изглеждаше огромна. Измерена откъм плешките, сигурно достигаше два метра височина и тежеше, предполагам, петстотин килограма. Можеше да ни храни цяла година. Но на нас не ни беше нужна година. Ако хванех малкото, майката щеше да оцелее. Ако убиех майката, най-вероятно малкото щеше да загине.

Пасяха на около двацет метра от мен и сърцето ми заби лудешки. Снегът блъскаше в лицето ми, от което разбрах посоката на вятъра. Женската се приближи на десетина метра и едва се сдържах да не я убия. Сега си мисля, че трябваше да го направя. Малкото не се делеше от нея и се приближи на пет метра от мен. Още няколко стъпки и щяха да чуят ударите на сърцето ми.

Бавно опънах лъка и майката вдигна глава. Едно голямо око гледаше право в мен. Или по-точно в дървото. Тя знаеше, че там има нещо. Само не знаеше какво.

Прицелих се в гърдите на малкото, вдишах дълбоко, отпуснах леко тетивата и зашепнах: „Гледай в мерника, гледай в мерника, гледай в мерника... натискай“.

Стрелата потъна в гърдите на лосчето. То подскочи нагоре с извит гръб, завъртя се в кръг и се втурна през езерото, следвано от майка си. Тя препускаше с вирната глава и наострени уши. Готова за бой, изтупурдя през снега.

Възстанових дишането си, отпуснах нерви и се върнах към момента на изстрелването и полета на стрелата. Намеренията ми бяха да улуча сърдечната област, за да предизвикам бърза смърт, но трепнах и стрелата попадна вдясно, доста назад в ребрата. Разликата беше може би десетина сантиметра. Това означаваше, че е пронизала белите му дробове, което щеше да прогони лосчето и да му причини див страх и болка. То не можеше да се бие. Оставаше му да бяга. Щеше да умре от кръвозагуба, но през това време можеше да се отдалечи на един-два километра. Майката щеше да го следва и да се бие, когато се наложи.

Щом се отдалечеше, то щеше да спре и да се ослушва за майка си. Когато я видеше, щеше да се почувства защитено, щеше да легне и бавно да умре. Ако излезех от скривалището си и тръгнах подире му, щях да го накарам в уплахата си да продължи да бяга още по-далеч.

Изваках почти час, заредих друга стрела и се показах. Кървава диря се стелеше напред през езерото. Оказах се прав. Лош изстрел. Малкото бе прекосило леда и се бе шмугнало сред дърветата отсреща. Предпазливо продължих, оглеждайки се за майка му. Женските лосове са закрилници. Нападат вместо да бягат.

Спря да вали, лек ветреца разгони облаците и непълната луна се показва над мен. Това бе най-ясната нощ, която виждах от много време насам. Дългата ми сянка ме последва сред дърветата. Единствените звуци бяха моето дишане и хрущенето на снега под снегоходките ми.

Вървах бавно и след час ги открих. Малкото бе изминало почти два километра от мястото, където го пронизах. Бе тръгнало да изкачва един склон, но прекалено слабо да продължи, се бе строполило и се бе изтърколило надолу. Майката стоеше над него и го побутваше с муцуна.

То лежеше безжизнено.

Женската стоеше изправена насреща ми, с вирната опашка. Изкресях и вдигнах лъка си високо във въздуха, опитвайки се да се докарам по-голям, отколкото всъщност бях. Тя ме погледна, после се обърна и хвърли поглед през рамо. Лосовете имат добро обоняние, но лошо зрение. Приближих се на двайсет метра по посока на вятъра със

заредена стрела. Не ми се искаше да я пронижа, но ако ме нападнеше, едва ли щеше да ми остави голям избор.

Гледах да съм близо до дърветата. Ако се наложеше, щях да се мушна под клоните им.

На десет метра от нея моето натрапничество я ядоса. Спусна се към мен като снаряд. Отстъпих към дърветата, но се препънах в снегоходките си. Тя ми налетя с глава и гърди и ме запрати сред клоните на една трепетлика. Треснах се в ствола и се строполих под най-ниските клони, като се свих на кълбо до дънера. Женската ме надушваше, но клоните ѝ пречеха да ме види. Изпръхтя, силно измуча, разклати клоните с гърди, удари с копито и после спря и взе да се ослушва. Наостри уши. Пристъпи предпазливо напред...

Врълхлетяха изневиделица.

Осем вълка изскочиха измежду дърветата на хълма и налетяха да разкъсат малкото. Тя не се поколеба нито за секунда. Девет животни се хвърлиха в бой и се завъртяха в камара козина, зъби и копита над главата на мъртвото лосче.

Изпълзях изпод дървото, легнах по корем и се заех да наблюдавам. Женската стоеше над малкото и хвърляше къчове. Чух трошене на кости и видях вълци да летят на пет-шест метра нагоре във въздуха. Един изскочи отнякъде и се впи в хълбока ѝ, ръфайки месо, докато друг се метна на врата ѝ и склочи челюсти в трахеята. Трети и четвърти я хапеха отдолу. Други двама пък разкъсваха малкото. Още двама дебнеха в готовност в снега отстрани.

Вместо да брани себе си, женската изрита двата вълка, нахвърлили се върху малкото ѝ, и ги запрати във въздуха като футболни топки. После се зае с онези, които я ръфаха. Скачаше нагоре, хвърляше къчове, докато наоколо се разхвърчаха вълча кръв и избити зъби. За секунди ранените вълци се оттеглиха в гората, скимтейки. Застанаха на трийсет-четиридесет метра, преценявайки шансовете си. Женската стоеше под лунната светлина, дишаше тежко, кръвта ѝ капеше по снега, надвесена над малкото си, и го побутваше с муцуна. През няколко минути поемаше дълбоко въздух и надаваше плътно мучене. Допълзях до чувала си, седнах на раницата и се облегнах на дървото.

Вълците обикаляха още час, предприеха второ неуверено нападение, после изчезнаха отвъд хълма. Воят им долиташе отдалеч. В

следващите няколко часа женската остана над малкото си, предпазвайки го от снега, който отново се сипеше. Червените петна наоколо постепенно се скриха под бялата пелена и останаха само спомен.

Призори, когато лосчето вече беше само бяла купчина в краката ѝ, женската измуча дълбоко за последен път и потегли между дърветата. Безмълвно издърпах малкото в гората. Бутовете и хълбоците му ги нямаше. Бяха изядени или поне откъснати от вълците. Плешките също бяха наръфани, но все още имаше месо по тях. Отризах парчета от гърба, одялках колкото можах повече месо от плешките и извадих рибицата отвътре, между плешките. Беше около петнайсет килограма месо. Достатъчно да изкараме седмица до десет дни. Дори повече.

Прибрах го в раницата си и тръгнах да намеря лъка си, където го бях изпуснал при атаката. Беше счупен, мерникът смазан, тетивата лежеше оплетена, всички стрели бяха прекършени, стъпкани от копитата на лоса.

Оставих ги там.

Завързах снегоходките си и тръгнах обратно към езерото. В далечината виждах хижата, огънят осветяваше прозореца. Съмнявах се Ашли да е заспала.

Стигнах до кървавата диря и спрях. От хълмовете долетя мученето на женската. Щеше да мучи през целия ден, може би до следващия.

Не страдах, че съм убил малкото. Трябваше ни храна. Ако се наложеше, пак бих го направил. Не изпитвах угризения за самотната женска. Щеше да си роди други лосчета. Повечето раждаха по две или по три.

Онова, което свиваше сърцето ми, бе гледката на майката, надвесена над малкото ѝ.

Зарових ръка в снега, притиснах между пръстите си червените бучки. По-голямата част бе поръсена отново с бяло. Прозираше само бледо очертание. След около час всичко щеше да бъде заличено.

Може би беше заради двайсет и третата ми сутрин, заради немощта ми, заради отчаянието, тежестта на диктофона, притискащ гърдите ми, далечното мучене на лоса, мисълта за Ашли, обездвижена и притеснена, а може би всичко това заедно. Строполих се напред на колене, раницата ме събори в снега, който стигаше до хълбоците ми.

Гребнах в шепа една червена буца сняг, вдигнах я към носа си и вдишах.

От лявата ми страна се извисяваше бор. Съвършено прав, устремен нагоре, може би двайсетина метра. Най-долните му клони започваха на около десет метра от ствола.

Свалих раницата, извадих брадвичката от колана си и допълзах до дървото. С няколко замаха направих по долната част на ствола прорез около шейсет сантиметра дълъг и шест широк, три-четири сантиметра дълбок. През лятото, когато започнат жегите, жизнените сокове ще се раздвижат, ще напират и ще се стичат от раната като сълзи.

Възможно е това да продължи няколко години.

41.

Беше права... беше права за абсолютно всичко.

42.

Изражението на Ашли ми каза онова, което трябваше да знам. Вмъкнах се вътре и свалих раницата си. Не осъзнавах колко съм изтощен, докато не се опитах да проговоря.

— Пробвах да ти звънна, но даваше заето...

Тя се усмихна, присви очи и ме повика с пръст. Коленичих до нея. Вдигна ръка към лявото ми око и нежно го избърса.

— Ранен си. И то сериозно. — Ръката ѝ погали бузата ми. — Добре ли си?

До нея пъзелът лежеше подреден. Картината беше събрана. Представляваше панорамна гледка на заснежени планини, иззад които се подаваше слънцето.

— Завършила си го? — наклоних глава и се загледах. — Изгрев ли е, залез ли е?

Тя се отпусна назад и затвори очи.

— Мисля, че това зависи от погледа на наблюдаващия.

През целия следващ ден рязах ивици месо и ги печях на бавен огън. Ашли ми държеше малко огледалце с болезнено изражение, докато аз зашивах аркадата над окото си. Направих седем бода. Ядохме на почивки часове наред. Помислехме ли за храна, отрязвахме парче месо и задъвквахме. Наполеон също. Негласно се разбрахме. Не се тъпчехме, но задоволявахме всеки повик на глада. Към полунощ се наситихме. И тримата.

Тя ме помоли да напълня ваната, което и направих. Докато се къпеше, натоварих шейната. Нямахме много багаж. Раницата ми, спалните чували, одеялата, брадвичката, месото. Онова, което нямаше да ни е толкова необходимо, го оставих, за да облекча работата си. Помогнах на Ашли да излезе от банята и да си легне, после и аз се изкъпах. Не се знаеше дали и кога щях да имам друг шанс.

По мръкване заспах. Събудих се на зазоряване. Бях спал почти дванайсет часа. Най-дългото ми спане от катастрофата. Всъщност, най-дългото ми спане от години. Може би от десет.

Хирургите, особено травматолозите, са много добри във вземането на трудни решения, при това бързо и в условията на голям стрес. Аз се борех с нашите въпроси: Какво да предприемем? Да тръгнем ли? Или да останем?

Не ми се искаше да тръгваме. Предпочитах да си останем на топло край огъня и да се надяваме, че някой ще се натъкне на нас. Обаче извадихме късмет с малкия лос. Можех да ловувам цял живот и да нямам такъв шанс. Да не забравяме и факта, че лъкът ми беше унищожен.

Мина ми през ум да подпала хижата, дори целия лагер. Но нямаше никаква гаранция, че някой ще ни види. А ако след три дни бродене не се доберем до спасително място или не попаднем на нещо даващо надежда, трябваше да има къде да се върнем. Не съм Колумб. Нуждаехме се от място, където да се върнем, много повече от шанса някой да дойде да потушава огъня.

Разрязах полиуретановата подложка и я сложих на дъното на шейната, отгоре постлах одеяла. После облякох Ашли, прикрепих шината към крака ѝ, пъхнах я в чувала и вдигнах ципа, придърпах я на шейната, а под главата ѝ подпъхнах трето одеяло, навито на руло. По средата шейната имаше улей, който я надигаше от земята, така че се образуваше въздушна възглавница между дъното и снега. Това щеше да изолира студа. А заради пластмасата щеше да остане суха.

Отгоре завързах платнище, което да я предпазва от падащия сняг. Тя го тупна отвътре.

— Настаних се като пет пари в кесия.

Мушнах Наполеон до нея. Изглежда, мъникът се беше притеснил, защото облизваше лицето ѝ по-често от обичайното.

Завързах гетите, сгънах якето си и го пъхнах в спалния чувал до нея. Взех кибрита и запалителната течност, надянах хомота, хвърлих последен поглед към топлата жарава и издърпах шейната навън в безкрайната снежна шир.

Изненадващо, но се чувствах добре. Нямах голяма сила, ала не бях изтощен и ужасно слаб. Усещах, че съм отслабнал с около десет килограма след катастрофата. Може би дори повече. Като голяма част

от тях бяха мускулите ми. Не всички, но повечето. Загуба на мускулна маса означаваше и загуба на сила. Хубавото беше, че благодарение на снегоходките тежестта ми се намаляваше. Силата ми се беше постопила, но и товарът ми беше намалял. Като изключим Ашли и самата шейна. Вероятно не съм бил толкова слаб от училищните си години.

Прехвърлих парче корда през коланите на гърдите си, а свободния край ѝ го подадох и поръчах:

— Ако имаш нужда от нещо, само го дръпни.

Тя кимна, нави кордата около китката и дръпна платнището до брадичката си.

Тръгнахме, когато се развидели. След няколко минути вече се катерехме нагоре по хълма към пътеката, която щеше да ни изведе през ждрелото отвъд планината. Не усещах почти никакво опъване от коланите на хомота, защото шейната леко се плъзгаше по снега. Вятърът пращаше снега в лицето ми, снежинки полепваха по клепачите и замъгляваха зрението. Постоянно се бършех.

Планът ми беше простичък: вървим, без да спираме. По силата на логиката и предвид разчета по триизмерната карта, която бяхме намерили, изчислих, че ни очакват вероятно петнайсет-двайсет километра преход, двајсет и пет в най-лошия случай, до шосе или човешко присъствие. Не се бях замислял много колко далеч бих могъл да дърпам шейната. Опитвах се да не мисля за това. Очаквах, че ще успея да извървя петнайсет километра. За двајсет и пет имах колебания. Ако се окажеше по-дълго, шансовете ни драстично намаляваха.

Пътят ни водеше надолу по малки хълмове и нагоре по невисоки възвишения, но се усещаше, че слизаме на по-ниско и, слава богу, не срещнахме особени затруднения. Не се налагаше да изразходвам допълнително енергия, за да преодолявам трудни терени, което ми позволяваше да напредвам по-бързо. Утешаваше ме мисълта, че вървим по път, изминаван от други хора. А тези хора трябва да са идвали все отнякъде.

По обяд пресметнах, че сме изминали шест километра. До късния следобед — десет. Чудех се колко ли е часът и по навик поглеждах часовника си. Но виждах единствено напуканото стъкло и влагата под него. На здрачаване пътеката се спусна надолу по малък

хълм и продължи по равен терен. Давах всичко от себе си. Поглеждах назад след всеки завой. Може би бяхме покрили шестнайсет километра.

Прекарахме нощта под импровизиран заслон, който направихме от платнището, вече доста дрипаво, и няколко клона, които отрязих за целта. Ашли остана да лежи сгъшена в шейната. Беше кратка и ясна:

— Има място само за един.

Аз легнах на снега върху вълнено одеяло и раницата си за изолация.

— Липсва ми огънят.

— И на мен.

Наполеон трепереше.

— Както виждам и той не е особено щастлив тук — подхвърлих и го притиснах плътно до себе си. Той ме подуши, после обиколи раницата ми и с няколко скока се мушна при Ашли.

Тя се разсмя.

Завъртях очи и измърморих:

— Оправяйте се.

На следващата сутрин преди обед бяхме изминали още два-три километра и усещахме, че температурата се е повишила. Някъде около нулата — най-високите градуси от катастрофата насам. По склоновете през снега се подаваха стръкове трева и клечки, което подсказваше, че почвата е само на няколко сантиметра отдолу, а не на два-три метра. С намаляване на височината с почти три километра повърхността на снега стана по-мека и това затрудни движението ми.

След още два-три километра пътеката се спусна надолу, разшири се и стана равна. Изглеждаше някак неестествено. Спрях и се огледах. Разсъждавах на глас, сочейки напред.

— Какво има? — попита Ашли.

— Тук е достатъчно широко да мине камион. — И тогава ме озари мисъл. — Намираме се на черен път. Това тук е път.

Отдясно забелязах нещо плоско, зелено и лъскаво да стърчи от снега. Разрових около него. След миг се досетих какво е и избухнах в

смях.

— Това е пътен знак. — Продължих да го разкопавам. На знака пишеше: „Еванстън — 62 км“.

— Искам да го видя. Какво пише?

Отстъпих настрани, както бях омотан в коланите си.

— Пише: „Еванстън натам“.

— На колко километра?

— Не много.

— Бен Пейн!

— Не — поклатих глава.

— Колко?

— Наистина ли искаш да знаеш?

Последва кратка пауза.

— Не съвсем.

— И аз така си помислих.

Тя дръпна въжето. Спрях отново.

— Ще се справим ли?

Наведох се към нея.

— Да. Ще се справим.

Тя пак дръпна въжето.

— Ще можеш ли да дърпаш всичко това на разстоянието, което пише на табелата.

Пристегнах коланите и пристъпих напред.

— Да — заявих.

— Сигурен ли си?

— И още как.

— Защото, ако не можеш, просто ми кажи. Сега е удобен момент да се изясним, ако си мислиш, че...

— Ашли?

— Да.

— Млъкни.

— Забрави да кажеш „моля“.

— Моля.

— Добре.

Следващите три километра се спускахме надолу. Вървахме без никакви проблеми. Настъпи нощ, но с падането на температурите шейната започна да се плъзга по-лесно, затова реших да продължа още

няколко часа. Така навъртяхме осем километра по шосето. Двайсет от хижата. Вървенето по шосето приличаше много на обикалянето на езерото — наблюдавах дърветата от двете страни и вървах по бялата просека помежду им.

Някъде след полунощ видях дърво със странна форма или може би просто форма отдясно. Разкопчах коланите и отидох да проуча. Беше постройка, приблизително два на два, с покрив и бетонен фундамент. Вратата беше оставена откритата и вътре бе навяло сняг. На стената висеше ламинирана табела. Драснах клечка кибрит и прочетох: „Това е спасителен заслон. Ако сте в извънредна ситуация, добре дошли. Ако ли не, тогава не трябва да сте вътре“.

Ръката на Ашли напипа моята в тъмното.

— Тук в безопасност ли сме?

— Да... всичко е наред. Дори мисля, че имаме разрешение да влезем. Само че... — Разгънах спалния си чувал и се пъгнах вътре. Подът беше доста твърд. — Липсва ми подложката.

— Искаш ли да споделиш моята?

— Не си мисли, че не ми е минало през ум, но в това чудо няма място за двама.

Тя замълча.

— Как е кракът ти? — попитах.

— Още ме боли.

— По-различно или все така?

— Все така.

— Каж ми, ако усетиш промяна.

— И ако има, какво точно ще направиш по въпроса?

Обърнах се и затворих очи.

— Вероятно ще го ампутирам. Тогава ще спре да те боли.

Тя ме тупна по рамото.

— Не е смешно.

— Кракът ти е добре. Заздравява правилно.

— Ще се наложи ли операция, когато се измъкнем оттук?

— Ще трябва да го снимаме на рентген — свих рамене аз. — Да проверим какво става.

— Ти ли ще ме оперираш?

— Не.

— Защо?

— Защото ще спя.

Тя ме тупна отново.

— Бен Пейн...

— Да.

— Искам да те попитам нещо и настоявам за откровен отговор.

— Ами късмет тогава.

Последва трето тупване.

— Не се шегувам.

— Добре де.

— Ако се наложи, можем ли да се върнем обратно в хижата?

Имам предвид... ако условията се влошат... има ли вариант за връщане?

Спалният ми чувал изглеждаше съвсем раздърпан. Беше загубил част от пуха си. Имаше места, през които проникваше студ. Нямаше да е лесно да заспя. Премислих изминатия път от хижата до тук. Повечето време бавно се спускахме надолу. Бях почти сигурен, че няма да мога да се върна.

— Да... съществува и този вариант.

— Лъжеш ли ме?

— Да.

— Е, кое от двете — да или не?

— Може би.

— Бен... все още имам един здрав крак.

— Не.

— Значи... няма връщане назад? Няма да видим хижата отново?

— Нещо такова — изломотих и легнах по гръб, вперил поглед в тавана. Отново се бяха появили облаци и навън всичко тънеше в мрак. Имах усещането, че сме в дупка, което предвид двата метра сняг, натрупали покрай стените отвън, не беше далеч от истината. След няколко минути Ашли безмълвно пхна ръка в чувала ми и я отпусна на гърдите ми.

Остана така цяла нощ.

Знам го.

43.

Потеглихме отново по светло. Ашли не спираше да бърбори, а аз се опитвах да се съвзема от дългия преход предишния ден. А отгоре на всичко пътят ни тръгваше по високото. Плавно лъкатушеше и се виеше нагоре по планината, която наблюдавах от два дни. Заради големия наклон и мокрия лепкав сняг тегленето на шейната ставаше все по-трудно. Стегнах каишките на снегоходките, пъхнах ръце под коланите и напънах напред. Отне ми три часа да измина по-малко от километър. До обед бяхме отхвърлили три-четири километра общо и вероятно бяхме изкачили отново триста метра.

А пътят продължаваше все по-нагоре. И снегът се забиваше в лицето ми.

На здрачаване бяхме изминали десет километра, но се чувствах напълно изтощен, а мускулите на краката ми пулсираха. Нуждаех се от по няколко секунди почивка преди всяка следваща стъпка. Надявах се, че ще намерим друг заслон, ала напразно, а нямах сили да продължа да търся.

Избрахме да лагеруваме под една извисяваща се към небето трепетлика. Завързах платнището около ствола ѝ, прикрепих другия край към шейната, постлах едно одеяло на снега, поставих раницата си отгоре и заспах, преди главата ми да докосне земята.

Събудих се посред нощ. Сипеше се сняг, който се трупаше върху платнището и го опъваше. Избутах го отдолу и изтърсих снега. Отхапах парче студено месо, отпих вода и подадох глава навън. От север облаците отминаваха. Нахлузих обувките, завързах снегоходките и излязох да обиколя, като се изкатерих на още стотина метра. Пътят се виеше още повече към върха на планината. Единствената окуражаваща мисъл бе, че щом се изкачваме нагоре, после ще слизаме надолу. Пътят правеше остър завой наляво и аз се прегънах да си поема въздух. Краката ме боляха и се схващаха на къси интервали.

Изправих се и се загледах в тъмното. Облаците се стелеха ниско и прихлупваха планинския хребет. Поредното усложнение. Отвъд, може би на около двайсет-трийсет километра, се проясняваше. Присвих очи. Отне ми секунда да осъзная какво виждам.

Развързах платнището, сгънах го и стреснах Ашли. Тя подскочи.

— Какво? — извика. — Какво става?

— Искam да видиш нещо.

— Сега ли?

— Да.

Надянах коланите и задърпах нагоре. Разстоянието, което бях изминал сам за петнайсет минути, сега ми отне час. Вървах бързо и се надявах, че небето ще остане ясно още няколко минути. Надявах се тя да има шанс да го види. Мускулите на корема и жилите на врата ми ме боляха, едва си поемах дъх, коланите се впиваха в раменете ми.

Заобиколихме ъгъла, издърпах я до ръба на скалата и изчаках облаците да се разсеят отново. Прониза ме вятър. Облякох якето си. След няколко минути облаците отлетяха и гледката се проясни. Посочих с пръст.

Електрическа крушка просветляше на около шейсет-седемдесет километра пред нас. А зад нея, малко по-на север, се издигаше един-единствен стълб пушек.

Тя стисна ръката ми и никой от нас дума не продума. Вятърът довяваше облаци, после ги прогонваше. Погледнах компаса. Търпеливо изчаках стрелката да се успокои, за да отчета точните данни. Триста петдесет и седем градуса — почти чист север.

— Какво правиш? — попита Ашли.

— Застраховам се за всеки случай.

Останахме да наблюдаваме до края на нощта, с надеждата да се появят още пролуки в облаците. Далечната светлина имаше оранжев оттенък, което ме караше да мисля, че вероятно е улична лампа или дежурно осветление на някаква постройка. Нещо достатъчно голямо, щом се вижда толкова отдалеч. Най-сетне, когато слънцето се подаде от изток, изгубихме гледката от поглед и светът отново се превърна в безкраен бял килим.

Пътят ни бе изкачил отново на три хиляди метра височина. Нуждаех се от сън, ала знаех, че няма да мога да заспя. Бях твърде развълнуван. Безмълвно се повлякохме по снега. Мислехме за

видяното в далечината. За света някъде там, в който има електричество, топла вода, храна, микровълнови печки и кафе-барове.

Достигнахме планинско плато. В продължение на няколко километра сякаш вървахме по върха на света. Вятърът не утихваше, вееше насреща ни, щипеше лицето ми. Въздухът беше разреден. Крачех напред с главата, безчувствен, отмалял от оскъдния кислород, броящ километрите в съзнанието си. Може би оставаха още седемдесет километра.

Вървах и броях на обратно. Говорех на себе си.

— Седемдесет и един до крушката... седемдесет до крушката...

Когато стигнах шейсет и девет, озовахме се на седловина на върха на хребета. Нещо като котловина, защитена от вятъра. Докато я прекосявахме, попаднахме на заслон. Този беше по-голям от предишния. Една стая, три метални легла с матраци, камина и дърва, достатъчни за цяла зима. Над вратата имаше надпис: „Рейнджърска хижа“. Вътре видях същата ламинирана табела, каквато имаше и в предното ни убежище.

Благодарение на запалителната течност, която бяхме откъснали от хижата, лесно запалихме огъня. Стъкмих дървата, полях ги и запалих външния край. Пламъкът лумна, подхвана към вътрешността и се разгоря. Щом се уверих, че се разпали, свалих мокрите си дрехи и ги прострях на рамките на леглата. Настаних Ашли, после се тръшнах на другото легло и не помня кога съм заспал.

44.

Тя ме разтърси, подвиквайки:

— Бен... чуваш ли ме?

— Да.

Отдавна се бе съмнало. Беше облачно, но не валеше. Още не. Не знаех кое време е, но сигурно приближаваше обяд.

— Спа много дълго.

Огледах се в опит да осъзная къде сме.

Краката ме боляха. Усещах стъпалата си като хамбургери. Всъщност ме болеше всяка частица от тялото. Седнах в леглото, но мускулите на корема и краката ми получиха спазъм. Протегнах се, за да се отпуснат. Ашли ми подаде пластмасово шише, почти пълно с вода. Беше с нормална телесна температура и приятно овлажни гърлото ми.

Дъвчех храна, отпивах глътки вода и обмислях докъде бихме могли да стигнем този ден. Трийсет минути по-късно вече бях надянал хомота и теглех.

Тя лекичко дръпна въженцето.

— Бен?

— Да — отвърнах през рамо.

— Случайно да знаеш коя дата сме днес?

— Двайсет и седми.

— Утре ще станат четири седмици.

Кимнах.

— Значи... днес е събота?

— Да... така мисля.

Теглех хомота и натисках на снегоходките.

Ашли отново дръпна въженцето.

— Знаеш ли, мислех си нещо.

— Да?

— Това с отслабването се получи толкова лесно, че трябва пари да правим от него.

— Как например?

— Трябва да напишем книга с хранителен режим.

— Книга ли?

— Ами да... — Тя се надигна и седна. — Помисли. Яли сме единствено месо и сме пили вода, ако изключим няколко чаши кафе или чай. И виж ни само. Кой би оспорил ефекта?

— Мисля, че диетата ни се доближава до „Аткинс“ или „Южен бряг“.

— Е, и?

— Как да я наречем?

— Какво ще кажеш за „Северна Юта“?

— Звучи много ала-бала.

— Как се казва тази планина? — попита тя и щракна с пръсти.

— Национален парк „Уосач“.

— Не, другото.

— Хай Юинтас.

— Ето, можем да я наречем диета за отслабване „Катастрофа в Хай Юинтас“.

— Е... със сигурност при нас имаше ефект. Няма спор, но ми се струва твърде строга и скъпа за повечето хора.

— Как така?

— Ами... ядохме планински лъв, пъстърва, заек и лос, пихме само вода, чай и кафе. Не мисля, че средният американец ще даде пари за диета от триста страници, която ти описах само с едно изречение. Да не споменавам, че в кварталната месарница не се продава месо от планински лъв.

— Сериозен аргумент.

Коленичих и завързах обувките си.

— Всичко това е прекалено простичко. Трябва да е нещо по-завързано. Трябва да накараш хората да мислят, че диетата е измислена или за астронавтите в Космоса, или за актьорите в Холивуд.

— Е, ти би могъл да внесеш приключенски дух, като пращаш хората да катастрофират по планините, после ги зарязваш с един мъртъв пилот, съставен лък, гневно куче и отчаяно момиче, пропуснало сватбата си.

— С това дори ще им гарантирам допълнителна загуба на тегло.

— Ще се срещнеш ли с жената на Гроувър? — попита след кратко мълчание тя.

— Да.

— Какво ще й кажеш?

— Истината, предполагам.

— Винаги ли го правиш?

— Кое?

— Казваш истината?

— Да... — усмихнах се дяволито. — Освен когато послъгвам.

— Как да позная, че лъжеш? — попита тя, загледана в мен.

Пристегнах катарамите, приведох се напред и отлепах шейната от снежната повърхност.

— Ще познаеш, защото няма да ти казвам истината.

— И как ще го разбере?

— Ами... ако през следващите два-три дни ти кажа, че съм поръчал пица и че ще я доставят до петнайсет минути, ще усетиш, че те лъжа.

— Някога лъгал ли си пациенти?

— Разбира се.

— И какво им казваш?

— Онова, което ще направя, няма изобщо да ви заболи.

— Това съм го чувала. Някога лъгал ли си жена си?

— За незначителни работи.

— Например?

— Когато за пръв път започнах да вземам уроци по танци, аз й казах, че отиваме на кино. А всъщност отидохме в това студио, където един тип ме накара да обуя смешни обувки и се опита да ме учи как да танцувам.

— Бих определила това като приятна лъжа.

— Аз също, но пак си беше лъжа.

— Да, но е оправдана. Това е същото като с евреите в мазето ти.

— Какво имаш предвид?

— Есесовци чукат на вратата ти. Питат: „Криете ли евреи?“. Ти отвърщаш: „Не, не крия евреи“. А истината е, че три еврейски семейства са се притаили в мазето ти. Притихнали са като църковни мишки. Или като мишки в синагога. Както и да е, това е благородна лъжа. Каквато Бог би разбрал. — Тя опъна въженцето. — Бен...?

Знаех какво следва. Беше започнала отдалеч и най-после стигна до целта си. Отпуснах се и напрежението в хомота отслабна.

— Бен?

— Да? — отзовах се с вперен напред поглед.

— А мен лъгал ли си ме?

Обърнах се и този път я погледнах право в очите.

— Зависи.

Пътят стана равен, после зави надясно и започна да се спуска надолу от платото. През няколко минути ни върхлитаха облаци, които моментално отлитаха, и успях да видя, че пътят се вие под нас на около шестнайсет километра. Явно съвсем скоро щяхме да слезем в ниското.

Проблемът с такава рязка промяна във височината бяха стръмните сипеи и вероятността да загубя контрол над шейната.

Първите шест-седем километра изминахме без проблеми. С плавен наклон, по гладък път. По едно време слънцето проби облаците и зърнахме къс синьо небе. Но в късния следобед пътят зави в серпентина и се спусна почти отвесно надолу. Пристъпвах бавно и внимателно. Движех се на зигзаг. Ако ускорях крачка, шейната щеше да набере скорост и да се изплъзне от хватката ми. Оставаше около час до мръкване. Пътят продължаваше надолу и правеше десен завой във формата на огромна подкова, която се простираше на около петнайсет километра разстояние. Обикаляше долина, оградена от стръмни хълмове, но самата тя беше с диаметър едва километър.

Бързо прецених разликата — петнайсет километра срещу един. Ако успеях внимателно да се спусна по стръмнината, като пусна Ашли пред себе си с въжето, което щях да подсигурия на някое дърво, а после да прехвърля на друго, така можехме да прекосим долината, преди настъпването на нощта и да съкратим петнайсет километра от пътя си. Цели петнайсет километра. С малко късмет можехме да стигнем до крушката на следващия или на по-следващия ден.

— Готова ли си за малко приключение? — обърнах се към Ашли.

— Какво имаш предвид?

Обясних й. Тя огледа разстоянието, долината, после стръмния склон, който започваше на около петстотин метра отдясно, после пак

долината.

— Мислиш, че можем да прекосим оттук?

Бяхме се спускали и от по-стръмни склонове, когато напуснахме мястото на катастрофата, но този път щеше да бъде опасно и дълго.

— Ако го направим внимателно.

— Става, щом ти си навит.

Едно малко гласче нашепваше в главата ми: „По-кратко невинаги е по-добре“. Да бях го послушал.

Проверих въжетата на хомота. Шейната беше обезопасена. Свалих снегоходките, завързах ги отстрани и започнах спускането по склона. Грайферите на подметките ми помагаша да се вкопам в снега, а това ми осигуряваше опора да задържам шейната. Внимателно прехвърлих шейната с Ашли през ръба и тя бавно се плъзна надолу, като опъна коланите. Запристъпвах след нея по склона, като се хващах за стволите на дърветата да убивам скоростта.

Всъщност се получаваше доста добре. Правех крачка надолу, вкопах крак до коляно в снега, което ми даваше опора, хващах се за някое дърво или клон; придвижвахме се малко напред, после повтарях същото. За десет минути преполовихме спускането. Което означаваше, че след още десет минути щях да съкратя почти половиндневно ходене.

Наполеон седеше на гърдите на Ашли, вперил поглед в мен. Тази работа никак не му харесваше. Имах чувството, че ако можех да го питам за мнение, щеше да ме накара да извървя петнайсетте километра.

След две седмици постоянен снеговалеж беше натрупало здравата. На места затъвах до кръста, а под мен оставаха сигурно още три метра. Не трябваше много, за да се отприщи лавина.

Не помня как я изпуснах. Не помня как съм се свличал и премятал. Не помня скъсването на хомота. Нито внезапното ми спиране, когато въпреки отворените ми очи целият свят потъна в мрак.

Кръвта нахлуваше в главата ми, което ми подсказва, че съм надолу с главата, леко на една страна, а снегът ме притискаше и успявах да си поемам въздух на къси вдишвания. Единствената част от

мен извън снега беше десният ми крак. Само него можех да мърдам свободно.

Опитах се да свия юмруци. Забутах навън и навътре. Борех се да разширя пространството около себе си. Пробвах да раздвижа главата си напред-назад, но това не ми помогна. Не получих достъп до повече въздух и си дадох сметка, че не ми остава много. Започнах да бутам с ръце навътре. Да гребя. Да се извивам. Трябваше да се измъкна и да намеря Ашли. Подритвах с десния си крак в опит да разбутам снега. Над себе си, по протежение на торса, забелязвах да прозира светлина. От виковете ми нямаше да има полза.

Пет минути по-късно се бях докарал до пълна полуда, което с нищо не ми помогна. Бях затрупан и беше много вероятно да умра висящ надолу с главата, замръзнал и задушен в снега. Когато ме открият, ще съм станал синя висулка.

А бяхме толкова близо. Защо трябваше да изтърпим всичко това, за да приключим по този начин. Струваше ми се напълно безсмислено.

Нечии остри зъби се забиха в глезена ми. Дочух ръмжение и започнах да ритам, но зъбите не ме пускаха. Най-накрая успях. След секунди усетих ръка на глезена си. После долових, че някой разрива снега около крака ми. Вече можех да го движа целия. Освободи се и вторият. После снегът около гърдите ми бе изкопан и накрая се оформи улей към устата ми.

Ръката ѝ проникна до мен, изгреба снега пред лицето ми и аз вдишах най-сладката, най-голямата глътка въздух, която си бях представял. Тя провря цялата си ръка и аз се хванах за нея, оттласнах се от снежния гроб и се претърколих настрани. Наполеон, като ме видя да се появявам, скочи на гърдите ми и започна да ме ближе по лицето.

Беше почти тъмно, което ме накара да се запитам каква беше онази светлина, която бях видял да прозира над мен. Ашли лежеше отъясно. Беше извън шейната, извън чувала си, направо на снега. Лежеше по очи и се опитваше да не мърда. Ръцете ѝ бяха нацепени, кървави. Бузата ѝ бе подута. И тогава видях крака ѝ.

Нямахме много време, но нямах сили да я мръдна.

Лавината ни бе дотъркаляла до подножието на хълма. Бях заровен в снежна преспа. Очевидно хомотът, завързан за шейната, бе

спасил живота ми, защото, докато шейната бе сърфирала по повърхността, бе ме държала, макар и само за няколко секунди, така че да не бъда напълно погълнат от снега. Когато възетата се бяха скъсали, Ашли бе излетяла като ракета надолу по склона и се бе стоварила върху огромна морена, остатък от предишната ледена епоха.

Беше се добрала нагоре до мен с пълзене. Кракът ѝ отново бе счупен и този път костта бе пробила кожата и надигаше панталона ѝ. Тя беше в шок и от всяко движение без обезболяващи би загубила съзнание.

— Ще те обърна.

Ашли кимна.

Направих го и тя изпищя по-силно, отколкото някога бях чувал жена да пищя.

Пропълзях по снега и открих шейната. В нея нямаше нищичко. Спалният ѝ чувал лежеше там, където бе успяла да се измъкне от него. Едно вълнено одеяло се въргаше наблизко. Всичко останало липсваше. Нямаше нито раница, нито храна, нито платнище, нито бутилки за вода, нито запалителна течност, нито пухено яке, нито снегоходки, нито дъска за огън, нито лък за огън.

Разкопчах ципа на чувала ѝ и я положих в него. Крачолът ѝ бе напоен с кръв, тя течеше и обагреше снега в червено. Издърпах шейната успоредно на Ашли, постлах вълненото одеяло на дъното, прехвърлих я през ръба и я завих отгоре с дългия му край. Искаше ми се да разрежа панталона и да огледам крака ѝ, но тя поклати глава и успя да прошепне:

— Недей.

Лежеше безжизнена, не помръдваше. Долната ѝ устна трепереше. Ако се опитам да наместя крака ѝ, щях да я убия, но няхах гаранция и че ще успея да го наместя. Беше загубила кръв, макар и не много. Костта се беше показала отгоре откъм външната страна на бедрото ѝ, което беше по-добре, отколкото, ако бе пробила от вътрешната. Тогава би засегнала бедрената артерия и отдавна щеше да е мъртва. Както и аз.

Облаците се бяха събрали отново и заваля сняг, което ускори смрачаването. Коленичих и прошепнах:

— Отивам да търся помощ.

— Не ме оставяй.

Увих я добре в чувала.

— Опитваше се да се отървеш от мен, откакто предприехме това пътуване, така че най-после изпълнявам желанието ти.

Тя още веднъж поклати глава, но не каза нищо. Наведох се отново, дъхът ми докосваше лицето ѝ.

— Трябва да ме чуеш.

Продължаваше да държи очите си затворени.

— Ашли? — Тя обърна лице към мен. Болката я разкъсваше.

— Отивам за помощ.

Тя сграбчи ръката ми. Стисна я силно.

— Не мога да те мърдам, затова оставям Наполеон да те пази и тръгвам да търся помощ, но ще се върна.

Стисна ме още по-силно, пронизана от поредната болка.

— Ашли... ще се върна.

— Обещаваш ли? — прошепна тя.

— Обещавам.

Тя затвори очи и пусна ръката ми. Целунах я по челото, после по устните. Бяха топли, треперещи, влажни от кръв и сълзи.

Пъхнах Наполеон при нея, станах и погледнах надолу по пътя. Гъстите облаци ми пречеха да видя накъде отива.

45.

През целия си живот съм тичал. Едно от нещата, които научих, е да гледам само метър-два пред себе си. Не по-далеч от четири-пет крачки. Тази тактика помага особено при дългите дистанции, защото там страданието е сериозно и единствено нахъсването на малки, поносими порции ти помага да се справиш. Някои съветват да вдигаш очи, да се съсредоточиш във финала, но на мен никога не ми е помагало. Мога да се фокусирам само върху това, което е току пред мен. Ако го правя, финалът сам ще си дойде.

И така слагах крак пред крак. Пътят се виеше като змия надолу към долината, в която бяхме видели оранжевата светлина и пушека. Пресметнах, че имам да преодолея четиридесет-петдесет километра и с малко късмет можех да изминавам по четири километра на час. Единственото, което трябваше да правя, бе да тичам, докато слънцето се покаже над дясното ми рамо.

Ще се справя. Нали?

Да.

Освен ако първо не се довърши.

Това няма да е чак толкова лошо.

Ами Ашли?

Какво Ашли?

Затворих очи и виждах единствено Ашли.

* * *

Три, а може би четири часът сутринта на двацет и осмия ден, мисля. Бях падал хиляда пъти и бях ставал хиляда и един пъти. Снегът се бе превърнал в пясък. Усещах солен вкус в устата си. Отнякъде дочувах крясъци на чайки. Баща ми стоеше на вишката на спасителите

с поничка и кафе в ръка. Наблюдаваше ме начумерено. Тупнах червения стол на спасителите, изругах го под нос, обърнах се и продължих да тичам — ускорих крачка. Дали да не го надбягам до вкъщи? Плажът се бе изпънал пред мен и всеки път, щом си помислех, че се приближавам към сградата, тя избледняваше, преместваше се и плажът се удължаваше, и друго събитие или време изникваше на негово място. Миналото минаваше пред очите ми като на кино.

Помня, че падах, оттласквах се с ръце, ставах и падах, пак и пак.

Толкова пъти ми се искаше да спра, да легна и да заспя. Ала щом притворех очи, се появяваше образът на Ашли. Легнала кротко в снега, засмяна над заешки крак, бъбреца от шейната, подвикваща от коритото в кухнята, смутена над налджиновата бутилка, стреляща със сигналния пистолет, отпиваща кафе, изравяща ме от снега...

Може би точно тези мисли ме подтикваха и ми даваха сили да движа крака. По едно време под лунната светлина на равен терен с бетонен мост и река, ромоляща под мен, аз се строполих с отворени очи. Картината се промени. Тогава я видях.

Рейчъл.

Застанала самотна на пътя. С маратонки на краката. Капчици пот над горната устна. Струйки, стичащи се по ръцете ѝ, подпрени на хълбоците. Подкани ме да вървя напред и прошепна нещо. Не можах да чуя какво ми каза, но тя се усмихна и отново прошепна. Пак нищо. Погледнах надолу, опитах да помръдна, но снегът се бе заледил около краката ми. Бях скован.

Тя се затича, протегна ръка и прошепна:

— Ще тичаш ли с мен?

Рейчъл беше пред мен. Ашли зад мен. Разкъсвах се между двете. Тичах напред-назад.

Направих усилие и се надигнах, направих крачка и отново се строполих. После отново. И отново. Не след дълго вече тичах. Догонвах Рейчъл. Лактите ѝ ритмично се местеха, пръстите на краката ѝ почти не докосваха земята и аз отново се озовах на пистата с момичето, което срещнах в гимназията.

Пътят отвеждаше нагоре към някаква порта и табела. Не помня какво пишеше на нея. Рейчъл тичаше с мен нагоре по хълма, към слънчевата светлина и когато тя огря върха на планината, се строполих. Проснах се по очи за последен път. Тялото ми отказваше да

помръдне. Не можех да тичам повече. Бях направил нещо, което никога преди не бях успявал. Раздадох се до краен предел.

— Бен... — прошепна тя.

Вдигнах глава, но беше изчезнала. Отново я чух.

— Бен...

— Рейчъл?

Не можех да я видя.

— Стани, Бен.

В далечината, на няколкостотин метра пред мен, пушек от комин се виеше над дърветата.

Дърварска хижа. Няколко снегомобила стояха паркирани отпред. А на парапета на верандата бяха подпрени сноубордове. Прозорците светеха. Огън хвърляше сенки по стените. Плътни гласове. Смях. Аромат на кафе. И може би... на печени бисквити. Допълзях по пътеката, после нагоре по стъпалата и блъснах вратата. От опита си в спешното отделение бях свикнал да концентрирам максимална информация в няколко думи. Но когато отворих вратата, успях единствено да прошепна: „Помощ...“.

След минути вече летяхме по снега. Шофьорът ми беше жилав, не много висок човек, а снегообилът му си го биваше. Моторът ревеше. Надзърнах към километража. Първия път показваше 100. Втория — 120.

С едната ръка се държах на живот и смърт, с другата показвах пътя. Той проследи посоката. Другите двама ни следваха. Стигнахме долината и посочих отново. Синият спален чувал на Ашли ясно се виждаше на снега на отсрещния склон. Тя не помръдваше. Наполеон започна да лае и да се върти в кръг по снега като тасманийски дявол. Момчето угаси мотора. В далечината дочувах бръмченето на хеликоптера.

Когато стигнах до нея, заварих Наполеон да облизва лицето ѝ и да върти очи към мен, скимтейки. Коленичих до тях.

— Ашли?

Тя отвори очи и ме погледна.

Момчетата изстреляха зелена сигнална ракета и хеликоптерът линейка кацна на пътя. Обясних накратко положението на медиците, те сложиха кислородна маска на Ашли, инжектираха ѝ болкоуспокояващи, натовариха я на носилка и я включиха на система, после я положиха на болнично легло в хеликоптера. Отстъпих назад, перката се завъртя, взе да набира скорост и тогава тя се протегна към мен. Хванах ръката ѝ и тя пусна нещо в нея. Хеликоптерът се издигна, наклони муцуна надолу и се понесе над планините с мигащи червени лампички.

Погледнах в ръката си. Диктофонът. Поел топлината на тялото ѝ, докато е стоял притиснат до нея. Въженцето се бе скъсало, разнищените му краища се разпиляха в дланта ми. Трябва да съм го загубил по време на лавината. Погледнах го, натиснах старт бутона, но нищо не се случи. Червена светлина, премигваща в такт със светлините на хеликоптера, предупреждаваше за слаба батерия.

Младежът, с когото се бях возил, ме тупна по гърба.

— Готин... скачай отзад.

Коленете ми се подгъваха. Грабнах Наполеон и се качих. На влизане в града забелязах, че разрешената скорост е осемдесет километра в час. Надзърнах над рамото на младежа. Стрелката на километража показваше сто и трийсет, а той се смееше.

46.

Бяха я настанили в самостоятелна стая. Лежеше, покрита с бял чаршаф, и спеше, упоена от успокоителните. Жизнените ѝ показатели бяха добри. Стабилни. Сини светлилки и цифри мъждукаха над главата ѝ. Спуснах щорите, за да приглуша ярката дневна светлина. Седнах до нея и хванах ръката ѝ. Цветът на лицето ѝ се беше възвърнал.

Хеликоптерът беше подминал Еванстън и я бе закарал директно в Солт Лейк, където травматолозите в спешното отделение ѝ бяха поставили няколко пирона. Когато пристигнах в Еванстън на снегомобила, медиците ме очакваха. Качиха ме на линейка и с полицейски ескорт се отправихме към Солт Лейк. Веднага ме сложиха на система и започнаха да ми задават въпроси. Отговорите ги изненадаха. При пристигането ни в Солт Лейк ни посрещнаха множество камери.

Настаниха ме в стая и тогава попитах кой е завеждащият на хирургичното отделение. Казваше се Барт Хамптън. Бяхме се срещали няколко пъти на конференции из страната. Вече беше запознат с нашия случай и когато разбра, че става дума за мен, заедно със сестрата ме заведоха в една зала, откъдето наблюдавахме последния час от операцията на Ашли. Интеркомът позволяваше на лекарите да ми обясняват какво виждат. Какво правят. Тя беше в добри ръце. Нямаше нужда да се намесвам. Цялото ми тяло беше разнебитено, а ръцете ми бяха изранени до кръв. Не бях в състояние да прилагам лекарските си умения.

Закараха я в стаята ѝ и веднага я оставиха сама. Влязох, светнах лампата и разгледах рентгеновите снимки, направени преди и след операцията. Едва ли бих могъл да направя нещо повече. Щеше да се възстанови напълно. А каквато беше жилава, може би и по-бързо от очакваното.

Обърнах се към нея. Синя светлина осветяваше челото ѝ и се плъзгаше по чаршафите. Нежно пригладих косата ѝ и я целунах по

бузата. Меката ѝ кожа беше чиста, ухаеше на сапун. Прошепнах на ухото ѝ:

— Ашли... успяхме.

Някъде тогава адреналинът ми се изчерпа и започнах да се сривам. В този миг се появи Барт и ме хвана.

— Хайде, Стив. Време е да си лягаш — усмихна ми се той.

Исках единствено да спя. Долових нещо неточно във фразата.

— Как ме нарече?

— Стив. От Стив Остин.

— Кой е той?

— Мъжът, притежаващ шест милиона долара.

Следващото нещо, което видях, беше дневна светлина. Намирах се в легло, покрит с бели чаршафи, в стая, където се носеше уханье на прясно кафе, а гласовете на говорещите хора отекваха от стените. Барт стоеше надвесен над мен със стиропорена чаша кафе. Положението ми беше странно. Обикновено аз изпълнявах тази роля.

— Това за мен ли е?

Той се разсмя.

Кафето си го биваше.

Поговорихме малко. Разказах му още подробности. Повечето време той ме слушаше и току поклащаше глава. Когато приключих, попита:

— Какво мога да направя за теб?

— Кучето ми. Всъщност то не е мое, но се влюбих в мъника и...

— В кабинета ми е. Спи. Нахраних го с пържола. Напълно доволен е.

— Трябва да наема кола. И ще ми трябва помощта ти да ни опазиш от медиите, докато тя е готова да говори с тях.

— Тя ли?

— Да. Аз не мога.

— Ти си знаеш.

— Така е.

— Да те предупредя, че когато подробностите се разчуют, ще ви канят и двамата във всяко възможно токшоу в страната. Ще се превърнете във вдъхновение за много хора.

— Всеки на мое място би постъпил така.

— Бен, достатъчно дълга практика имаш като лекар и би трябвало да знаеш, че много малко хора на планетата биха направили каквото ти си направил. Повече от месец си теглил тази жена при температури далеч по-ниски от точката на замръзване. Изминали сте почти сто и двайсет километра.

Загледах се през прозореца към покритите със сняг планини в далечината. Колко странно бе да ги гледам от тази страна. Само преди месец стоях на летището в Солт Лейк Сити и се чудех какво ли има отвъд планините. Сега знаех. Предполагам същото е чувството и зад решетките. А може би и в гроба.

— Просто слагах крак пред крак.

— Обадих се на твоите хора в Джаксънвил. Бяха много щастливи, меко казано. Пощуряха от радост, като разбраха, че си жив. Чудели се какво ли се е случило с теб. Казаха, че не било типично за теб просто „да изчезнеш от лицето на земята“.

— Задължен съм ти.

— Нещо друго? Мисля си, че съм в състояние да направя нещо повече за теб.

Повдигнах вежди.

— В моята болница си знаем кои са най-добрите сестри. Обикновено се забелязват. Ако би могъл...

— Вече се погрижих за това — кимна той. — Наблюдават я и ще бъдат до нея неотлъчно.

Обърнах празната си чаша.

— Някой тук прави ли лате? Или може би капучино?

— Каквото пожелаеш.

Отговорът му отекна в главата ми. Бяхме се върнали в света, където можеш да си поръчваш кафе колкото ти се иска.

Късно сутринта тя се размърда. Тръгнах по коридора, купих каквото ми трябваше и се върнах. Когато надигна клепащи, аз се наведох и прошепнах:

— Здравей.

Тя се обърна и едва-едва отвори очи.

— Говорих с Винс. Идва насам. Ще бъде тук след няколко часа.

Леко помръдна нос. Повдигна едната си вежда.

— Кафе ли подушвам?

Свалих капака и поднесох чашата под носа ѝ.

— Би ли го изсипал в системата?

Поднесох я към устните ѝ и тя отпи.

— Втората най-прекрасна чаша кафе в живота ми. — Тя отпусна глава на възглавницата и продължи да примлясва.

Седнах на въртящия се стоманен стол и се избутах до леглото ѝ.

— Операцията ти мина добре. Консултирах се с лекаря ти. Всъщност с него се познаваме отпреди. Бяхме заедно в организационния борд на една конференция. Знае си работата. Ще ти покажа рентгеновите снимки, когато поискаш да ги видиш.

През прозореца видяхме как един самолет излита от летището в далечината, как набира скорост, прави завой и прелита над нашите планини.

— Никога повече няма летя — отсече тя.

— След три часа ще те вдигнат да станеш и да ходиш. Чисто нова си — засмях се аз.

— Лъжеш ли ме?

— Не лъжа хората за състоянието им.

— Време беше да ми кажеш някоя добра новина — усмихна се тя. — Имам предвид, че толкова дълго бяхме заедно, а през цялото време ми сервираше една след друга лоши новини.

— Самата истина.

Тя се загледа в тавана и размърда крака под чаршафите.

— Така ми се иска да се изкъпя и да си избърсна краката.

Избутах стола до вратата и повиках сестрата. Тя дойде веднага.

— Тази мила жена се казва Дженифър. Обясних ѝ къде си била през последния месец. Тя ще ти помогне в банята. Ще направи каквото е нужно. Когато си готова, отвън ще те чака друга жена. Нещо, което ти бях обещал.

— Какво си наумил? — попита ме тя и ме стрелна с кос поглед.

— Преди време ти обещах нещо. Имам намерение да спазя обещанието си. — Потупах крака ѝ. — Ще се видим по-късно. Винс каца след два часа.

Тя отметна чаршафа и се пресегна към мен. Сграбчи ръката ми. Как да обясниш на други хора през какво сме преминали? Как да го

изречеш? С една дума, бяхме минали през ада, леден ад, и бяхме оцелели. Двамата заедно. Аз не намирах думи. Тя също.

— Знам. Трябва време да привикнеш — потупах я по ръката аз. — Ще се върна.

Тя ме стискаше здраво.

— Ти добре ли си?

Кимнах и излязох. Привлекателна азиатка седеше на един от столовете и търпеливо чакаше. В скута си държеше чанта.

— Сега се къпе. Скоро ще е готова. Не знам какъв цвят предпочита, но вие ще я попитате. — Подадох ѝ стодоларова банкнота. — Така добре ли е?

Тя поклати глава и зарови в чантата си.

— Прекалено много е.

Махнах пренебрежително.

— Задръжете рестото. Направете каквото е нужно, без да бързате. Дамата вътре преживя тежко премеждие.

Тя кимна, а аз слязох надолу по стълбите към „Грил“.

„Грил“ беше типичното болнично заведение за бързо хранене, но щеше да свърши работа. Приближих се към щанда.

— Бих искал двоен чийзбургер с големи картопки. И всичко, каквото се полага.

— Нещо друго?

— Бихте ли го занесли в стая 316 след един час.

Жената кимна, аз платих и се отправих към наетата кола. Написах адреса в джипиеса.

47.

Къщата беше обикновена. Недалеч от града. Бяла със зелени кепенци. Бяла ограда. Кацнала на върха на хълма. Навсякъде наоколо имаше цветя. Никакви бурени. На пощенската кутия бе забито знаменце, от онези, които използват по летищата. Като мрежа, за да показват посоката на вятъра.

Тя седеше на верандата. Люлееше се на стол. Чистеше зелен фасул. Висока красива жена. Излязох от колата. Наполеон скочи на земята, подуши тротоара и драсна напред, прелетя нагоре по стълбите и скочи в скута ѝ, като разпиля боба по верандата. Тя се разсмя, прегърна го, а той взе да ближе лицето ѝ.

— Танк, къде беше, за бога?

Танк... ето така се казваше.

Изкачих стъпалата.

— Госпожо... казвам се Бен Пейн. Аз съм лекар в Джаксънвил. Бях със съпруга ви, когато самолетът му се разби...

Тя присви невярващо очи.

— Невъзможно е самолетът му да се разбие. Беше прекалено добър пилот...

— Права сте, госпожо. Той получи инфаркт. Приземи самолета в планината. Спаси ни. — Отворих една кутия и я поставих до нея. Там бяха часовникът, портфейлът, лулата му... и запалката, която някога тя му бе подарила.

Докосна всяка вещ. Запалката остана последна. Пусна я в скута си. Устните ѝ затрепериха, сълзи се застичаха по лицето ѝ.

Говорихме в продължение на няколко часа. Разказах ѝ всичко, което си спомнях, дори къде съм го погребал и при каква гледка. Това ѝ хареса. Каза, че и на него би му харесало.

Разгърна семейния им албум и ми разказа историята им. С обич. Сърцето ми се свиваше.

Няколко часа по-късно станах да си вървя. Какво друго можех да добавя? Запременях в ръце ключовете от колата.

— Госпожо... искам да...

Предчувстваше какво ще ѝ кажа, Танк застана нащрек в скута ѝ. Жената се избута напред до ръба на стола, Танк скочи долу и тя бавно се надигна. Разбита лява тазобедрена става. Стана под ъгъл, после се изправи. Подаде ми ръка.

Погледнах крака ѝ.

— Ако и когато имате нужда от смяна на тазобедрената става, обадете ми се. Ще дойда тук и ще ви я сложа безплатно.

Тя се усмихна.

Коленичих.

— Танк, ти си най-страхотното куче. Ще ми липсваш.

Той олигави лицето ми, после се втурна из двора и започна да препискава всяко дърво.

— Знам, че и аз ще ти липсвам.

Дадох ѝ визитката си, в случай че се нуждае от помощта ми. Не бях сигурен как да се сбогувам. Дали да я прегърна, или само да подам ръка? Искам да кажа, че не знаех какво казва протоколът за сбогуване с жената на пилота, който умира, спасявайки твоя живот? Да не споменавам, че ако не го бях наел да ме закара до Денвър, щеше да е с нея в часа на смъртта си. Предполагам, тя също бе мислила за това.

— Млади човече?

— Да, госпожо.

— Благодаря.

— Госпожо... аз...

— А аз не.

— Не какво?

Ясните ѝ сини очи проблеснаха.

— Гроувър не качваше всеки на самолета си. Беше придирчив. Подбираше. Отказал е на повече клиенти, отколкото е приел. Щом се е съгласил да ви превози... имал е причина. Това е бил неговият подарък за вас.

— Да, госпожо.

Тя се приближи към мен, прегърна ме и стисна ръцете ми в своите. Изтънялата ѝ кожа висеше по костите. Имаше снежнобяла коса. Трепереше, когато ме прегърна.

Целунах я по бузата, мека, мъхеста, и потеглих. Погледнах назад в огледалото. Видях я, че продължава да стои на верандата, загледана

към планинските върхове. Наполеон бе на най-горното стъпало,
изпъчил гърди, и лаеше срещу вятъра.

48.

Когато влязох в стаята, заварих Винс до нея. Той се изправи. Сърдечна усмивка, сърдечно ръкостискане. Дори неловка прегръдка.

— Ашли тъкмо ми разказваше какво сте направили. Не знам как ще ви се отблагодаря.

— Запомнете — потупах крака ѝ, — че аз съм този, който я покани да се качи на самолета. Може да помислите дали да не ми повдигнете обвинение.

Той се разсмя. Хареса ми. Направила е добър избор. Ще бъдат щастливи. Въпреки че не е на нужната висота за нея. Нито един мъж не би бил на висота, за да се ожени за Ашли. Тя е една на милион.

Лицето ѝ бе възвърнало цвета си. На нощното ѝ шкафче имаше три празни чашки от кафе. Пликчето, свързано с катетъра, което висеше до леглото ѝ, беше почти пълно. И цветът на урината — нормален. Новият ѝ мобилен телефон не спираше да звъни. Екипи от различни медии вече се бяха свързали с нея. Всички искаха ексклузивни права.

— Какво ще им разкажеш? — попита тя.

— Нищо. Ще се изнижа през задния вход и се прибирам. — Погледнах часовника на стената. — Излитам след час и половина. Минах само да се сбогуваме.

Изражението ѝ се промени.

— Не се притеснявай, вие двамата имате толкова да си говорите. Да планирате сватба. Сигурен съм, че ще поддържаме връзка. — Минах от другата страна на леглото.

— Обади ли се вече на жена си? — попита тя и скръсти ръце на гърдите си.

— Не... Ще отида да я видя веднага щом се прибера.

— Надявам се да се изгладят нещата, Бен.

Кимнах.

Тя стисна ръката ми. Целунах я по челото и се обърнах да си вървя. Тя обаче не ме пусна. Усмиваше се.

— Бен?

— Да? — отвърнах, без да се обръщам.

Винс каза:

— Веднага се връщам. Ще ида за кафе. — После сложи ръка на рамото ми. — Благодаря. За всичко.

И излезе. Тя продължаваше да ме държи за ръката. Седнах на края на леглото. Нещо ме човъркаше отвътре. Нещо като болка. Опитах да се усмихна.

— Мога ли да те попитам нещо?

— Ти си спечели правото да ме питаш каквото и да е.

— Някога би ли скочил на омъжена или почти омъжена жена?

— През живота си съм скачал само на една жена.

— Само проверявам — усмихна се тя. — Мога ли да те питам още нещо?

— Да.

— Защо ме покани да се кача на самолета с теб?

Загледах се през прозореца и се замислих.

— Като че ли беше толкова отдавна, нали?

— Да, наистина. А понякога ми се струва, че е било вчера.

— Сватбата ни беше един от най-хубавите дни, които всеки от нас някога бе имал. Празнувахме сами. Тогава поставяхме началото. Бяхме свободни да се обичаме, без някой да ни се меси. Мисля, че когато двама души се обичат... искам да кажа... — Гласът ми се прекърши. — Някъде дълбоко... като че ли душите им спят и сънищата им стават реалност, там болката не съществува, защото няма причина... тогава сватбата е като пулсиране на две сърца в едно. Като сливане на две реки. Двете стават едно цяло. При мен така се получи.

Когато те срещнах, видях изписана на лицето ти надежда, че и твоята сватба може да е такава. Напомни ми за моята някогашна безценна, нежна любов. И мисля... ако трябва да съм откровен, че ми се прииска да се докосна до това щастие. Да го докосна. Да заста на лице в лице с него. По този начин може би щях да помня... защото... не ми се иска да забравя.

Тя се пресегна и изтри сълзата от лицето ми.

— Мисля, че заради това те поканих на самолета. И заради този... този егоизъм... едновременно безкрайно съжалявам... и съм

безкрайно благодарен. Тези двайсет и осем дни в планината с теб ми напомниха, че заради любовта си заслужава. Независимо колко боли.
Станах, целунах я по устните и излязох.

49.

Самолетът се приземи в Джаксънвил точно в два следобед. Телевизионни екипи ме очакваха. Снимката ми вече се въртеше, както и историята. Проблемът обаче бе, че търсеха мъж с петнайсет килограма по-тежък.

Нямах багаж, така че се измъкнах от тъпканицата и се отправих към колата си, която повече от месец и половина си стоеше там, покрита с жълтеникави пращинки от дърветата.

Жената на гишето ми каза с каменно изражение:

— Триста осемдесет и седем долара.

Имах чувството, че споренето с нея нямаше да доведе до добър резултат. Подадох ѝ картата си „Американ експрес“, благодарен, че мога да си платя сметката, и си тръгнах.

Промяната ми се струваше странна. Най-много ме учудваше онова, което не правех: не теглех шейна, не се взирах в снежна белота, не палех огън по първобитен начин, не одирах заек или лос, храната ми не зависеше от лък и една стрела, не мърдах пръстите на краката си, нито затоплях с дъх ръцете си, за да не замръзнат, не чувах гласа на Ашли... не чувах гласа на Ашли.

Потеглих на юг по I-95. Движех се бавно. Всички ме изпреварваха. Прекосих моста Фулър Уорън и подминах болницата, където минава по-голямата част от живота ми. Всички колеги ми се обадиха, силно развълнувани да чуят гласа ми. Ще ида да ги видя в някой от следващите дни. Ще има много време да разказвам.

Завих надясно по Хендрикс авеню, пресякох „Сан Марко“, стигнах до градинския център и магазина за цветя. Влязох в оранжерията и бях посрещнат от две неща. Първото бе миризмата на оборски тор. Второто — Татяна, привлекателна рускиня, прехвърлила петдесетте, с изцапани ръце и красиви скули. Посрещна ме с възторжени викове над върховете на плумерията.

В града има поне десетина цветарски магазини, но Татяниният акцент е един на милион. Напомня ми за Джеймс Бонд и Роки IV. Тя

има плътен, дрезгав глас, белязан от години изтърпяно насилие или злоупотреба с алкохол, или и от двете. При нея всяко „у“ е „в“, всяко „е“ е особено меко, а „р“ вибрира удължено. Водка си звучи водка. Не си падам по това питие, но чуя ли думата, произнесена от нейната уста, ми идва да ударя едно „Грей Гус“ или „Абсолют“, или нещо подобно.

Може би в предишния си живот е била шпионин. А може би все още е.

Тя избърса потно чело с ръкава на джинсовото си яке.

— Къдъе бил толкова връемье? — Мекото „е“ отекна като ехо от витрините.

Истината изискваше дълго разказване, затова кратко отвърнах:

— На почивка.

Тя не ходеше, а маршируваше. С енергични, стегнати, отривисти крачки. Бързо заобиколи ъгъла. В ръцете си крепеше пурпурна орхидея с бели ивици в средата на венчелистчетата, а сърцевината ѝ беше наситенолилава, почти черна. Стъблото, извисяващо се на повече от метър, бе отрупано с трийсет цвята и още толкова пъпки.

— Това нъещо специално. Пазя за теб. Три човека искали купить дньес, но аз казва: „Нъе, нъе можъе“. Мой шъеф мисли аз крейзи, плаши уволнить меня, но я обяснила что ето твойо. Ти верньошся и потерсиш.

Рейчъл би се влюбила в тази орхидея.

— Изключителна е. Благодаря. Днес ще ѝ я занеса. Само след няколко минути.

Тя ме придружи до касата, огледа се за собственика, после размаха насреща ми пръст, досущ чистачка на кола, и каза:

— У нас била разпродажба минала съедмица. Тази съедмица нъет разпродажба. Но для тьебя разпродажба продължава и дньес.

— Благодаря, Татяна — вдигнах орхидеята. — Благодаря ти за тази красота.

Трафикът беше натоварен. Спирах на всеки светофар. Докато чаках да светне зелено, погледнах надясно. Зад химическото чистене забелязах клуб за бойни изкуства „Уотсън“. През голямата витрина се виждаха хора в бели униформи с разноцветни колани, които провеждаха тренировка. Раздаваха ритници и нанасяха крошета във

въздуха. Бях минавал оттук стотици пъти, но никога не бях го забелязвал.

Никога до този ден.

Светна зелено и настъпих газта. Движех се на юг по I-95, източно от Дж. Търнър Бътлър булевард, после на юг по A1A. Спрях пред магазина за алкохол и купих бутилка бяло вино. Оттам подминах Майкълс Ландинг, минах покрай апартамента ми в Саут Понте Ведро и право до къщата на Рейчъл. Бях оградил имота с висока ограда от ковано желязо. Грабнах орхидеята от пасажерското място, минах под клоните на извисяващия се към небесата дъб и поех нагоре по каменното стълбище. Пъхнах ръка между камъните, където криехме ключа, и отключих вратата. От двете ѝ страни бях посадил жасмин, който вече се виеше по цялата рамка. Няколко натежали клона висяха пред мен. Повдигнах ги, отворих скърцащата врата и влязох. За да е по-хладно през лятото, бях поставил мраморен под. Стъпките ми отекнаха във фоайето.

Говорех на Рейчъл в тъмното. Налях ѝ вино, натиснах бутона „старт“ на диктофона и се загледах през прозореца, заслушан в собствения си глас, докато наблюдавах приспивното плискане на вълните по пясъка. Мисля, че на места ще ѝ трудно да ме чува.

Подарих ѝ орхидеята. Поставих я на рафта до прозореца, където сутрешното слънце щеше да я огрява. Там щеше да ѝ е добре. А когато цветовете ѝ опадат, щях да я сложа в оранжерията при останалите двеста и петдесет.

В четири и половина сутринта приключи и последният ми запис. Умората надделя и съм задрямал. Събуди ме тишината. Колко интересно. Станах, за да си вървя, и тогава забелязах мигащата синя светлина на диктофона. Имаше непрослушан запис.

Диктофонът беше електронен и винаги записвах в един и същ файл. Може би имах петдесет записа, но все на едно и също място. За първи път забелязвах, че има и друг файл, който не бях създавал. Натиснах бутона.

Дочух слаб шепот. На фона на силен вятър. Долових скимтене на куче. Усилих звука.

Рейчъл, говори Ашли. Затрупа ни лавина. Бен тръгна да търси помощ. Тича. Не знам дали ще издържа. Ужасно ми е студено.

Последва тишина.

Исках да ти кажа, всъщност исках да ти благодаря. Знам, че говоря прекалено, но трябва, за да не заспя. Ако заспя, не съм сигурна дали ще се събудя вече... Пиша колонка в един вестник. Често обсъждам любовта. Отношенията. Кое е ирония, защото съм натрупала богат неуспешен опит. Затова съм и малко скептик. Прибирам се при бъдещия си съпруг, който е състоятелен, привлекателен, галантен... но след двайсет и осем дни с твоя съпруг в този мразовит, затрупан със сняг свят започвам да се чудя дали това е достатъчно. Чудя се... къде е любовта? Съществува ли? Аз ще я имам ли? Някога си мислех, че всички свестни мъже вече са ангажирани. Сега се чудя дали има и други като Бен там някъде...? Била съм наранявана, предполагам като всички, и тъкмо тази болка ни кара да се затваряме и ни пречи да обичаме, за да не ни наранят отново. Вземи му мерцедеса и двукаратовия диамант, къщата в Бъкхед и си гледай кефа, просто му дай каквото иска и всички са щастливи. Нали така? Много отдавна мисля по този начин.

Но... това място тук е тихо. Тишината направо звънти. Ако се заслушаш внимателно, ще чуеш, че дори снегът издава звуци. Преди няколко дни, може би още когато го видях за пръв път в самолета, бях привлечена от мъжа, когото вече познавам като Бен Пейн. Той, разбира се, е привлекателен, но всъщност в него ме впечатли нещо друго. Нещо... което исках да докосна или което искам да докосне мен, нещо мило, сърдечно и истинско. Не знам как да го определя, но го разпознавам, когато го чуя... а го чувам, когато говори на теб в диктофона. Слушах го много

нощи, когато си мислеше, че спя, но аз стоях будна само за да чувам интонацията на гласа му и начина, по който говори на теб и с теб.

Никога не съм срещала човек, който да ми говори по този начин. Годеникът ми не го прави. Да, мил е, но у Бен има нещо осезаемо, нещо, което извира и в което ми се иска да потопя ръце, да се гмурна и да се разтворя в него. Давам си сметка, че говоря за съпруга ти, затова трябва да знаеш, че през цялото време, докато бяхме тук, той се държа като истински джентълмен. Наистина. Отначало гордостта ми бе наранена, но после разбрах, че това има връзка точно с онова, което вече описах, с теб... и то е вплетено дълбоко в неговата ДНК... трябва да унищожиш самия него, за да му го отнемеш. Никога не бях виждала нещо подобно. Това е най-неподправената същност, до която съм се докосвала. Филмите не могат да го пресъздадат, книгите не могат да го опишат, колонките във вестниците не могат да го иронизират. Лежах будна нощем, слушах го как ти говори, как излива сърцето си, как се извинява не знам за какво си и усещах как ме пронизва болка, и плачех, и отчаяно ми се искаше някой мъж да милее за мен така, както Бен за теб.

Знам, че това не е нещо ново за теб, но той обясни, че двамата сте разделени... просто ми се иска да кажа вместо него, че не би могъл да те обича повече от това. Дори не съм си представяла, че такава любов би могла да съществува, но я чух, видях, почувствах, спях до нея, и ако не го приемеш обратно, тогава какво ли би правил той с толкова любов?

Писала съм хиляди колонки, в които се шегувам с любовта, когато някой се е осмелявал да твърди, че любов като на Бен съществува, защото истината е, че тъкмо това е причината да пиша. За да изградя стена около себе си, която да ме предпазва от онова, което вече ме е наранявало, и за да предизвикам някого да ми поднесе истинска любов, за каквато си струва да жертваш живота си. Или още по-добре — такава, заради която си струва да живееш.

Той не иска да ми разказва подробности. Не споделя, но спомена, че двамата сте се скарали. Бил казал някакви неща. Мислих много за това. Какво? Какво толкова ужасно би могъл да каже? Какво може да е направил? Заради какво е загубил любовта ти? Щом любов като тази на Бен може да бъде дарявана, щом е истинска, щом сърце като неговото може да съществува и да бъде предложено на друг човек, тогава... просто се чудя. Какво ли е това, което не може да бъде простено?... Какво толкова не може да бъде простено?

Любов на живот и смърт... ето такава любов искам.

Записът приключи и аз станах да си вървя, но Рейчъл ме спря. Тя и без това никога не е искала да си тръгвам. Казах ѝ колко пъти съм копнял да се върна, да остана при нея, но се оказа, че сам не мога да си простя. На думи е по-лесно.

Може би нещо в мен се бе променило. А може би в нея нещо се бе променило. Не съм съвсем сигурен, но за първи път след нашата разправа легнах, сълзите ми се стичаха по лицето ѝ и спах при жена си.

50.

Пристегнах пояса, изпънах папийонката, закопчах сакото, после го разкопчах и минах от задната страна на кънтри клуба. Едно от най-изисканите и дискретни заведения в Атланта. С много камъни и огромни дървета. Показах поканата си на охранителя, той ми отвори портата и тръгнах по лъкатушешката алея. Дизайнерски лампи обсипваха дърветата, придаваха на мястото атмосфера на храм. Вътре вече се беше събрало множество гости. Лъскави жени. Властни мъже. Много смях. Питиета. Репетиция за официалната вечеря. Вечерта преди сватбата. Щастливо събитие.

Бяха изминали три месеца. Бях се върнал на работа, бях качил някой и друг килограм, бях разказал разни епизоди от случилото се и вниманието постепенно бе стихнало. Не бях контактувал с Ашли след сбогуването ни в болницата. Реших, че така е най-добре. Макар да изглежда странно да сте толкова близки в продължение на месец, толкова зависими един от друг, а после внезапно това да спре. Да се прекрати подобна връзка изглеждаше неестествено.

Отново влязох в типичния еднообразен ритъм, опитвайки се да превъзмогна раздялата. Ставане преди изгрев, дълъг крос по брега, закуска с Рейчъл и децата, после на работа, понякога вечерях с Рейчъл и децата, понякога вкъщи, може би още един крос или оглед на пясъка в търсене на зъби от акули. Просто слагах единия крак пред другия.

Ашли стоеше в далечния край. Поканата включваше написана на ръка бележка и подарък. На бележката пишеше:

Моля те, ела. Ще сме щастливи да те видим. Елате и двамата.

По-нататък пишеше, че кракът ѝ е заздравял добре и че вече тича. Дори връща формата си в таекуондо и обучава младите, макар че можела да вдига крака си само на 75 процента.

Подаръкът беше нов часовник за катерачи, производство на „Сунто“. Наричаха го „Коър“^[1]. Писмото ѝ продължаваше.

Момчетата в магазина ми обясниха, че всички катерачи имат такъв. Измерва температурата, налягането, височината. Дори има компас. Ти си го спечели. Заслужаваш го повече от всеки друг.

Усетих, че не мога да откъсна очи от писмото. Нещо в това „сме“ ме човъркаше.

Наблюдавах я отдалеч. Стойката ѝ подсказваше, че си е върнала самоувереността и че болката е изчезнала. Беше красива. И за пръв път от дълго време не изпитвах угризения, че си го мисля.

Винс стоеше до нея. Изглеждаше щастлив. Солиден. В онази пустош си бях изградил собствена представа за външния му вид, за поведението му. Останах изненадан. Успяла е. И той също беше случил с нея. Ако не беше тя, с Винс можехме да станем приятели.

Стоях незабележим наблизо до сградата, загледан през прозорците. Погледнах новия си часовник. Закъснявах. Притеснен, запремятах пластмасовата кутия в ръцете си. Бях купил два нови диктофона. Един за нея. Един за мен. По най-новата технология двата работеха с дигитална карта с двойно повече памет и живот на батерията. В началото това ме очарова, сега не толкова. Извадих ги от кутийките им, инсталирах батерии на единия и го включих.

Здравей... аз съм. Бен. Получих поканата ти. Благодаря, че си се сетила за мен. Че си ме включила в списъка. Тъж... нас двамата. Знам, че си била много заета... Хубаво е, че те виждам да стоиш на двата си крака. Явно добре си се възстановила. Радвам се. Толкова много хора са дошли. Всичките са тук, за да споделят твоя празник.

Исках само да ти кажа, че изпълних обещанието си. Отидох да видя Рейчъл. Занесох ѝ орхидея номер 258 и бутилка вино. Разказах ѝ за пътуването. Говорих ѝ до късно през нощта. Пуснах ѝ записите. Всичките. И спях с нея. Отдавна не го бях правил.

Но за последно.

Трябваше да я оставя да си иде. Няма да се върне. Дели ни огромно разстояние. Планината помежду ни е единствената, която не мога да прекося.

Мислех, че трябва да го знаеш.

Напоследък често се чудя как да започна отначало. Ергенският живот се оказа по-различен, отколкото си го представях. Чета някои неща от онзи сайт, наречен „Самотен полет“. Иронично, не мислиш ли?

Не е лесно. Рейчъл беше първата ми любов. Моята единствена любов. Никога не съм излизал с друга жена. Никога не съм бил с друга.

Не исках да ти го казвам, защото не беше редно, но... дори в най-ужасното ти състояние, без грим, със счупен крак, с налджиновата бутилка по малка нужда, със закърпено лице... бе много по-хубаво да бъда изгубен в пустошта с теб, отколкото да бъда намерен и сам.

Исках да ти благодаря за това.

Ако Винс не ти говори така, не те поставя на пиедестал, трябва да се замисли. Ако забравя, обади ми се да му напомня. Аз съм експерт по това какво трябва да казва един съпруг.

След Рейчъл... не знаех какво да направя, как да продължа да живея, затова събрах парчетата от себе си, сипах ги в един чувал и ги метнах през рамо. Все едно влачех грамада от камъни на гърба си. Години наред се тътрех с чувала си, впрегнат в хомота си, влачех шейната зад себе си, с миналото, впито в раменете ми.

Тогава отидох на онази конференция, озовах се в Солт Лейк и по причини, непонятни и до днес, ти седна до

мен. Чух гласа ти и чувалът ми се изсипа, парчетата от моето аз се разпиляха. И там, проснат и натрошен, си мислех, дори се надявах, че може да се свърши с историята на живота ми, която така и не разказах. Онази, белязаната от болка, записваната с отчаяние... отекваща във вечността.

Но ето че стоя под дърветата, разкъсан на парчета, които никога не ще се съберат в едно цяло. В съзнанието ми изникват всички кралски коне и цялото кралско воинство. И не успявам да ги събера заедно.

... Интересното е, че съм обичал две жени през живота си, но сега не мога да имам нито една от тях. Чудя се какво ли говори това за мен? Искаше ми се да ти подаря нещо, но какво ли би могло да се сравни с онова, което ти ми даде?

Ашли... точно заради това... желая ти... всичкото щастие на земята.

Прикрит от клоните на големия дрян, стоях загледан през прозореца. Наблюдавах я как се смее. На врата ѝ висеше медальон с единствен диамант. Сватбен подарък от Винс. Диамантите ѝ отиваха. Всичко ѝ отиваше.

Оставих диктофона включен, да записва, извадих от джобовете си последните две резервни батерии, привързах ги с ластик, сложих всичко това в кутията, затворих капака, завързах панделката, не оставих визитка, промъкнах се през задната врата и пяхнах пакетчето под камарата от стотици подаръци. След трийсет и шест часа двамата щяха да летят към Италия на двуседмично пътешествие. Щеше да намери подаръка ми, когато се върне.

Прекоших неосветената градина, качих се на колата си и потеглих на юг, надолу по магистрала I-75. Нощта беше топла, затова карах на отворени прозорци. Плувал в пот. Това не ми пречеше.

Когато се прибрах, се преоблякох, взех втория нов диктофон и излязох на плажа. Стоях дълго време. Вълните и пяната се плискаха около краката ми. Въртях машинката в ръце и се борех със себе си какво да кажа, как да започна.

Когато първите слънчеви лъчи огряха хоризонта, натиснах бутона за запис, направих три крачки и захвърлих диктофона надалеч. Той се завъртя във въздуха и изчезна на светлината на деня в пяната на вълните на отлива.

[1] От английската дума core — сърцевина, ядро. — Б.пр. ↑

51.

Събуди ме котешко мяучене на верандата. Бяха се завърнали в пълен състав. Бяха довели и приятели. Красив черен котарак с бели лапички. Кръстих го Чорапчо. Втората беше игрива, мъркаше под носа ми. С дълга опашка, дълги мустаци, неспокойни уши. Постоянно се умилкваше в краката ми и скачаше в скута ми. Нарекох я Ашли.

Взех си почивен ден. Прекарах го у дома. Подпирах се на парапета с чаша топла напитка в ръце, загледан в океана, заслушан във вълните, бъбрех с котките. Ослушвах се за смях. Ашли винаги беше наблизо. И котката, и споменът за жената. Отново се върнах в пустошта и скоро след като се мръкна, потънах в сън. Сънувах я в гондола заедно с Винс под следобедното слънце на Венеция. Сгушена до него, ръката му обгръщаше раменете ѝ. И двамата бяха загорели, а тя изглеждаше щастлива.

Не ми допадна видяното.

Надигнах се от канапето няколко часа преди съмване. Пълната луна висеше ниско над хоризонта, гребените на вълните проблясваха на светлината ѝ, а сянката ми се плъзгаше по плажа. Завързах обувките си. Топлият бриз ме галеше. Над главата ми тихомълком прелетя ято пеликани, рееха се във формата на стрела и сенките ни се пресякоха.

Обърнах се по посока на вятъра, който ме насочи на юг. Имаше отлив и целият плаж беше на мое разположение. Тичах час, после два, следвах каменистия бряг. Една-единствена пътечка на костенурка водеше от водата към дюните. Снасяше яйца.

Когато в далечината зърнах Сейнт Огъстин, се обърнах, сложих очилата си „Оуклис“ и поех към дома. Слънцето се издигаше, вятърът духаше в гърба ми. Нямаше студ, проникващ навсякъде сняг, бяла шир, глад, тежка шейна и може би най-важното — гласа на Ашли.

На половината път към вкъщи се натъкнах на костенурката майка. Изтощена от нощния си труд. Беше голяма, стара и дълбаеше дълбоки следи от гнездото до водата. Първата вълна я заля, тя се гмурна, изплакна пясъка, после се понесе и загреба по водната

повърхност. Черупката ѝ проблясваше. След няколко минути изчезна. Костенурките карета могат да живеят почти двеста години. Струва ми се, че тази е старата ми позната.

Наблюдавах я, докато изчезна от погледа ми. Така посрещнах и залеза, и изгрева.

Странно. Не бях очаквал това.

Минах през входа на национален парк „Гуана Ривър“ и къщата изникна пред очите ми. Намалих темпо, подтичвах леко и накрая просто ходех. Ребрата ми бяха зараснали. Дишах дълбоко. Отново бях здрав. Юлското слънце се бе издигнало високо и прежуряше. Водата изглеждаше като синьо търкалящо се стъкло. Няколко делфина си играеха близо до брега, от костенурката майка нямаше следа. Но щеше да се появи. В следващите седмици плажът щеше да гъмжи от нейните следи.

Не чух стъпките. Изневиделица ръка докосна рамото ми. Познах я по вените и по луничките на мястото на часовника.

Обърнах се и насреща ми стоеше Ашли. С грейка, шорти, маратонки „Найк“. Очите ѝ бяха зачервени, влажни. Изглеждаше сякаш е прекарала безсънна нощ. Тя поклати глава и посочи зад гърба си към Атланта.

— Очаквах да се появиш. Като не те видях, аз... аз не можах да спя, затова взех да разглеждам подаръците. Отварях онези, които ми се виждаха интересни. Търсех начин да откъсна мислите си от... днешния ден. — Тя хвана ръцете ми в своите, после ме тупна с юмрук в гърдите. На лявата ѝ ръка нямаше халка. — Докторът ми препоръча да започна отново да тичам.

— Добра идея.

— Не обичам да тичам сама.

— Нито пък аз.

Тя зарови върха на маратонката си в пясъка. Скръсти ръце на гърдите си, присви очи към издигащото се слънце и каза:

— Бих искала да се запозная с Рейчъл. Ще ме заведеш ли?

Кимнах.

— Сега ли?

Обърнах се и тръгнах по плажа. Изминахме три километра. Къщата, която ѝ бях построил, стоеше сред дюните, засенчена от ниски дъбови издънки и треви.

След завръщането си бях оградил с розова лента десет гнезда на костенурки в близост до дюните.

— Гнезда на костенурки? — веднага ги забеляза Ашли.

Кимнах.

Минахме между дюните, нагоре по пътеката. Пясъкът беше мек. Наподобяваше сняг. Дръпнах връзката с ключа от врата си и отключих, повдигнах увисналите лиани на жасмина, с които също трябваше да се заема, и отворих вратата.

Заради летните жеги цялата къща — стени, под, всичко беше облицовано или направено от мрамор. Остъклената градина на горния етаж се показваше с пълния си блясък лете. Повечето орхидеи бяха отрупани с цвят.

Поканих Ашли да влезе.

Рейчъл лежеше отляво. Майкъл и Хана отдясно. Ашли покри устата си с ръце.

— Ашли, запознай се с Рейчъл. Рейчъл, това е Ашли.

Ашли коленичи и погали мраморната плоча с пръсти. Докосваше гравирани букви на името ѝ, датите. Върху плочата, там, където би трябвало да са скръстени ръцете ѝ, бяха поставени седем диктофона. Всичките покрити с прах. Освен един. Онзи, който носех със себе си в планината. Ашли го взе, завъртя го в ръка, после го върна при другите. В горната част, където трябваше да е лицето ѝ, лежеше якето ми, сгънато като възглавница.

Седнах долу с гръб към Рейчъл, с лице към близнаците. Вдигнах поглед нагоре към цветовете на орхидеите, облени от светлината, проникваща през стъкления купол.

— С Рейчъл очаквахме близнаци. Тя получи онова, което се нарича частичен аборт. Плацентата започва да се отлепва от стената на матката. Сложихме я в пълен покой на легло с надеждата да го овладеем, но поради независещи от нея причини положението се влоши. Беше като ходеща бомба.

Опитах се да я вразумя. Обяснявах ѝ, че когато плацентата се откъсне напълно, ще убие и нея, и близнаците. Лекарят ѝ и аз

настоявахме да прекратим бременността. А тя ни гледаше като побъркани и ни питаше: „Как така ще ми ги отнемете?“.

Исках да имам Рейчъл и ако това означаваше, че бебетата трябва да изчезнат, тогава така и щеше да бъде. Щях да ги върна на Господ. Двамата с нея щяхме да си създадем други. Исках да остареем заедно, да се шегуваме за дълбоките си бръчки. Тя също го искаше, но проблемът беше, че имаше шанс... нищожен шанс... децата да оцелеят. И всичко да се размине.

Може би щеше да има по-голям късмет на рулетка, но тя реши да заложи, дори с най-малка вероятност за успех, на децата ни. Казвах ѝ: „Върни ги на Бог. Той ще знае как да ги устрои“. Тя обаче упорито отказа с думите: „Това е наша отговорност“. Побеснях, изразих съмнение в любовта ѝ, крещях, хвърлях предмети из къщата, но тя не отстъпи. Онова нейно качество, което най-много ме привличаше, тогава ме хвърли в пълно отчаяние.

Не спирах да крещя: „Какво против би могъл да има Бог? Как би могъл да те обвинява? Сигурен съм, че би разбрал“. Но тя не искаше и да чуе. Просто погали корема си и отвърна: „Бен, обичам те. Но няма да мога да живея до края на живота си с вина за съдбата на Майкъл и Хана. С мисълта, че са могли да оцелеят, че е имало някакъв шанс, а аз съм им го отнела“.

След тези думи обух маратонките си и излетях през вратата. Имах нужда от този среднощен крос, за да избистря главата си. Когато телефонът ми звънна, аз... го включих на гласова поща. Не мога да ти опиша колко пъти съм...

Наведох се и прокарах пръсти по имената на Майкъл и Хана.

— Предполагам, минути след моето излизане тя е получила разкъсването. Успяла е да се обади на 911, но бяха пристигнали твърде късно. Не че са могли да направят нещо. Два часа по-късно аз се прибрах. Около къщата светеха светлини на полицейски коли и линейки. Полицаи сновяха в кухнята, разговаряха по радиопредаватели. Телефонът звънна. Обаждаха се от болницата. Непознати хора стояха около мен... Закараха ме до моргата. За да я идентифицирам. В опит да я спасят бяха предприели спешна операция и бяха извадили близнаците. Бяха ги положили до нея. Сгушени в обятията ѝ. Гласът, който чу от гласовата поща в самолета, беше нейният. Това съобщение ми бе оставило сигурно секунди преди да се

случи най-лошото. Запазих го на различни места, за да мога да си го изпращам. Почти всеки ден. Да ми напомня, че въпреки всичко, което ѝ бях наговорил, тя ме е обичала.

Погледнах Ашли. Лицето ѝ бе обляно в сълзи.

— Веднъж ме попита какво не може да се прости? Думите. Думите не можеш да върнеш обратно, защото човекът, на когото си ги казал, ги е отнесъл в гроба си преди четири и половина години.

Огледах се и посочих с ръка мраморните саркофази.

— Обикновен гроб ми се струваше недостатъчен, затова им построих това. Положих ги заедно. Направих оранжерията отгоре, за да може тя да вижда орхидеите си. А нощем — звездите. Знаех, че би ѝ харесало. Дори окастрих клоните на дърветата, за да не спират светлината. Понякога оттук се вижда Голямата мечка. Друг път — луната.

Много нощи идвам тук, облягам се на нея, галя с ръка плочата на близнаците, докосвам буквите на имената им и... слушам себе си как ѝ разказвам нашата история. — Посочих с глава диктофоните. — Разказвам я много пъти, но крайт винаги е един и същи.

Устната на Ашли затрепери. Държеше ръката ми в своите. Сълзите ѝ капеха по мрамора. Върху хилядите засъхнали мои.

— Трябваше да ми кажеш. Защо не го направи?

— Толкова пъти ми се искаше да спра да влача шейната, да се обърна и да излея душата си, да ти разкажа всичко, но... теб те очакваха толкова много неща. Всичко беше пред теб.

— Трябваше да ми кажеш. Дължиш ми го.

— Правя го сега. Тогава не можех.

Тя положи ръка на гърдите ми, после обгърна шията ми с ръце и притисна лицето си до моето. После го обхвана с длани.

— Бен?

Не отвърнах.

— Бен?

Разтворих устни, приковал поглед в Рейчъл, и си наложих да прошепна:

— Толкова... съжалявам.

— Тя ти е простила — усмихна се Ашли — още в мига, в който си го изрекъл.

Прошката е трудна работа. И да я дадеш... и да я приемеш.

Седяхме там дълго време. През стъкления купол над нас забелязах да прелита ято пеликани. После друго от орли рибари. Навътре в морето, отвъд прибоя, делфини в групи по шест и осем плуваха на юг.

Ашли понечи да каже нещо, но замълча. После пробва пак, но не можа да намери точните думи. Накрая изтри очи, положи глава на гърдите ми и прошепна:

— Дай ми всички парчета.

— Прекалено много са. Не съм сигурен дали някога ще могат да се съберат заедно.

Тя ме целуна.

— Позволи ми да опитам.

— Най-добре ще е за теб да ме оставиш и да...

Тя едва се усмихна.

— Няма да те оставя. Няма да си тръгна сама. Няма да понеса да те виждам всеки път, щом затворя очи.

Дълбоко в себе си бях очаквал да чуя това. Нуждаех се да знам, че заслужавам тези думи. Че независимо как се чувствам, любовта може да ме намери и сграбчи отново. Че може да ме спаси от изпепеляване. Останахме там няколко часа, загледани в океанската шир.

После станах и целунах мраморните плочи на Рейчъл и близнаците. Този път нямаше сълзи. Не се сбогувах. Само си давах пауза. Помахах им през мъглата, през дима, докато образите им избледняха.

Излязохме, заключих и тръгнахме през дюните. Държах ръката ѝ, на която липсваше брачната халка, в своята. Тя ме спря, сбърчила вежди. Избърса носа си с ръкав.

— Върнах пръстена на Винс. Обясних му, че много го харесвам, но... Мисля, че той прие истината с облекчение.

Стояхме на последната дюна, загледани към плажа. На юг, вдясно от нас, в едно от гнездата се беше излюпило поколение. Стотици малки следи водеха към водата. Вълните и пяната ги заличаваха постепенно. Навътре във водата, зад прибоя и белите гребени на вълните, се виждаха множество лъскави черни кръгчета

оникс, които се носеха по водната повърхност. Блестящи като диаманти.

— Да започнем полека. Много отдавна не съм тичал... с някого до себе си. Не съм сигурен как ще се почувстват краката ми.

Тя ме целуна с топли, влажни, треперещи устни.

— Накъде?

Усмихна се насреща ми с блеснали на слънцето очи.

— Няма значение. Ти си истинският бегач, не аз, и не знам дали бих издържала твоето темпо. Нито като бързина. Нито като разстояние.

— ЛСД.

— Какво?

— Лесни спокойни дистанции. При които разстоянията са без значение. Само времето е важно. От друга страна, колкото по-бавно, толкова по-добре.

Тя обви ръце около кръста ми, притисна се към мен и се засмя.

— Щом казваш, но по-добре да поемем през Атланта.

— През Атланта ли?

— Ще трябва да поговориш с баща ми.

— Така ли?

— Аха.

— Не си ли вече голяма за такива сцени?

— Не помниш ли — аз съм южнячка, единствена дъщеря.

— Какво е отношението му към лекарите?

— Не особено добро — разсмя се тя.

— Леле. С какво се занимава?

— Адвокат е по медицински жалби.

— Сигурно се шегуваш?

— Не се притеснявай, теб те харесва.

— Откъде знаеш?

— Чете историята.

— Каква история?

— Онази, която написах и стана сензация — тя погледна часовника си, — тази седмица.

— Къде?

— Навсякъде — небрежно сви рамене тя.

— Разкажи подробно.

— Подробно — завъртя очи тя.

— За какво се разказва в нея?

— За едно пътуване, което предприех... неотдавна.

— И аз ли съм там?

— Ами да. — Тя хукна напред, а смехът ѝ се носеше като ехо след нея. — И двамата сме там.

Усукваше ръце, така губеше прекалено много енергия. А и крачката ѝ беше твърде къса, може би с пет-шест сантиметра. И натискаше прекалено пръстите на краката си. Кривеше стъпалата си навътре. И наблягаше на левия си крак. И...

Затова пък възприемаше бързо. Щяхме да поправим всичко. Нямахме да отнеме много време. Наранените хора се нуждаят от малко време да се съберат.

Толкова дълго бях носил парчетата на разбитата си душа. Понякога бях пускал по няколко, като трохи. За да намирам обратния път към дома си. После се появи Ашли и събра парчетата, и някъде между морското равнище и три хиляди метра над него картината взе да добива очертания. Отначало бяха неясни, но постепенно се избистриха. Недостатъчно, но тези работи изискват време.

Може би всеки от нас някога е бил едно цяло. Ясен образ. После се случва нещо, което ни пропуква. И оставаме наранени, разкъсани и разпилени. Някои от нас се разбиват на стотици, други на десетки хиляди парченца. Някои са остри, контрастиращи. Други в различни нюанси на сивото. Трети откриват, че им липсват цели парчета. А някои установяват, че имат в излишък. При всички случаи сме убедени, че не можем да се възстановим.

После се намира някой, който сглобява парчетата или открива и ни връща загубените. Процесът е тежък, болезнен, няма преки пътеки. Може да си мислите, че има, но това е измамно.

Понякога, докато вървим през местопроизшествието, докато газим през разпилените парчета, забелязваме, че се събират все по-големи части. Долавяме нещо смътно с периферното си зрение. За миг се спираме. Чудим се. Може би... дали е възможно?

Рисковано е и за двама ни. Ти трябва да се надяваш и сляпо да вярваш в образ, който не можеш да видиш, а аз трябва да ти се доверя, че ще се справиш с мен.

Точно в това е тънкостта на събирането на парчетата.

Ашли тичаше напред по плажа. Слънцето осветяваше гърба ѝ. Стъпки по мокрия пясък. Потта проблясваше по бедрата ѝ, капки се стичаха по прасците ѝ.

Виждах едновременно и двете — Рейчъл сред дюните, Ашли на плажа. Странно. Не проумявах как е възможно това.

Ашли се завърна. Задъхана, ту се смееше с глас, ту само се усмихваше. Повдигна вежди, хвана ме за ръка и ме дръпна.

— Бен Пейн?

Сълзи се стичаха по лицето ми. Не можех да си обясня защо. Не се и опитвах.

— Да?

— Когато се смееш... ми се иска да се смея. А когато плачеш... — тя избърса сълзите от лицето ми, — аз също искам да плача. Няма да те изоставя... няма — прошепна ми.

Преглътнах. Как ли ще се живее? Тогава откъм дюните долетя един спомен. *Слагай единия крак пред другия.*

Може би събирането на парчетата е постоянен процес. Може би е нужно време лепилото да стегне. Както костите имат нужда от време да зараснат. Може би няма нищо лошо в това, че бъркотията, наречена „аз“, е в процес на обработка. Може би трябва да вървя дълго и тежко, докато се измъкна от местопроизшествието. Може би всеки от нас измерва разстоянието по различен начин. Може би любовта е по-голяма от моята бъркотия.

— Може ли... малко да повървим? — едва чуто попитах.

Тя кимна и тръгнахме. Първо изминахме километър, после два. Нежният бриз полъхваше. Стигнахме спасителния пост и се обърнахме.

Тя ме подкани. Бризът вече духаше в гърбовете ни.

— Хайде... готов ли си?

Подхванахме лек тръс. Чувствах се слаб — бях забравил, че имам тези мускули. Скоро след това се втурнахме уверено напред.

Тичахме дълго.

Някъде по трасето, докато капки пот се стичаха по пръстите на ръцете ми, а солта щипеше очите ми, докато дишах дълбоко, ритмично

и чисто, а краката ми едва докосваха земята, усетих как натрошените ми парчета се слепват едно за друго.

ЛИЧНА БЕЛЕЖКА ДО ЧИТАТЕЛЯ

Миналия февруари, както си стоях на високия планински масив Юинтас, някъде между Солт Лейк Сити и Денвър, на около три хиляди метра височина, осъзнах, че на стотина километра напред не се вижда нито една светлинка. Студът сковаваше всичко наоколо, снегът се забиваше в лицето ми. Щипеше очите ми. Като напираци сълзи. Борех се с тежки генетични проблеми. С въпроси, които не ми даваха мира. Тогава в главата ми изплуваха думите на някои от героите ми. Изникнаха там и ме преследваха чак до вкъщи. Преследват ме и досега: *Вдигнах взор към хълмовете. Откъде ли ще дойде помощ...*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.